

sexy · **ŠOKANTNO** · neodoljivo

100 posto napetije od 50 nijansi sive i **200** posto domaće...

Tri boje **CRNA**
Marija Horvat*

ISPOVIJED IZ SEKSUALNOG PODZEMLJA

Tri boje CRNA

Marija Horvat

Buđenje u bezdanu

Mirta se probudila u praznoj kući. Očni su joj kapci bili natečeni od suza. Pogled u zrcalo rekao joj je kako će morati mnogo poraditi na tome kako bi skrila sate i sate ridanja u jastuk koji je cijele noći prigušivao njezine jecaje.

Jer danas mora izgledati čvrsto i sigurno, danas ima velik sastanak koji možda odlučuje o njezinoj daljnjoj karijeri. O usponu. Cijeli život je to čekala. Sad je trebala nastupiti prekretnica, onaj trenutak nakon kojega više ništa neće biti isto. Trenutak kad se uspinje, usporediv s prvim trenucima leta u avionu, kad se moćan stroj diže prema nebu, stvarajući u trbuhu ono divno uzbuđenje, kad je osjećaj da je nebo granica tako realan da ga osjetiš u cijeloj utrobi. Divota potiska, u kojoj ima nešto orgazmičko. Sad, kao nikad prije, sve ovisi o njoj. Ne iskoristi li trenutak, uprska li, osuđuje samu sebe na osrednju karijeru, ili, u gorem slučaju, pad. Ali je li sve to uopće više važno? Jesu li uopće važni ti sati i sati provedeni u prolistavanju dokumenata s brojevima, nalaženju pravih putova do profita? Kome će reći da je uspjela? S kim će podijeliti radost zbog sjajnih vijesti s kojima s posla dolazi kući, sad, kad je Mario otišao ?

Odmahnula je glavom pokušavajući rastjerati uznemirujuće misli. „Nastoj ne misliti na to”, reče sama sebi. „Sto te ne ubije, ojača te?”

Nanijela je kremu koja je trebala zamaskirati natečene kapke, podočnjake i prikriti suzne oči. Potom je pristavila kavu. Nešto malo kave rasipalo se po ploči štednjaka. Ruka joj je očito podrhtavala. Sobu je ispunio lagani miris koji joj je uvijek ulijevao spokoj. Miris pržene kave. Po ploči je, ovaj put namjerno, postila i nekoliko zrna šećera koja su munjevito izgorjela, dodajući mirisu kave slatkastu notu. Taj mali ritual katkad je koristila protiv stresa. Vraćao ju je u djetinjstvo, u osamdesete. Tad je još bila mezimica koja se ni zbog čega nije morala brinuti. Mirtinoj baki katkad bi se prosula kava po štednjaku, tada je još imala onaj običan, električni, Končarov, s okruglim masivnim kahalima. Zato je uz taj miris nekako polusvjesno vezala osjećaj spokoja, sigurnosti i bezbrižnosti, nešto što joj je posljednjih godina jako nedostajalo.

Ipak, pogled u zrcalo vratio ju je u stvarnost i uništio u trenu anestetičan učinak mirisa izgorjelih zrnaca.

„Umjetnica, morat ću biti umjetnica da skrijem ovaj izbezumljen pogled koji može samo izazvati niz izrečenih i neizrečenih pitanja tipa, a što je ovoj ženi', 'zašto je plakala' ili, jednostavno, pa koga su joj ubili'...”

Znala je da će se morati šminkati jako dugo i jako pažljivo kako bi skrila tajnu besane noći. I što je još gore, pitanje je hoće li u tome uspjeti. Ovakvo je lice teško pretvoriti u nešto drugo.

Mirta načas pomisli kako je sretna okolnost to što će na sastanku biti jedina žena. Muškarci možda neće ni primijetiti nijanse bola koje će se probijati kroz šminku.

„Valjda neće ni obraćati pozornost” pomisli. „Žene bi to instinktivno primijetile. I rastrgale me. Kao lavice, ili još gore, kao hijene. Bez milosti. Bez povlačenja. *Just business!*”

„Zato je sretna okolnost što radim uglavnom s muškarcima”, pomisli Mirta, tješeći se. Jedan od njih ozbiljno ju je uvjeravao da strije na ženama nije primijetio dok mu one same nisu rekle što je to. Dodao je da mu nikad nije smetala ni „narančina kora”. Muškarci ne gledaju to - objašnjavao joj je - oni misle drukčije. Gledaju glavu. Guzice, sise, noge. Ali, prije svega, glavu, ljepotu. Oni koji primijete sitne nijanse bola, nisu baš svoji.

Muška je filozofija doista drukčija, zaključi utješno. „Ali je li to plus?”

Doduše, pomisli odmah, muškarci je neće cijeniti ako ne bude dvostruko bolja od njih.

„Ali barem neće primijetiti da je plakala. Danas to jest plus!”

Miris kave vratio ju je u sobu. Ubacila je jutros, mimo svog običaja, dvije žlice kave u vodu, a ne jednu, kako bi napitak bio što krepkiji. „Neka samo radi kofein”, pomisli. Nije je šećerila. Nikad ne šećeri, eventualno doda umjetni zaslađivač. Ponovo se vrati mislima o poslu i razlikama spola. Žena koja želi uspjeti mora biti nadčovjek. „Nekad čak, kombinacija nadčovjeka i nečovjeka”, često je mislila. „Kolege dođu na posao manje ili više ležerno odjeveni, katkad neobrijani, ponekad neuredni, ali njima se to oprašta. Ženama ne. Žena uvijek mora biti lijepa, mršava, elegantna, pametna, diskretna. Žena, ukratko, mora biti besprijekorna da bi bila dorasla muškarcu koji je prosječan ili malo više od toga!”

U primozgu joj je zatitrala i pomisao da, baš zbog toga, žene moraju biti mnogo opakije. Kao šefice su teže, nemilosrdnije, a

sklonije spletkama. Muškarac je kao šef rijetko kad tako zločest kao žena. „Možda sam mizogina” pokaja se načas Mirta, a onda joj kroz glavu sijevnuše slike dviju kučki koje su joj bile šefice. „Nisam, nisam”, odmah zaključi.

Natoči kavu u šalicu i dolije nekoliko kapi mlijeka. Prinese je usnama. Ukus je nije zadovoljio.

„Dovraga”, pomisli, „opet odricanje”. „Dokad? Čemu? Zašto? Bez veze!”

Zato uze šećer i sipa punu žlicu u kavu. Odavno se odrekla šećera u kavi. Odavno se odrekla i užitaka u čokoladama, brzoj hrani, izležavanju pred televizorom. Odavno je odlučila biti lijepa koliko god može, biti seksi svome mužu. On je volio elegantne, utegnute, šlank žene. To, naročito u nekim godinama, nije lako postići ni ako ste posve besposleni, ako ne radite nigdje, pa pola dana možete provesti u teretani a ostatak u sauni. Ali uz iscrpljujući dnevni rad u tvrtki koja se muči na tonućem tržištu to je nemoguća misija. Osim ako imate volju koja razara sve prepreke.

„Ali”, pomisli Mirta s tugom, „zašto bi to bilo važno sad kad se pokupio? Ni sa svim tim, nisam ga zadržala. “

„Ajmo, malo slatkog napitka”, pomisli, ali u toj je ideji ustrajala ravno pet sekundi. Valjda pet sekundi. Možda i kraće.

Mirta prinese zašećerenu šalicu kave usnama. Onda se predomisli i izlije je u sudoper. „Posve sam smušena”, pomisli. „Kakav kraval u glavi. Kakva vražja konfuzija”.

„Do vraga, želim biti lijepa za sebe..” ohrabri se, iako joj je u kutku mozga treperio i neizrečeni dodatak: „... ali i za Maria koji će se vratiti. Mora se vratiti?

„Uvijek se vraćaju”, pomisli.

Potom se pokuša prisjetiti iskustva svojih prijateljica. No ta je misao obeshrabri. „Ne, nikad se ne vraćaju”. Jednoj je njezinoj kolegici muž jedne večeri rekao: „Čuj, idem u dućan! Nikad se više nije vratio. Da, stvarno, ima i takvih slučajeva.

Natoči novu šalicu. Ovaj put bez šećera, ali je ne prinese usnama.

Ostavila ju je na stoliću da se malo ohladi, a onda se zaputila u kupaonicu i odvrnula tuš.

Voda joj se slijevala niz tijelo, golicajući njezinu mliječno bijelu kožu, ružičaste bradavice, koje su nabrekle pod ugodnim dodirima snažna,

ugodna mlaza. Kolike je samo sate provela pod suncem nastojeći dobiti ten koji bi ubrzo nestao, pomisli dok se sapunala. Podigavši glavu, prepustila se vodi koja je tekla niz njezinu dugu, crnu kosu i pomisli navečer koja ju je gotovo dotukla.

Mario je došao nešto poslije nje. Čekala ga je s čašom crnog vina. Njihov je sin Petar kod bake i djeda na moru. Škola je završila i cijelo će ljeto provesti tamo, bezbrižno se kupajući, loveći ribu, uživajući u bezbrižnu ljetu osmogodišniaka. Petar je bio jako vezan uz njih. Volio ih je podjednako i Mirta nije mogla zamisliti kako bi Petar prihvatio ideju da se tata i mama rastanu.

Čekala je Marija želeći razgovarati. Četiri mjeseca nisu vodili ljubav. Četiri su mjeseca živjeli kao aseksualni cimeri. No to je nije zabrinjavalo. Događalo se i prije, mada je kraće trajalo. Mjesec, najdulje. Sad se to vrijeme baš protegnulo. Dulje od korizme. Željela je to prekinuti. Početi iznova, kao i mnogo puta dosada. Osjećala je kako joj tijelo, željno dodira, podrhtava.

Ali nije željela jednu noć. Željela je promjenu. Jaku promjenu, važnu promjenu. Strast. Nešto novo, uzbudljivo, potpuno.

Nije znala što je to. Ipak, nešto je bilo sasvim jasno: znala je da to želi sa svojim mužem. Željela je nadoknaditi godine od Petrova rođenja, građenja karijere, kupnje stana, stjecanja. Tešku trudnoću. Poslijeporođajno odricanje. Dojenje. Borbu. Stvari su podsjećale na neku računalnu igricu: svladaš jednu prepreku, otplatiš jedan kredit, iza ugla te čeka nova zasjeda! Hvataš se ukoštac s njom, boriš, mučiš, odričeš, pobjeđuješ je, ali iza krivine te čeka, kao u „Stravi u ulici brijestova”, neki Fredi koji ti zada novu nevolju. Svi te okolo gledaju, nikome ne možeš objasniti svoju muku, svi misle da ti je lako, da ti sve ide u životu, da si ispunjen, da imaš djecu, da novac kaplje...

A onda se jednoga dana probudiš i shvatiš da je sve oko tebe proletjelo. Uočiš da je život brzi film u kojemu se sekvence izmjenjuju u sprintu, da nestaje i izmiče, pred tom publikom koja te gleda i ne razumije, i osuđuje, ne shvaćajući da to nije to, da ti nisi tako zamišljala svoj život, kao uzastopnu smjenu žrtve i odricanja. Nitko to ne sanja, nitko tako ne zamišlja život sa deset i petnaest i dvadeset, ali tada misliš: ima vremena.

A onda shvatiš da baš toga nema, i da se ono, vrijeme, nikad ne vraća, i da je ono što si jednom propustio, vjerojatno nenadoknadivo.

Bože, pa samo joj je 31 godina, njemu 35, moraju živjeti.

Udala se praktički čim je diplomirala. Osjećala je da pravu ludu mladost nije ni doživjela. Prije njega imala je četvoricu. Nikad pustolovinu za jednu noć, nije je to zanimalo. Vjerovala je u ljubav i kada ju je Mario našao, znala je da je to to. Dugo je vjerovala da tako i jest.

A onda je sve stalo. Strast se topila pred karijerom. Nestajala polako. Utopila se u njegovim i njezinim prekovremenim satima na poslu, u brizi o Petru.

Njezino tijelo je željelo više, ona je željela više, ali nikako nije uspijevala probiti barijeru koja se stvorila. Sinoć je pokušala. Ali od početka je nešto pošlo pogrešno.

Najprije je razgovor nalikovao na ogorčenu tinejdžersku raspravu tko je u pravu, a tko u krivu. Pa su počeli povišeni tonovi Optužbe.

- Naš se život raspada, zapustili smo se. - Nismo, tako mora biti, ako se ne posvetimo poslu, sve će otići dovraga, imat ćemo vremena jedno za drugo u mirovini. Možda.

- Bezosjećajan si, u što si se pretvorio? - Ne želim tako razgovarati! Beznačajne riječi, sukob niskog intenziteta. Ali svaka je sljedeća rečenica nepogrešivo vodila bliže prema ponoru.

Osjećala je kao da svaka njezina riječ udara u pogrešnu notu. Kao da joj svaka njegova riječ stvara duboku ozljedu.

A onda su počele suze. Mirta je očekivala da će je Mario zagrliti, ponijeti u sobu. Da će, kao nekad, voditi ljubav s njom. Pa makar i mlitavo i bezvoljno, i to bi joj bilo dovoljno. Umjesto toga, na njezine riječi, njezin zadnji obrambeni zid, da uzme stvari i pokupi se ako misli da njihov brak ne funkcionira, Mario je ustao, uzeo nekoliko stvari u torbu i bijesno zalupio vrata za sobom.

Ostala je bez riječi. Htjela je skočiti na njega, moliti ga, preklinjati. Ali ostala je sjediti podvijenih nogu na kauču u dnevnoj sobi dok ga je gledala kako odlazi. Ostavljena, ponižena, iznevjerena.

Sjedila je, ni sama ne zna koliko dugo, ne shvaćajući da joj se suze bešumno slijevaju niz lice. Potom je počelo nekontrolirano ridanje, jecanje, plakanje u jastuk koji je progutao njezine bolne krikove. Nije ga mogla zaustaviti. Išlo je kao bujica, sve je sukljalo iz nje.

Činilo joj se da jutro nikad neće svanuti. Kad se to ipak dogodilo, došlo je kao maglovito iznenađenje. Ona ga je dočekala u polusnu, iscrpljena od plača, slomljena, potpuno zbunjena. Što sad?

Pribrala se. Oprala kosu. Sušila ju je kao robot, oblikujući uvježbanim kretnjama frizuru. Svaku misao koja bi joj se stvorila u glavi odbijala je, govoreći si: „Popij kavu, sjedi za toaletni stolić i počni se šminkati. Izaberi rublje. Izaberi odjeću, izaberi cipele, izaberi torbu, izaberi naušnice, izaberi ogrlicu - ili ogrlicu ne - možda neku diskretnu, ne bolje ne, što manje nakita, ti si poslovna žena, ti si robot koji će rasturiti na današnjem sastanku, ti ćeš donijeti milijune, ti ćeš postati direktorica svemira..”

Sjetila se članka koji je pročitala u nekim stranim poslovnim novinama: „Roboti se ne žale. Kad se počnete žaliti na posao koji morate obaviti, zapravo ste u potrazi za razlozima da ne to učinite. Možda je vaš posao teži nego što bi trebao biti. Možda je vaš šef kreten. Možda je previše vruće u sobi u kojoj morate raditi. Ali nemojte se žaliti. Dovoljno je napraviti posao i dobro to učiniti. Poput robota.”

Sve to je govorila samoj sebi i obavljala sve što si je zadala hladnim, odmjerenim kretnjama. Poput robota. Znala je da jedino tako može preživjeti današnji dan. Stala je pred zrcalo. Poslovni kostim, tamnoplavi, gotovo crn, kupljen na rasprodaji u Dioru. »Malo bapski“, pomislila je, ali na njoj je stajao kao saliven, istodobno isijavajući hladnoću poslovne žene i pritajenu seksualnost. Čarape u boji kože, kosa podignuta u rep, šminka koja je prikrla, valjda dovoljno, tragove minule noći, ističući njezin pravilan nos i crvene pune usne. Cipele s petom. Da, ali ne previsokom.

„Pet centimetara bit će dovoljno“, pomisli natičući klasične crne Armanijeve štikle koje si je kupila na dar kada se zaposlila. Koštale su više nego što si je tada mogla priuštiti, platforma sandale za 400 eura, ali nije žalila. Rijetko ih je nosila, ali su joj uvijek donosile sreću.

Diskretna narukvica, jednostavna, od bijelog zlata, dar roditelja za diplomu. Bijela bluza. Pogledala se u ogledalo. Da. Bila je lijepa. Bila je seksi. Ali nekako su muškarci u njoj uvijek vidjeli ženu u koju se žele zaljubiti. Koju žele zaštititi. Gotovo nikad nije patila od nasrtaja predatora po klubovima dok je izlazila. Njezina ljepota kao da je

isijavala štit od jednonoćnih izleta. Ni sama nije znala je li joj to kompliment ili ne.

Susrela je opet svoj pogled u zrcalu. U njezinim su se toplim smeđim očima vidjeli tragovi besane noći. Crvenilo. Svakoj ženi siguran znak da je noć provedena u plaču. Odluči ne razmišljati o tome. Pa može biti prehladena „ili što ja znam”, pomisli, „uostalom baš me briga, neka misle što hoće”.

Prene je zvuk mobitela.

Pomislila je da je Mario.

Zove da se ispriča.

Ali na zaslonu je pisalo „Petar”.

Njezin ju je sin obavještavao da je ustao u pet i već se vratio iz ribolova s djedom.

„Mamice, bio sam s djedom na barci, lovili smo ribe, i nadmašio sam ga! Znaš kako je bio pokisao, ali me ipak nagradio. Ulovio sam devet malih ribica, a njemu se na udicu natakla samo jedna: -) Joj kako sam ga zezao cijeli dan. Ali sad je sretan, i kaže da učenik mora biti bolji od svog učitelja. Mislim da brije i da se samo tješi jer sam bio bolji, ali nema veze. Pusaa, pozdravi *dadyja*.”

Oca je zvao *dady*. To je počeo od prvog sata engleskog. Jako mu se svidio taj naziv, nitko ga nije koristio, pa je poželio biti originalan. U svakom slučaju, taj je nadimak otkrivao toplinu između oca i sina.

Usne su joj se razvukle u osmijeh. Oprostila se s njim. A onda pomislila kako će se i njegov svijet srušiti kada dozna da mama i tata više nisu zajedno. Osjeti kako joj se suze ponovo skupljaju u očima. Ali do kraja ljeta je dugo, svađali su se i prije, riješit će i ovo. „Ja mogu sve riješiti”, pomisli i odlučno iskorači iz stana.

Ljudi koji vjeruju u sudbinu stalno opravdavaju svoj neuspjeh

Svojim citroenom C3 Mirta se provukla kroz rijeku automobila koja se mrtvački sporo valjala od gradskog središta prema periferiji. Monotoniju je povremeno prekidao zvuk trube, manje-više divljački.

Na periferiji je od prije nekoliko godina njezina tvrtka. Davno, kad je započela raditi, sve su tvrtke imale središnjice u središtu. Na posao je išla pješice, i to je obožavala. Sjajna rekreacija. Svaka ju je šetnja činila raspoloženijom, davala joj je osjećaj da je pametno potrošila energiju. Razgledala je izloge, održavala dobru kondiciju, imala dojam da joj je svaki dio dana aktivan i pod kontrolom. S vremenom se većina tvrtki pomaknula prema rubovima grada, u jeftinije predjele, u zgrade koje su u doba građevinskog procvata nicale po nekadašnjim predgrađima, radničkim četvrtima ili prigradskim livadama i pašnjacima. A onda su počele nicati poslovne zgrade. Isprva manje, s vremenom sve veće. Sve su one nalik jedna na drugu: kombinacija stakla, metala i čelika, veliki, prostrani uredi, moderan dizajn - često u prilično kaotičnom okruženju, s nesređenim prilaznim putovima koji stvaraju gužvu jer su stvoreni za male nastambe, a ne za nove poslovne četvrti.

Mirti malo dulja vožnja do posla nije bila problem jer je uživala svom citroenu. Mali, ali samo njezin autić. Sama ga je kupila i otplatila bez ičije pomoći. Ljepotan. Mnoge su ga žene željele imati jer je bio odlično dizajniran, nekako zavodljiv, šarmantan. Nikad neće zaboraviti trenutak kada je dobila ključeve i sjela za upravljač. Iskrila je od sreće, iako to nije bio BMW ili terenac, koji su u njezinu poslu bili simboli uspjeha.

Mario se, tad još nisu bili ni zaručeni, ponudio otplatiti umjesto nje cijeli kredit nakon što je dobio lavovski honorar za jedan od svojih velikih sporova. Mirta na to nije pristala. Većina djevojaka vjerojatno bi bez razmišljanja rekla „da” na tu ponudu. Ne i Mirta. Ona je voljela osjećaj samopoštovanja koji je proizlazio iz njezine ostvarenosti kao poslovne žene. Razmjerna rijetkost u Hrvatskoj, i jedno i drugo. No nikad se nije pokajala. Uostalom, otplatila ga je od svoje plaće, koja je u prošlih nekoliko godina nekoliko puta rasla.

Sve je tih godina išlo kao podmazano. Tržište u usponu. Visoka konjunktura. Novaca kao blata. A bilo je tu i nekoliko debelih bonusa. Doduše, većinu njih je pretvorila u dionice svoje tvrtke jer se nadala kako će dionice kupljene po povoljnoj cijeni nekoliko puta povećati svoju vrijednost. Tada je to tako išlo. Svi su bili u groznici burze. Crobex euforija. Ljudi su najčešće kupovali dionice građevinskih tvrtki jer se smatralo da uvećavaju svoju vrijednost beskonačno i neograničeno... Stvarali su se planovi. Piramida bogatstva.

- Najprije ćemo uložiti sto tisuća - svu ušteđevinu - u građevinsku tvrtku IVG čijih dionica na tržištu nikada dosta. Pročulo se da ih naveliko kupuju dva ministra bliska građevinskom lobiju. Ne može to, znači, biti glup pothvat - govorio joj je Mario. Neki su iz njezine tvrtke, mnogo hrabriji, prodavali stanove. Drugi su uzimali kredite da bi kupili papire s kojima će sutra ostvariti hrvatski san. Taj je san naveliko poticao i premijer, Sanader, koji je inicirao naciju u masovni špekulantski kapitalizam.

U međuvremenu se san o lakom bogatstvu i trgovanju dionicama u Hrvatskoj srušio kao kula od karata. Odjednom nije bilo novih Sorosa, novih Rockefellera. Samo skupina vještih špekulanata, koja se dodatno obogatila na masovnu forsiranju zlatnih maštarija većine nacije. Oni su se silno obogatili. Oni koji su prodali dionice na vrijeme, koji su slutili ili znali da dolazi sedam gladnih godina, da je riječ o piramidi nalik na zloglasni financijski inženjering, dobro su prošli. Političari su, kao i obično, ispali dobitnici u toj igri. Oni su znali koje će dionice rasti, koje padati. Napokon, oni su odlučivali o svemu što je određivalo vrijednost tih papira. Forsirali su putem novina, naručenih članaka, hvaljenje svojih vrijednosnica do neba, kako bi ih naivci kupovali i pretvarali svoju gotovinu u bezvrijedne komade papira, a njih u bogataše. Čekali su da dosegnu plafon i onda ih prodavali, znajući da je riječ o balonu koji će kad-tad puknuti. Ta se igra ponavlja svako malo: čim se zaboravi jedna piramida, podiže se druga. Hrvatska je bila žrtvom nekoliko takvih predatorskih urota: najprije financijski inženjering, pa privatizacija u kojoj su radnici dobili dionice koje su budzašto prodali torbarima, pa famozan IPO. Oni koji su prvi ulazili u priču, bogatili su se.

Mirta nije bila u toj skupini - ali, nije bila ni među onima koji su propali. A takvih je bilo more. Svi koji su vjerovali u građevinski

boom, koji nisu vidjeli da se sve radi jeftinim novcem posuđenim iz inozemstva, i da stvar mora propasti čim se slavine zavrnu, opelješeni su. Mirta je ipak bila trezvena.

Njezine su dionice sada vrijedile točno onoliko koliko su vrijedile i onda kad ih je kupovala. I to je smatrala srećom. U jednom trenutku bile su gotovo dvostruko vrednije, ali ih nije mogla prodati jer je ugovor o kupnji sadržavao klauzulu prema kojoj ih mora držati godinu dana. Kupila ih je naime po povlaštenoj cijeni. No njezine su dionice uspjele zadržati barem staru vrijednost. „Tako da, eto, barem mi nisu propali bonusi, iako mi nisu donijeli bogatstvo”, tješila se.

Doduše, tvrtka joj je ponudila službeni auto, ali ga je odbila jer je znala da će u budućnosti službeni automobil biti opravdanje da joj ne povise plaću, ne isplate bonus, a bila je pred poslom koji će tvrtku osigurati za daljnjih deset godina. I znala je da to moraju platiti zlatom. Zato je odbila službeni automobil i ostala vjerna svom citroenčiću.

Da, velika direktorica dolazi na posao u malom autiću. Vidjela je podsmijeh i podrugljive poglede, ali se nije na njih obazirala. Barem je u poslu uvijek znala što želi i kako to postići. Da bi se uspelo do vrha, mora se podnijeti mnogo svinjarija...

S takvim je mislima stigla do odredišta. Vožnja od gradskog središta do posla uvijek joj je davala vremena za predah, za meditaciju. Pustila bi neku ugodnu glazbu i pokušala se opustiti, znajući da će dan koji je pred njom najčešće biti vrlo stresan.

Parkirala se u službenu garažu.

Odmah je uočila nov, vrlo neobičan detalj. Pored lifta, na mjestu za vrlo, vrlo važne goste, bio je parkiran maybach, luksuzna limuzina iz Mercedesove ergele, namijenjena samo najbogatijima.

Limuzina je djelovala opako raskošno, više nalik na luksuznu jahtu nego na automobil. Divna koža sjedala, skupocjena upravljačka ploča, sve je to bio jasan znak vlasnikove moći. „Je U to i znak dobrog ukusa”, zapitala se. „Nije li veliko bogatstvo dojmljivije ako je diskretnije, ako se ne udara njime na velika zvona? Kao i sve ostalo, uostalom. Elegancija, otmjenost, maniri, s tim se ipak rada, to se ne može kupiti”, pomisli u hipu.

„Dakle, pregovarači su već stigli”, pomisli, iako je sastanak trebao početi tek za sat vremena. Ta ju je spoznaja zabrinula.

„To nikako nije dobar znak” pomisli Mirta. „Žele nas uloviti na prepad”.

Ta joj je - situacija stvarala tremu. Ne strah. Tremu i dizanje adrenalina. Volju za nadmetanje. Bila je sigurna da će sve ispasti dobro, znala je da će dati sve od sebe, ali neki element neizvjesnosti u takvim stvarima - naročito tako važnim - uvijek postoji, a trema je tu, zapravo, ljekovita, ne da ti da se opustiš. Kad god gledaš na televiziji pregovore, poslovne ili političke, ili bilo koje druge, stekneš dojam da sve ide lako. No unutra, u četiri zida pregovaračke prostorije, na kraju se uvijek suočavaju obični ljudi s običnim ljudima - oni se znoje, njima srce ubrzano lupa, šire im se ili suzuju zjenice, podrhtava im glas, galame ili zanijeme... Pregovori su jedna vrsta rata, ili sporta, u kojemu često možete dobiti - ili izgubiti - sve. To se na televiziji nikad ne vidi

Nervozno je nekoliko puta stisnula tipkalo lifta, kao da će brže doći ako ga više puta pritisne. Taj je lift bila jedna od rijetkih stvari u toj ultramodernoj zgradi koje su je živcirale. Bio je odvratno spor, a pritom se često i kvario. Neka stara hidraulika, koja se lako zagrije, i otkáže. „Prokleti lift”, pomisli.

Na putu do svojeg ureda primijeti da pregovarači u Dunjinoj sobi ispijaju kavu. Direktora Dejana nije bilo. Pretpostavljala je da je drugi lik, dobrodržeći pedesetogodišnjak s naočalama i vodenoplavim očima, Dietrich, njemačka polovica Deltaviewinga. Drugi je bio hrvatska polovica, Patrik.

Sjedio je okrenut Dunji. Nije ga mogla vidjeti. S mjesta gdje je bila mogla je zapaziti samo njegova široka ramena pod svijetloplavim sakoom i pepeljasto plavu kosu. Odmah joj se učinilo da ga Dunja guta očima. No to nije značilo ništa, osim da Dunja svim silama želi zasluge za ovaj posao, da joj je Dunja takmac za mjesto direktora razvoja. Dunja je bila stupanj niže od nje u hijerarhiji tvrtke, ali su joj ambicije bile goleme. Nezajažljiva, teško je skrivala svoju volju za moć. Dunja je bila grabežljivica s dobro navučenom maskom.

Sjaj u njezinim očima, dok joj je, u prolazu, upućivala zloban osmijeh, mogao bi se protumačiti kao pohota.

No Mirta je znala da je to samo miris novca, miris moći i poslovne slave koju je Dunja nanjušila svojim snažno razvijenim, bešćutnim

instinktima. Ima takvih žena, kojima se odmah namiriše predatorski instinkt, narav grabežljivice.

Pomisli kako Dunja vjerojatno vodi ljubav jedino nakon dobro sklopljena posla.

„Znači već dugo, dugo je u celibatu”, prođe joj kroz glavu, i ta joj se misao učinila zabavnom.

U tom se trenutku okrenuo Patrik. Nagli okret, elegantno izveden.

Pogled ju je prostrijelio..

Trajavao je možda sekundu. Ne dulje. No Mirta je imala osjećaj da je ta sekunda hipnotički duga. Oceanski osjećaj, kako bi rekao Freud, prožeo joj je tijelo. Gotovo se izgubila u dubini tih bistrih, pametnih zelenih očiju u kojima se zrcalila smirenost beskonačna samopouzdanja. Ima takvih ljudi, kojima je Bog sve dao. Oni to znaju i žive s tim ležerno, nenametljivo, kao sa svojim prirodnim pravom. Oni ne love, ne osvajaju, oni uzimaju ono što im pripada. Takvi su muškarci, dakako, rijetki. To im, kao i svakoj rijetkosti, povisuje cijenu. Oni, osjeti se u ozračju, gospodare. Svime. Sobom. Drugima. Psima. Prijateljima. Poslovima. Sudbinom.

Nastavila je do svog ureda pitajući se nije li taj hipnotički pogled njegovih očiju tajna njegova poslovnog uspjeha. Svi su u poslovnoj zajednici znali za njega. U gradu se mnogo govorilo o Patriku i dok nije bio „sveti Patrik”, kako su ga zvali s mješavinom zlobe i divljenja, dok je bio još momak u usponu. Neki su jednostavno rođeni za uspjeh. Pametni, pronicljivi, snažni, fizički atraktivni, lijepi... Za takve odmah znaš da im je samo nebo granica.

- Došli su sat vremena prije, već traže sastanak, sva sreća da Dejana nema jer bi Dunja već odavno preuzela sve... - ispod glasa i bez daha ju je izvijestila njezina tajnica Vanja. Simpatična 19-godišnjakinja koju je još krasila djetinja ljepota, ali je točno procjenjivala ljude i odnose među njima.

„Kada se riješi te infantilnosti”, pomisli Mirta, „slamat će srca uzduž i poprijeko”.

- Ne tračaj, sutra možeš raditi za nju - odgovori joj Mirta.

Vanja je na to samo frknula nosom, kao da želi reći, „prije bih bila kruha gladna”.

Ali je ispod glasa dodala:

- Nije samo to, neki maćan je u ekipi, Dunja ga skida pogledom, baba pohotna... Mirti se učini da je u njezinu glasu osjetila ljubomoru.

- Daj, molim te, ovo je posao a ne...A ne, što - zapita je Vanja. Nije ni sama znala s čim da to usporedi. Vanja ju je samo značajno pogledala, kao da joj kaže: „Vidjet ćeš”. Dodala joj je dokumente spremljene za sastanak.

- Da donesem kavu? - pitala je Vanja.

U tom je trenutku zazvonio telefon na njezinu stolu. Obavijest da je Dejan došao, što znači da je sve spremno za sastanak, makar i sat vremena ranije. Tvrtki je trebao taj posao. Jako trebao.

Mirta je polako hodala prema konferencijskoj dvorani, točnije, velikoj sobi pored Dejanove kancelarije.

Dunja je ponosno gazila ispred nje, vodeći dvojicu muškaraca. Visok prosijed Nijemac bio je u elegantnom sivom poslovnom odijelu. Hodao je ukočeno, a Patrik je gazio nehajno u tenisicama i trapericama, držeći ruke u džepovima hlaća, blago zadignuvši sako.

Mirta je osjećala senzualan muški miris dok je hodala iza njih. Pitala se tko ga od ove dvojice morskih pasa nosi.

Bila je sigurna da je to mlađi, činio joj se, i mnogo krvoločniji, morski pas.

Dejan ih je dočekaao sjedivši već na čelu stola, dok su se dvojica pregovarača spustila jedan do drugoga. Dunja je pitala da sjedne nasuprot plavokosom ljepotanu.

„Kao šiparica”, pomisli Mirta.

Dok je sjedala, pažljivo je ispod oka, sada u miru i polako, odmjerila što je to navelo Dunju da se ponaša kao napaljena tinejdžerka.

Patrik je - zaključila je - bio balkanska verzija Roberta Redforda, tako bi ga bilo najbolje opisati, samo je umjesto plavih očiju imao te prodorne zelene. Slične, pravilne crte lica, pomalo dječake, krasila je nešto izraženija muška čeljust. Visina, zaključila odmjerivši ga, oko 183, atletska građa. Između usne i nosa imao je neki tanak ožiljak, koji je njegovu dječakom licu davao pomalo opasan izgled. On je *self made man*. „Ili, *seks made man*”, padne joj na pamet... Partner u velikoj tvrtki, čiji je jedan dio u vlasništvu Nijemaca, a jedan u Patrikovu.

„I s njima pregovaramo”, pomisli. „Zgodno. Ili opasno?”

- Prijeđimo na posao, gospodo - rekao je Nijemac.

Raspravljali su na engleskom, prelazeći preko brojeva. Patrik je cijelo vrijeme šutio, ne gledajući ni u jednu točku određeno. Dunja je pokušavala vještim manevrima pred Dejanom pokupiti zasluge za cijeli projekt. No Mirta se na to nije obazirala. Znala je da Dejan jako dobro zna tko je zaslužan za projekt.

Ono što ju je zabrinulo bila je činjenica da je njihova tvrtka tražila partnerstvo. Investitora, zajednički razvoj, a ne prodaju projekta. A Dunja je - zaključila Mirta - očito računala na to da, ako već ne može obmanuti Dejana, možda uspije uvjeriti buduće partnere da je ona glavna. No pritom se obraćala Patriku, iako on nije progovorio nijednu riječ. Pitanja je postavljao Dietrich.

Mirta je nakon kraćeg vremena primijetila da su njegova pitanja točno i posve precizno usmjerena na nekoliko slabijih točaka projekta. Znala je za njih i znala je da jednom kada operacija krene te slabe točke neće biti teško prebroditi. No Nijemac je očito usmjeravao pitanja točno na njih. - Mi bismo to kupili - rekao je.

Dunja se zadovoljno osmjehnula, Dejan je bio zbunjen. Nije mogao odvagati je li to spas ili prevara. Zapravo, znao je da će bilo koji iznos koji će Nijemac ponuditi biti premali. Ali to je bio novac odmah, a višestruka dobit od partnerstva dolazila bi godinama. A njima je trebao novac odmah. Mirta je vidjela da je Dejan spreman prihvatiti ponudu, uzeti novac, spasiti tvrtku i baciti se na sljedeći projekt.

- Koliko? - pitao je izravno Dejan. Mirta je znala da je to pogreška.

Ali Dejanu kao da je bilo svejedno. Nijemac je izvadio papirić, napisao na njega broj, pokazao ga Patriku, koji je samo kimnuo glavom, i papir povukao po stolu do Dejana.

Mirta ga je pažljivo promatrala. Na Dejanovu se licu nije moglo pročitati je li zadovoljan ili nije. Prosljedio je papirić do nje, ali prije nego što ga je podigla, čula je što je Dietrich na njemačkom tiho rekao Patriku. Možda nije računao na to da Mirta zna njemački, ili je jednostavno bio opijen očito dobrom ponudom.

- Kupi jeftino za keš, dok ne radi, popravi i zarađuj godinama, prvo pravilo biznisa - rekao je šaptom.

Mirta je pogledala papirić, ali brojevi su joj plesali pred očima. Nije mogla vjerovati da će ih nasanjati bahati Nijemac. Pravila se da gleda u papirić i glasno, na čistom njemačkom rekla:

- Ništa ne treba popravljati. Onda je dodala:

- I bolja je izreka 'Nikad ne prevari partnera i godine zarade postat će desetljeća'. Nakon toga je zgužvala papirić u lopticu i bacila ga na stol.

Dietrich se lecnuo. Osjećala je na sebi Dejanov i Dunjin pogled. A prvi put je pogled prema njoj usmjerio i Patrik. Vratila se na engleski.

- Stvar je jasna. Mi tražimo partnerstvo. Jednakopravno ili barem približno jednakopravno. Nismo na prodaju. Na trenutak joj se učinilo da se Patrik nasmiješio. Dietrich ju je gledao u oči kao da je pogledom želi prisiliti da popusti, da povuče riječi. No ona mu je uzvratila pogled ne pomaknuvši nijedan mišić lica.

- Mislim da je sastanak završen, rekao je Dietrich i ustao rukujući se s Dejanom i Dunjom. Mirti nije pružio ruku.

Napustio je sobu, a Dejan je požurio da ga otprati.

Za njim je pošao i Patrik u prolazu se nasmiješivši Mirti.

Njegovi su bijeli zubi bljesnuli u širokom osmijehu koji je trajao trenutak. Za njim je potrčala Dunja, a Mirta je ostala sjediti u sobi za sastanke razmišljajući je li upravo svoj život pretvorila u pakao...

Ni sama nije znala koliko je dugo tako sjedila.

Ustala je prošetavši se do prozora. Vidjela je kako golem maybach izlazi iz garaže.

Vratila se do stola i uzela zgužvani papirić razmišljajući da li da ipak pogleda koliko su ponudili.

„Ne”, pomisli, „bolje ne!”

Bacila ga je u smeće.

Izašavši iz kancelarije ugledala je Patrika kako stoji na hodniku i bezbrižno razgovara s Dunjom i Dejanom. Dok je prilazila, rekao joj je:

- Baciti toliku cifru stvarno je hrabrost - rekao joj je gledajući je ravno u oči.

- Možda je to sudbina - odgovorila je.

- Ljudi koji vjeruju u sudbinu stalno opravdavaju svoj neuspjeh - odgovorio joj je, ne spuštajući pogled.

- Moguće, ali nisam primijetila da ste otišli - odgovorila mu je prilično drsko.

- Čekam prijevoz, ali imate pravo. Dietrich je htio za malo novca kupiti potencijalno velik posao. Mislim da ovdje ima mjesta za oboje. Ipak, postoji nekoliko slabih točaka i ne mislim da su one nešto što

će se tako lako prebroditi. Mislim da prije dogovora treba postojati taktika kako ih ukloniti - rekao je.

Mirti se učinilo da je čula uzdah olakšanja. Dejan. Laknulo mu je.

No, o tome ćemo na drugim sastancima, ako uspijem smiriti Dietricha - rekao je, pogledavši svoj iPhone. - Mislim da mi je došao prijevoz - dodao je.

Dok je odlazio prema liftu, Dejan ju je odvuкао natrag u konferencijsku dvoranu.

- Nikad više da nisi tako nešto napravila bez mog znanja-gotovo se izderao na nju.

Potom joj je prišao, zagrlio je i poljubio u oba obraza.

- Nikad više - rekao joj je, još joj jednom priprijetivši prstom, i izašao iz sobe.

Još omamljena od svega, Mirta se prošetala do prozora. Pred ulazom u tvrtku stajala je crna limuzina, a na nju je bila naslonjena plavuša u kratkoj suknji i nevjerojatno dugih nogu. Tako dugih da izaziva zavist svih žena koje je vide.

Patrik je izašao iz zgrade. Plavuša mu je prišla i poljubila ga u obraz.

Potom su oboje ušli u auto.

Ni sama ne znajući zašto, Mirta je osjetila kako joj se trbuh steže od nekog čudnog osjećaja.

Dvije čaše vina

Do kraja radnog dana održali su još dva sastanka u tvrtki.

Na prvom je sastanku Dunja lukavim manevrima pokušala dovesti Dejana do zaključka kako je odbijanje ponude neuspjeh. Očito je bila jako zainteresirana za to. Vjerovala je da bi si tako kupila sigurnu, sjajnu budućnost. Ona kao glavna, kao ključna figura koja je bila presudna da posao uspije, minuli rad, veliki kredit kod novih vlasnika, život s ružičastim naočalama.

Mirta je više puta tijekom pregovora pomislila kako je Dunja, zapravo, besramno perfidna. Ništa joj nije bilo strano ako je vodilo prema cilju koji si je zacrtala. Bila je dugo tu, s njima, dijelila dobro i zlo, mnogo su joj puta pomogli. A sad bi, zbog svog egoističnog cilja, bila spremna pljunuti na sve i biti trojanski konj kupaca. Bila joj je, doduše, nekako čudna i nije mogla do kraja odgonetnuti sve moguće motive njezina ponašanja. Sve ih je, na kraju, pripisala njezinoj bolesnoj ambiciji.

Dunja ipak nije uspjela uvjeriti Dejana. Čim je, nakon njegovih diskretnih gesti, uočila da je na pogrešnom putu - promijenila je taktiku i, ne mogavši ga svladati niti uvjeriti u svoje, pridružila mu se. Potpunosti je prihvatila čvrst stav za partnerstvo s novim ortacima. „To je inteligentno”, pomislila je Mirta. „Samo idioti mogu ustrajati u pokušajima da istim putem dođu do različita cilja. Ako metoda ne uspijeva, promijeni je..”

A Dunja je to radila nakon malo pokušaja. I poznavala je još jedno važno pravilo: ako nekoga ne možeš pobijediti, pridruži mu se. Njoj to, barem kako se činilo, nije teško padalo.

„Kuja”, pomisli Mirta na tren, a onda odagna tu misao. „Zašto da se trujem negativnim mislima, kao da ih ionako nema dovoljno”. Mirta je naime bila uvjerena da negativne misli, više od svega drugoga, hrane bolesti. Bila je sigurna da najveći dio zla dolazi iz glave, od loših misli, od pokvarenih ideja, od negativnosti. Nastojala je svesti te stvari u svojoj glavi na minimum. Još je davno shvatila jednu stvar koja, bila je sigurna, rijetkima dolazi u pamet. Ako se uspoređuješ s drugima, usporedba je uvijek na tvoju štetu. Netko je ljepši, drugi je mršaviji, treći ima višu plaću, četvrti bolju djecu. Ako tako razmišljaš, nema ti druge nego zaključiti da si gubitnik, jer su drugi uvijek u

nečemu bolji. „Zato, Mirta, kloni se usporedbi Fućka ti se za Dunju. Ona ima svoj put, ti ideš svojim. Kako bi rekao Dante, *Segui il tuo corso, e lascia dir le genti*. Idi svojim putem i fućka ti se za druge..”

Ono što je Dejan prešućivao, a Mirta je znala, bila je prilično rastužujuća činjenica da tvrtka ima ozbiljan manjak efektivnih sredstava, točnije, da nema keša. Posla je bilo. Bilo ga je dosta - s obzirom na to da je kriza. Još prije koju godinu s toliko bi angažmana bili imućni. No obaviti posao, ili dobiti posao, već odavno ne znači i naplatiti posao. Zato su i upali u ove pregovore jer iz te slijepe ulice izlaza nije bilo.

Nenaplaćeni poslovi bili su velik plus, ali je taj novac postojao samo virtualno, u knjigovodstvenim bilancama. Koliki su bili izgledi da se taj papirnati novac pretvori u pravi, čvrsti? Ne pretjerani - znajući kakvo je stanje u Hrvatskoj, zemlji u kojoj nenaplaćeni dugovi često ostaju to što jesu, nenaplaćeni dugovi. Katkad se na taj novac mora platiti i porez. Dvostruka teškoća.

Mirta se prisjetila kako ju je nedavno neki taksist vozao od Španskog do Šalate preko petlje na Savici. Kad ga je upitala zašto je vozi tako okolo, shvatila je da čovjek ne poznaje grad.

- Koliko dugo ste taksist - pitala ga je prijazno.

- Tako, oko mjesec dana - uzvratio je taksist.

- Pa, što vas je natjeralo u ovaj posao? Ne znam kako da vam kažem da se ne uvrijedite, ali postoje i znatno kraće rute do Šalate... Mislim, nije novac u pitanju - dodala je malo posramljeno jer je naslutila da bi se čovjek mogao osjetiti povrijeđen. - A što ste radili prije ? Bio sam dekorater interijera - uzvratio je taksist.

- I, kako vam je išlo? Sjajno, posljednjih godinu dana napravio sam posla za milijun kuna - rekao je taksist, iznenadivši je.

- Ups, milijunaš? Pa takvi se voze u taksiju, ne voze taksi. Ništa od toga, gospođo draga, nisam mogao naplatiti - uzvratio je taksist i njoj je sve bilo jasno. Slična je bila i njihova situacija. S nadom u izlaz.

„Jadan taksist”, pomisli Mirta, uplašivši se mogućnosti da i oni završe tako. Mnogi su u ovoj recesiji, koju će naraštaji pamtili baš kao i rat prije nje, ili onu čudnu bolest vinove loze što je početkom prošlog stoljeća tolike natjerala na emigraciju, ostali bez svega. A sustav je bio nemilosrdan, nemilosrdniji nego ikad.

Ta je okolnost Dejana tjerala na što veću brzinu i ekspeditivnost u pregovorima. Točno je znao cijenu gubitka vremena. Vrijeme - notorno - jednako novac. Učiniti pravu stvar u pravo vrijeme znači zaraditi. Ne učiniti, znači kupiti kartu u propast.

Zato mu je bilo jako stalo do toga da se što prije domogne posla koji će biti plaćen, kako ne bi morao u banku po još jedan zajam za plaće i tekuće troškove. Znao je da će uvjeti biti rigorozni i zelenaški. No to je bila njegova briga. Mirta je znala da se za ovaj posao isplati čekati, pa čak i pod uvjetom da tvrtka ozbiljno zagazi u crveno. Osim toga, imala je asa u rukavu. Druge moguće partnere za posao. Mirtondynacs. Znala je da su i oni zainteresirani za posao. Doduše, Amerikanci su. A to znači da su komplicirani i nepovjerljivi, ali moglo ih se dovesti za stol. To bi značilo nekoliko mjeseci pregovaranja prije nego što se postigne bilo kakav dogovor, a nekoliko mjeseci značilo bi novo zaduživanje tvrtke. Ipak, bili su dobar izvor pritisaka, ako se Dietrich ne predomisli.

Bilo je tu još nešto pozitivno. Znala je da je Patrik zagrizao. Shvatila je to prema njegovu ponašanju. Zapravo je bio glavni inicijator pregovora. On, a ne Dietrich. I znala je da on zna da ovaj posao donosi stalan i siguran prihod nekoliko godina, ako ne i desetljeća. A to onda znači mogućnost neslućena razvoja. Samo treba pregurati krizu. Bila je uvjerenjena da je Patrik dovoljno pametan da takvu prigodu ne propusti. Uostalom, takve se tvrtke u krizi najlakše i preuzmu: najprije se uđe u strateško partnerstvo, a onda, na dulji rok, ionako dobiva jači partner, onaj koji ima novac. Pobjedniku pripada sve, ali ni gubitniku nije loše.

Iako su u poslovnom svijetu o njemu kružile samo glasine, sve su one ipak potvrđivale njezino uvjerenje, nešto vidljivo, takoreći, golim okom: da Patrik ima nepogrešiv nos za poslove koji imaju budućnost.

Potkraj dana u njezinu je kancelariju ušao, pomalo slavodobitno, Dejan.

U uglu usana titrao mu je radostan osmijeh. Odmah se vidjelo da ima neke dobre vijesti. Dejan je bio takav: nije znao glumiti, nije znao skriti emocije, odmah se vidjelo koji film vrti u glavi. Mladi filozof, koji se odlučio uspjati u svijetu biznisa, pomalo pretio, ali prilično zgodan, bio je nestrpljiv reći novosti.

- Dietrich je zvao, i... Pogodi! Želi partnerstvo? - Vruće... Hm. A možda... želi opet razgovarati? Bravo! Dietrich je javio da bi, potkraj tjedna, ponovo želio razmotriti posao. To nije još ništa značilo, ništa sigurno, ali sada je bilo jasno da su zagrizli.

- Ajmo to proslaviti jednim gemištom! - rekao je Dejan.

- Ajmo! - složila se Mirta.

U tvrtki nikad nisu pili. Radni ritam je onemogućavao i samu pomisao na alkohol, ali su neke rezerve vina, piva i žestice uvijek stajale na sigurnom mjestu, za svaki slučaj. Ako dođu gosti ili tako nekako. Dosad ih nisu često dirali. Ovo je dobra prigoda za razdjevičenje tih boca.

Laka koraka izašla je s posla, ali su joj tijekom vožnje prema kući brzo došle misli o tome kamo se vraća.

Kao da joj se teški kamen opet spustio na leđa. Tijekom napetih pregovora posao ju je skroz preuzeo. Takvih situacija nema svakoga dana, ali kada ih ima, ona im se prepušta u cijelosti, posvećujući cijelu sebe poslovnom cilju. Nije to bilo sasvim teško. Znala je da će je kod kuće čekati netko koga voli. Da će je čekati sigurnost i ljubav.

Ali sad se vraća u praznu kuću.

Misli koje su joj se rojile po glavi kretale su se od sumanuta optimizma - „Sve će biti u redu, ništa se nije dogodilo, idemo iz početka...” - do krajnjeg očajja.

Očaj je bio stvaran, nada nije.

Mario ju nije zvao. Nije joj ostavio nikakvu poruku. Ništa.

Od muke joj se stegnuo želudac. Osjetila je kako joj suze ponovo naviru na oči. Pogled na kolnik joj se zamutio od suza. Pomislila je da će zaridati za vrijeme vožnje, a to joj se nikad nije dogodilo.

Iz tog ju je plačljiva tona učas prenuo agresivan zvuk automobilske trube.

Shvatila je da stoji na semaforu, a zeleno je.

Očito je stajala dugo, previše dugo jer je vozač iza nje bijesno trubio i mlatarao rukama, očito nešto sočno psujući. Opsovala je u sebi. Bilo joj je krivo što se dovela u takvu situaciju. Mrzila je kad bi nešto skrivila pa se morala ispričavati. Dodatno ju je razljutilo to da je vozač očito bio neki idiot jer normalni ljudi ne rade histerične ispade nasred ceste, i naročito, ne mlataraju tako rukama. Ovaj je nalikovao na vjetroelektranu.

Smislila mu je spačku na koju nije bila ponosna, ali je pridonijela osjećaju, barem kratkotrajna, zadovoljstva.

Tek na samom kraju zelenog svjetla, stisnula je gas i uz škripu guma prošla kroz žuto. Vozač iza nje nije stigao proći semafor.

Dok je odmicala, vidjela je kako joj bijesno pokazuje srednji prst. Ni sama ne znajući zašto, kroz otvoreni prozor ispružila je ruku i vratila mu istom mjerom, a zatim još jače stisnula gas i nestala iz njegova vidokruga.

„Baš sam opasna kuja”, nasmije se sama sebi.

Taj ju je osmijeh gotovo automatski vratio u neko, koliko-toliko normalno, raspoloženje.

Gotovo se odmah ponadala da će je Mario dočekati kod kuće.

Ali stan je bio sablasno prazan.

Zavirila je u sve prostorije, otišla do kupaonice, pogledala vrata gdje su znale stajati razne poruke i podsjetnici. Nigdje ništa.

Nada, kako bi rekli Argentinci, ništa. Jedno veliko ništa.

Praznina stana ju je porazila kao malo što. Ponovno je osjetila suze u očima.

„*Fuck, fuck, fuck*” Moram učiniti nešto, inače ću samo plakati po cijele dane... „

Pomisao na noći provedene u natapanju jastuka suzama, zastrašivala ju je do panike. U njoj su se izmjenjivali tuga, osjećaj napuštenosti, poniženje. Uzela je dokumente s posla, ali se nije mogla koncentrirati. To je bio znak da je totalno rastresena jer joj je mogućnost da se usredotoči na važne stvari uvijek bila jaka strana. Od malih se nogu znala posvetiti, s krajnjom predanošću, nečemu i postići uspjeti mnogo brže od drugih. To joj je razvilo samopouzdanje u profesionalnim okolnostima. Nije se obraćala nebu i zemlji da bi neka stvar krenula i uspjela, nego je bodrila sebe. I to joj je uvijek polazilo za rukom. A sad je bila tako prokleta dekoncentrirana.

Kako je ljudima koji su uvijek takvi? Pomisli. Sjetila se Marte, koja se rodila sa slomom živaca. Uvijek u histeriji, uvijek u tragičnim ljubavima, katkad u ekstazi, nakon koje je uvijek dolazio slom, tako je živjela cijeli život.

„Ja bih poludjela”, pomisli Mirta. „Po - lu - dje - la.”

Skuhala je kavu i uzela svoj mobitel.

Krenula je tipkati poruku Mariu, ali tren prije nego što ju je poslala, odustala je.

Bacila je mobitel na kauč u dnevnoj sobi. Zavalila se tražeći daljinski da upali televizor, tražeći bilo što da joj obuzme misli.

U tom trenutku oglasila se poruka na mobitelu.

„Mario”, pomisli hvatajući mobitel. Napokon.

Nije bio Mario.

“Stara ak si za malo ludog provoda sa svojom nemoralnom i single frendicom sad je pravi tren, zlaži morloku da imaš posla u firmi, ak ne, onda bar kava”.

Maša. Najbolja frendica. Kuma. Zajedno su išle na faks i bile nerazdvojne. Doduše, Maša je malo zaostala, diplomirajući godinu dvije iza nje, nastojeći razvući faks što dulje. Ne zato što je bila glupa ili neambiciozna nego zato što se željela što dulje zabavljati bez ozbiljna posla i briga.

Maša je svemu pristupala ležerno. Njezin ljubavni život bio je pun suprotnosti, od apsolutne zaljubljenosti do jednonoćnih pustolovina. Svako je malo bila na dijete, ali nije propuštala prigodu da dobar provod začini gurmanskom večerom. Živjela je frivolno, zabavljala se razuzdano, a onda držala dijete. „Hakuna matata”, govorila je, citirajući omiljenu poslovicu nekog afričkog plemena - udri brigu na veselje, nema problema; život će sve riješiti.

Maša je tražila užitak gdje god ga je mogla naći. Čak ni posao nije shvaćala kao ništa drugo nego zabavu. Ako nije bio zabavan, ili čim je postao preozbiljan i dosadan, Maša bi digla rep. Njezini su otkazi bili spektakularni: od poručivanja šefu da odjebe na kolegiju, do slanja telegrama u tvrtku da joj pošalju ček posljednje plaće.

Naravno, sve je to mogla jer je njezin tata, jedan od prvih plastičnih kirurga u Zagrebu s privatnom praksom, bez problema mogao pokrivati njezin - malo je reći - osebujan život. Uz to, na popisu njegovih pacijenata uvijek je bilo dovoljno utjecajnih i bogatih da Maši osiguraju novi posao. Plastik - fantastik.

Unatoč problemima s kilogramima, lošijem tenu i nepravilnu nosu, Maša je magnetski privlačila frajere. Salijetali bi ju čim bi izašle van. Dok bi Mirti upućivali duge upitne poglede, Mašu bi osvajali. A Maša je to shvaćala kao švedski stol i birala tko joj se najviše sviđa.

Unatoč svim fizičkim nedostacima i borbi s kilogramima, nikada nije legla tati pod skalpel.

Nakon jedne pijane tirade o svom prevelikom nosu, premalim grudima, borama i prištićima, Mirta ju je izravno pitala zašto ne ode starom da joj to riješi.

Maša ju je pogledala u čudu i rekla joj da bi joj to izgledalo kao incest. Tu je razgovor završio...

Automatski je poslala odgovor.

„Dođi po mene u osam!”

Maša joj je odgovorila jednom jedinom riječju: „Opa!”. Očito nije očekivala da će staru prijateljicu nagovoriti na izlazak.

Nisu se vidjele najmanje tri mjeseca. Mirta ju je barem sedam, osam puta odbila. „S druge strane”, mislila je, „u javnosti ću se barem suzdržavati da ne zaplačem”.

Mirta se uredila. Obukla je sjajne crne lateks tajice koje su izgledale kao kožnate hlače, preko njih nabacila laganu, dugu, svijetlu bluzu koja se činila kao da je prozirna, ali nije bila. Povezala ju je remenom koji joj je istaknuo struk, te nove, još nenošene, Dolce&Gabbana sandale s potpeticom od desetak centimetara. Pažljivo se našminkala, ističući crvenim ružem pune usnice. Visoka 165 centimetara, teška oko 56 kilograma, lijepo građena, imala je možda koji kilogram viška, ali samo prema ženskim kriterijima. Muškarci su joj uvijek tepali da bi joj „koja kila više dobrodošla”.

Mirta se malo pomučila da skrije izrazito blijedu put. Unatoč svim pokušajima da pocrni i da što dulje očuva boju od sunca, pa i redovita kvarcanja, to joj nije Bog zna kako uspijevalo. Vrag će ga znati, ta bijela put, koja nije izgledala bolesno, nego plemenito, gotovo svetački, ostavljala je snažan dojam na ljude. Izrazito lijepe crte lica, nisu bile pretjerano senzualne. Bila je to gotovo marijinska ljepota. Nakon duljeg uređivanja, Mirta je bila jako zadovoljna. Ogledala se i zaključila da je nalik na Isabele Adjani.

Začudo, Maša nije kasnila, kao što joj je bio običaj. Pozvonila je točno u osam.

- Opa mačko - prokomentirala je Mirtin izgled, široko se smiješeći Ali se odmah uozbiljila.

- Čekaj čekaj, ne možeš me smuljati, plakala si - rekla je gledajući je u oči.

Mirta je na trenutak ostala u čudu, ali joj je bilo jasno da je Maša predobro poznaje i da tragovi crvenila u njezinim očima nisu nestali.

- Da čujem šta je bilo - rekla je odlučno ulazeći u stan. Prišla je ravno hladnjaku i izvadila bocu vina.

Dok je Mirta pokušavala sročiti što da joj točno kaže, Maša je već vadila čaše i točila im bijelo vino.

Sjedile su u dnevnoj sobi i Mirta joj je sve ispričala. Osjećala je da će puknuti ako to ne učini.

Priznala joj je sve: o braku koji je već dugo, predugo bez strasti, o svađi i o Mariovu odlasku. Ali ona i dalje voli svoga muža. Osjeća kako u njoj čuči zatomljena strast, kako ima mnoge želje, ludosti, koje je željela ostvariti s njim, ali dok je bio tu, nije išlo. A sad je daleko. Karijere, umor, sin, odvojili su ih. Isprva se to nije toliko osjećalo, ali u posljednje vrijeme gotovo da i nije bilo seksa, ludosti, sitnih perverzija. Kao da su stari prijatelji koji su jedan drugome dosadili.

Mirta je gotovo zaplakala kad je rekla kako osjeća da joj život prolazi, čega je postala svjesna kad je postalo jasno da njezine želje i pokušaji da probudi strasti ne dopiru do njega, a uvijek postoji neki objektivni izgovor...

- To je - rekla je Mirta - u meni stvaralo užasnu frustraciju a ja je nisam priznavala, možda čak ni samoj sebi. Sve sam okrenula prema poslu, to mi je bila i utjeha i lijek...Maša ju je pažljivo slušala, tek s vremena na vrijeme nadolijevajući vino. Kad je završila s pričom shvatila je da je popila dvije čaše, što ju je već pomalo omamilo.

Maši naravno nije bilo ništa, ona je imala mnogo veći kapacitet, ili je bolje skrivala pijanstvo. U svakom slučaju, posljedice se na njoj nisu vidjele.

- Nema veze, 'ko ga jebe, neću ti sad ništa govorit, ali znaš da mi on nikad nije legao - rekla joj je podignuvši ruku kad je Mirta zaustila da ga brani.

- Idemo nas dvije koke van da ti nađemo jebača - rekla je.

- Daj, što ti je, pa samo smo se posvađali - krenula se Mirta braniti.

- Dobro, onda idemo van naći meni jebača, a ti se možeš napiti pa pisati pjesme. Idemo, na noge - veselo ju je potjerala.

Uskoro su bile u Mašinu automobilu i jurile prema Jaranu.

Zelene oči u mraku

Maša ju je uvela u klub preko reda. Gužva je bila strašna, kao da se sav Zagreb sjatio na Jarun. Na ulazu je samo kimnula redaru. Momak je bio golem, nabildan, dobro raspoložen i nezainteresiran za detalje. Namignuo joj je i dao znak glavom da nastavi dalje. Očito su je ovdje dobro znali i očito je bila dobrodošla.

- Stari je popeglao vlasnikovu ženu - kratko je objasnila. -Ispala je k'o nova.

Maša je, pomisli Mirta, doista imala sreću da joj je otac pokrpao pola grada. Kamo god se okreneš, njegovih ruku djela-netko je dobio novu fasadu, netko hijaluron, nekom je izvukao tri galona sala. Liposukcija čuda čini: što ne može svladati slaba volja, svlada jaka intervencija dobrog stručnjaka, i tad si kao nov...

Čim su ušle u klub, Maša ju je uhvatila za ruku. Vodeći je suvereno kroz gomilu koja je stvarala neopisiv kaos, probila se do šanka. Iako je Mirta osjećala kako su je dvije čaše vina već dovoljno omamile, nije se bunila kad je Maša naručila dvije tekile.

- Odmah i na eks, kao u studentskim danima - rekla je tonom u kojemu se osjetila zapovjedna crta. Mirti, doduše, nije ni trebalo mnogo naređivati. Odavno nije bila omamljena. Nikada nije pretjerano voljela alkohol, ali sad će joj sasvim sigurno dobro doći, jer „utjehe nema u vodi”, kako reče pjesnik čija se misao Mirti u tom trenutku učinila sjajno pogođenom.

Poput poslušna vojnika polizala je sol, ispila tekilu i zagrizla limun. Prije nego se snašla, pred njom i Mašom stvorila se nova tura. Ni to joj nije teško palo. Shvatila je da joj treba bilo što, što će je malo podići. Ništa je sada ne bi moglo natjerati da “leti”, ali da se barem malo digne iz ove kaljuže u kojoj se posve neočekivano našla, to joj se činilo dostižnim ciljem, a tekila, sredstvom koje prema tome cilju sigurno vodi.

- Idemo još jednom, nema predaje, nema prodaje - rekla je vriskajući Maša koja je cupkala u mjestu, sjajno raspoložena. „Ni brige, ni pameti, uvijek je bila takva, blago njoj, pomisli Mirta i opet iskapi ponuđeno piće.

Osjećala je kako joj alkohol struji kroz vene. U međuvremenu je Maša naručila koktel za obje, u velikoj boci s milijun slamki.

- Ovo nam je samo za osvježenje, večeras je *tequila night* - objasnila je Mirti.

Mirta je osjećala kako joj alkohol udara u mozak. Usne su joj se same razvukle u osmijeh. Pogledom je brzo skenirala prostoriju. Nije ju pretjerano razveselilo ono što je vidjela. Sken je pokazivao loš rezultat: „Ti si ovdje među starijima”, govorio je nalaz, „ovo su klinke, gle kakva su im lica i kakva im je koža, gle kako su bezbrižne i kako uživaju, tako je još jučer bilo tebi...”.

Sve su djevojke izgledale kao da im je 18,19 godina i kao da su ovdje došle izravno s modne piste ili sa snimanja nekog mekog pornića. Ogoljeni izvijeni vratići, duge noge u cipelama s tankim potpeticama, seksualnost koja pršti iz svakog atoma. Seksualnost i mladost.

Nakvarcane sponzoruše, udavače u potrazi za mužem, djevojke u potrazi za ljubavlju ili pustolovinom, obijesne curice u potrazi za muškarcima nad kojima će se malo uživljavati. Sve skupa - zeleno. Tako djetinjasto. Tako lijepo. Kad je ona to proživjela? Osjećala je kao da je to bilo jučer i, istodobno, kao da je bilo u nekoj dalekoj pretpovijesti, u doba njezine mame, bake. Dosad nije gotovo razmišljala o proteku vremena. Činilo joj se da će biti besmrtna. A onda, lagan pogled na curice, usporedba svoje i njihove kože, podočnjaka, kose... „O bože”, pomisli, „pa kako tek izgleda starost?”

Odjednom se sama sebi učini starom i nezanimljivom. Kao netko koga su pogreškom pustili ovdje. Ispred nje se jedna od djevojaka izvijala, polagano poput zmije, u ritmu glazbe. Sviralo je nešto patetično, ali dinamično, Zaz.

Des bijoux de chez Chanel, je n'en veux pas!

Donnez moi une limousine, j'en ferais quoi?

Papalapapapala apalapapapala...

Offrez moi du personnel, j'en ferais quoi ?

Un manoir a Neufchatel, ce n'est pas pour moi.

Offrez moi la Tour Eiffel, j'en ferais quoi ?

Papalapapapala papalapapapala. ..

Je Veux d'amour, d'la joie, de la bonne humeur...

Netko joj je jednom preveo tu pjesmicu. Zaz pjeva: „Dajte mi Chanelov nakit, što će mi, Eiffelov toranj, dvorac u Neufchattelu, što ću s tim, papalapapala... želim ljubav i sreću... i dobro raspoloženje!”

„I ja želim samo ljubav i sreću”, pomisli Mirta, »ali Zaz živi u Parizu, ima sve, lako joj je pjevati da ne želi ništa. Da se mora boriti i da joj sve to nije dostupno od malih nogu, vidjeli bismo bi li se tako lako svega odricala.”

Pozornost joj je opet odvušla djevojka koja je plesala pored nje.

Njezina kratka haljinica otkrivala je duge preplanule noge, kosa joj je bila vezana u rep. Mirta je stražnjoj strani vrata primijetila tetovažu. Učinilo joj se da je to nešto poput anđela. Djevojka se lagano okretala kao da želi da je svi upiju pogledom. Haljinica je bila duboko dekoltirana, a grudi su joj ponosno stršale, ljuljajući se lagano u ritmu glazbe. Nije nosila grudnjak. Što ju je točno činilo tako seksi-komadom? Je li to fluidnost, elegancija ili tako nešto? Možda to ritmično njihanje daje pregled o tome kako će se netko ponašati u seksu? Prisjetila se neke definicije iz filma, kad Jennifer Lopez kaže kako je tango vertikalni izraz horizontalne želje... valjda je to to. U jednom joj je trenutku sinula neodoljiva pomisao. „I ovu je curu sredio netko poznat”.

Mašin otac.

Mirta je bila sigurna.

- I tu je stari sredio - rekla joj je Maša prateći njezin pogled. Mirta ju je pogledala smiješeći se preko slamke i čaše iz koje je ispijala piće.

- Vidim kako ti se kotačići vrte, ali ne vjeruj očima. Pola cura ovdje je stari sredio. Jedne su mlade i željne avanture. Druge su na izmaku mladosti i hvataju zadnji vlak da uhvate nekog tajkunčića ili barem tajkunčićeva sina. Ako ništa drugo, barem kakvog dobrog dilera droge - objašnjavala je Maša srčući koktel.

- Evo recimo ta, poznata ti je iz časopisa. Manekenkica, model što li, Mlačakica, često je vidiš na naslovnicama novina kako jaše konje. Kad priđe bliže vidjet ćeš kratere bora koje ni stari ne može srediti. A sredio joj je sise. Stvarno vrhunski *job*. Ali već joj je 29, svi vlakovi su pobjegli, mora naći mužića ili barem pošten posao. Nedavno je stavila aparatić za zube, to sad mnogi rade. A vjeruj mi, mnogo više ima pameti u sisama nego u glavi - objašnjavala je Maša.

Na suprotnoj strani prostorije stajalo je društvo od četiri, pet tipova koji su bez sumnje, pogledavali prema njoj i Maši. Maša je naručila još jednu tekilu, kimnula dečkima i skupa s Mirtom popila naiskap.

- Tajna klubova s manekenkicama ti je ta da će većina tipova radije prići nekoj curi poput mene. Nisam savršena, ali si frajer misli kako kod mene ima veće šanse. Osim, naravno, tajkunčića, ali njih ne bih dirala ni štapom. Recimo, ovi dečki - pokaže prstom na skupinu mladića koja je stajala uz šank - nisu siromašni, nisu bogati, rade za život... Sto posto nam prilaze. Kužiš, kao švedski stol, možemo birati - objasnila joj je Maša.

Mirta je pogledala dečke. Na sreću, većina je ipak bila njihovih godina, za razliku od cura, koje su sve redom ili bile mlade ili su izgledale mlađe. Kao na mig, dečki su, doista, prišli i počeli ćaskati s Mašom. Mirta je kao u studentskim danima stajala postrani, dok su njoj, oprezno je odmjeravajući, uputili pokoju riječ. A Maša se snalazila kao i uvijek u ćaskanju, u bezazlenu flertu.

Doduše, dečki su se trudili Mirtu uvući u razgovor, zainteresirati je, ali alkohol ju je punom snagom udario u glavu pa joj se činilo da joj je svaka riječ koju prevali preko jezika glupa i besmislena. Nije se mogla koncentrirati na razgovor niti odgovarati na pitanja. Posebno se trudio visoki tip kratke kose i sportskog stasa.

- Mogu li vas počastiti jednim izuzetnim koktelom - pitao je Mirtu krajnje uljudno.

- Već sam stvarno i previše popila - uzvratila je nezainteresirano Mirta.

Nije glumila. Nije baš bila posve koncentrirana. Sve što joj se događalo posljednjih dana, alkohol od večeras, napetost i stres, neizvjesnost poslovnih pregovora s Nijemcima, taj pregovarač, Patrik, njegov njemački pajdaš...

Odmahnula je potom rukom, ljubazno otklonivši ponudu.

- Ne bih. Bio je, Mirti je to bilo jasno, iznimno pristojan, ali je brzo odustao, protumačivši njezine jednosložne odgovore kao bahatu nezainteresiranost.

- Oprosti, moram bježati - rekla mu je.

Uzela je torbicu i uputila se prema toaletu. Osjećala se nesigurno na nogama. Na sreću, pred WC-om nije bila gužva. Dvije isu se klinke gurale koja će ući prva, jedna je nešto bijesno opsovala i odgurnula drugu, koja se nije opirala. Agresivka je ušla u zahod, a poslije nje njezina žrtva.

Mirta se, čekajući, pogledala u zrcalu.

„Sve je u redu”, pomisli, „nitko ne kuži koliko si pijana”. Zagrabila je vodu da se umije, ali se u zadnji tren sjetila da će si tako uništiti svu šminku. Umjesto toga namoči dlan i prede njime stražnjom stranom vrata, a zatim prednjom, obriše se i ponovi to još jednom. Hladna ju je voda malo vratila u realnost, ali i dalje se osjećala nesigurno na nogama. Vrata jedne od kabina se otvore i djevojka koja je bila u njoj stane pred zrcalo i sigurnim kretnjama krene popravljati ruž na usnama. Mirta se okrene.

Visoka dugonoga plavuša koja je popravljala šminku bila je ona ista žena koja je došla po Patrika.

Pažljivije ju je promotrila. Duge predivne noge, plava kosa duga, vrat tanak, ogoljela ramena. Djevojka je primijetila da ju Mirta gleda. Okrenula se prema njoj i odmjerila je. Uputila joj je kratak pogled, ali pun zadovoljstva. Bilo je prilično sigurno kako se u tom pogledu krila poruka da je u tom odmjeravanju snaga pogledima ona pobijedila.

Ponosno je izašla iz WC-a nabadajući na visokim štiklama. Mirta još jednom popraska vrat i pođe natrag prema šanku. Ako je ona tu, pomisli, mogao bi biti i Patrik. A ona ne želi da je vidi pijanu, niti da je vidi ovdje. Ne želi da je vidi igdje osim na sastanku gdje će odlučiti o poslu. Ne bi to ostavilo neki blistav dojam. Koliko god Zagreb nije New York, poslovna žena je ipak poslovna žena: nije je lijepo vidjeti kako se klata uz šank, ili u WC-u gdje hladnom vodom sanira posljedice opijanja.

Koliko su joj nesigurne noge dopuštale, požuri do šanka.

- Idem doma - šapne Maši.

- Već? iznenađeno je reagirala maša. - Koka, jesi OK, je li sve u redu? OK sam, ali sam previše pijana i preumorna. Uzet ću taksu - uzvratila Mirta, pogledavši Mašu pripito.

Pozdravila se i s dečkima. Visok crni tip ljubazno joj se nasmiješio i pružio joj ruku. Htjela mu je nešto reći, poput „nisam takva, jednostavno sam prepijana za bilo kakav razgovor”, ali nije smislila ništa pametno. Nekako se probila do parkirališta i pozvala taksu.

- Mogu vas i ja povesti - začula je glas iza sebe.

„Glas je bio”, kako bi rekao F.S. Fitzgerald, „pun novca”.

Učinilo joj se da se iste sekunde otriježnila. Nije očekivala, tu na tom parkiralištu i u ovakvoj grotesknoj situaciji taj glas.

Patrik.

Brzim pogledom obuhvati njegovu siluetu u trapericama i bijeloj košulji, a preko jedne je ruke je nemarno prebacio sako, a drugom je prinosiso cigaretu ustima.

- Misliš, može nas prevesti vaša vozačica - odgovori mu Mirta, ni sama isprva ne prepoznajući bezobraštinu u glasu. U hipu je ipak shvatila da je zvučala bezobrazno, drsko. No nije si mogla pomoći, te je dodala: - Mislim, ako je dovoljno stara da ima vozačku dozvolu.

Nije ga zbunilo, samo je slegnuo ramenima.

- Ako ćeš se tako osjećati sigurnije... Na trenutak je zavladała neugodna šutnja. No Patrik ju je razbio.

- Ne, stvarno. Ionako mi se ne ostaje ovdje, a možemo i razgovarati o poslu. Uostalom, vjerojatno ćeš se načekati dok taksi dođe. Otkako ih je u gradu više, usluga im je užasno pala. Nekad ti se jave da će doći za pet minuta, a ne dođu nikad - govorio je, a u glasu mu se osjetilo da se prilično zabavlja situacijom.

- Nikad ne razgovaram o poslu na ovakvim mjestima - rekla mu je Mirta, ponovo se čudeći osornosti u svom glasu. Upita se zašto je takva. Pa tip je samo ljubazan.

Kao da joj čita misli, Patrik je raširio svoj osmijeh još jače, gledajući je hipnotički svojim zelenim očima koje su, činilo joj se, blistale u mraku.

„O Bože, baš sam pijana”, pomisli prijekorno Mirta.

- Možda, onda, na nekom mirnijem mjestu. Na nekoj večeri, recimo, sutra - nonšalantno je odgovorio, ne odvajajući pogled od nje. Mirta je osjećala da će svaki tren pristati, iako je znala da je to od pijanstva. To mora biti od tekile, nema što drugo.

Zaustila je da nešto odgovori, ali u tom trenutku na parkiralište se polako dovezao naručeni taksi. Taksist je izbacio glavu kroz prozor, pokušavajući uočiti tko ga je naručio.

Ništa ne odgovorivši, zakoračila je prema njemu. Patrik joj je prišao i džentlmenski joj otvorio vrata.

- Večera? Sutra? pitao je otvarajući joj vrata.

- Ne znam. Možda - smeteno je odgovorila ulazeći u taksi. Vozač je odmah krenuo.

Dok je izlazio s parkirališta, okrenula se i ugledala Patrika kako gleda za njom, paleći novu cigaretu.

Iako nije bilo šanse da vidi da se okrenula, podignuo je ruku i mahnuo joj na pozdrav.

Gorka svila

Mirta se probudila uz trzaj iz nemirnih snova. Nije ih se sjećala, ali ju je prožimao osjećaj straha. I još nešto. Nešto što dugo, dugo nije osjetila.

Impuls erotike, titraji topline. Osjetila je da su joj bradavice napete. Po cijelom je tijelu osjećala lagano blaženstvo, sveprožimajuću energiju, nešto što joj se već godinama nije događalo. Voljela je taj osjećaj jer joj je obuzimao cijelo tijelo, grijao je u prsima, u trbuhu, spuštajući se do međunožja. Svuda, svuda, svuda. Čula je odjek Patrikova glasa.

Osjetila je i lagano bubnjanje u glavi. Glavobolja od alkohola ispijena sinoć. Nije to bila bol. Samo neugodno podsjećanje na sinoćnje pijanstvo.

Mirta je teško podnosila alkohol Nije bila „baždarena“, niti joj je život išao u tom smjeru. Oduvijek je bila nekako programirana na normalnost, kao malograđanski standard, na posao, djecu prije svega, pa onda posao, i uredan bračni život. Nije to osjećala kao neku nepodnošljivu stegu, više kao nešto neizbježno, kao silu težu, gravitaciju, ili slične pojave. Nešto što je tu, što je snažno, takvo kakvo jest i čemu se ne možeš oduprijeti. Malo formalne pobožnosti, krštenje, krizma, katkad odlazak svećeniku, ispovijed... Mnogo je opasnija bila mama, koja je izgledala kao osnivači udruga za referendum o braku kao zajednici muškarca i žene.

Ukratko, umjerena konzervativnost, gdje se alkohol trpi, ali ne u galonima, nego umjereno.

U jednom trenutku Mirti pozornost privuče buka sa stubišta. Pošla je prema špijunki i lagano provirila. Vani, ispred ulaznih vrata stana, očito na odlasku, susjed je nešto objašnjavao ženi, živahno gestikulirajući rukama. Izgledao je prilično radosno, kao da odlazi po dobitak na lotu.

Mirta oslušne malo pažljivije.

- Kupit ću bugenviliju - govorio joj je ushićeno - pa će terasa ljeti biti divna. Je, a kaj buš z njom zimi? Uvenut će, nismo mi Opatija - žustro je uzvraćala žena.

- Ti draga niš' ne kužiš. Klima se mijenja, kužiš ? Sve je toplije. Od travnja do listopada će joj biti super, osjećat će se ko doma, a onda

je budemo držali u stanu i tak bu dočekala proljeće... -Fino - bila je sarkastična žena. - Pa ćeš si onda palmu dopelati, pak limun nakon nje. Kak da smo na Karibima, bedak jedan, pa ovo ti je klima za smreke i jele... Zatvorila je špijunku. „Blago njima. Kakav problem - hoće li biljka preživjeti zimu ili neće. Što bih dala da sam na njihovu mjestu”, pomisli.

Pa ipak, bježala je od takva života često i u maštu. Ponekad je to bilo divlje. Katkad je maštala o seksu s potpunim strancem, koji će je odvesti u motel i s kojim će strastveno voditi ljubav. Smisao te fantazije bio joj je intuitivno posve jasan: Htjela si je priuštiti osjećaj slobode da se potpuno izgubi s neznancem kojega, najvjerojatnije, više nikad neće vidjeti. On dolazi u crvenom sportskom automobilu, kabrioletu. Visok je i preplanuo. Mišićav. Nosi bijelu majicu i sportske hlače. Nalik je na nekog tenisača. Živi ni od čega, pitanje egzistencije, posla, plaće, minusa ne tekućem, kod njega uopće ne postoji. On je jednostavno ljubavnik. To je smisao njegove egzistencije. Miriše oporo, snažno i naglašeno erotično, ali sportski, vrlo elegantno. Vodi je u neki luksuzan hotel, u Kempinski, recimo, pored njega su golemi golfski tereni i bazeni iznad kojih su deseci slapova u kaskadama. Dugo se sunčaju i ljube, on je mazi, sunce ih miluje, piju šampanjac. Polako, uživajući u njemu. Onda odlaze u sobu, s golemom terasom, s koje puca pogled do Italije i do lanca visokih, plamenih Dolomita. Ljubi je, nježan je, ali čvrst, kao kamen. On je uzima polako, polako, polako. Ona je vlažna. Sva je u vodi, iz koje izranja, kao Venera iz morske pjene, i leti u nebo, u eksploziji strasti, ljubavi i života. I mnogo, mnogo vike...

Omiljena joj je fantazija bila i seks s više partnera, muških i ženskih, istodobno. Tina, kolegica s faksa, često joj je govorila kako mašta da vodi ljubav pred publikom. Ta ju je misao privlačila, ali ne ultimativno. Zgodno, zvuči vrlo ekshibicionistički, kao nešto što izaziva napetost samim time što je pomaknuto, iščašeno. Katkad je priželjkivala i seks s nekim uistinu moćnim, seks nalik na silovanje, u kojemu ima nečeg životinjskoga. Još dok je bila mala, kradom je uzela maminu knjigu „Strah od letenja” Erike Jong. Kao djevojčicu jako ju je privlačio opis slobodnog seksa s neznancem, takozvana „ševa bez šlica” s potpunim strancem, tko zna, valjda otud i nosi tu fantaziju. Danas joj je ostao u glavi samo jedan citat: „Oprezno s muškarcem koji

podržava oslobođenje žene, mora da se takav sprema živjeti od tvoje plaće..”

Jednom je maštala i o seksu s vatrogascem. Bio je sav prepanuo, taman mišićav, oličenje muškarca od akcije, znojni junak koji se upravo vraća iz borbe s požarom, kakva slika. On je posut crnim tragovima pepela, kratko ošišan, tijela kakvo je viđala u muzeju Ufizzi, u Firenzi - kameni, bijeli grčki bogovi, odreda lijepi, stameni, čvrsti... Uzima je, i gasi požar. Pa onda, liječnik. I to. Katkad je znala maštati o liječniku kojemu odlazi na rutinski pregled, ali već s vrata ordinacije vidi markantna, crna muškarca, od kojega želi više od pukog pregleda. I on je uzima, tu, u ordinaciji, koju diskretno zaključava, a napetost pojačava činjenica da su usred radnog vremena, i da svaki tren može naletjeti nepoznat netko, netko tko će baš žudjeti da uđe i natjerati ih, svojom brzinom, svojim žustrim koracima i kucanjem na vrata, na munjevit, eksplozivan orgazam...

Pa ipak, bila je *straight* cura. I s tim je bila zadovoljna. Život koji je vodila zadovoljavao ju je. Ali sad se našla u slijepoj ulici. I što sad? Osjećala je, unatoč svemu, da ju je zahvatio neki čudan val optimizma. Kao da joj je nešto govorilo da će sve biti riješeno i da će sve biti u redu.

Voljela je takve valove energije. Hvatali su je razmjerno često, kad bi u glavi složila planove s nekoliko dobrih ideja koje imaju velike izgleda za uspjeh. Onda bi je to ponijelo. Ništa joj nije bilo teško. Radila je, kao na kokainu, zažarenih očiju, sretna zbog nove igre domina, u kojoj figurice, baš prema planu, padaju jedna za drugom.

Izravno iz predsoblja, nakon mala špijuniranja glasnih susjeda, ušla je pod tuš, puštajući vruću vodu da joj miluje kožu. Pod mlazovima je vode i lagano bubnjanje u njezinoj glavi nestalo. Svakodnevni ritual postao je malo ugodniji, a onda je krenula prema još jednoj porciji sitne radosti. Kavi. Staroj, dobroj, turskoj kavi - napitku koji niti jedan espresso, čak ni najbolji, ne može zamijeniti.

Pristavila je kavu. I kad je otpila prvi gutljaj, sjedeći za stolom prekrivenih nogu, uhvatila je mobitel i otipkala poruku. Slova su se ispisala u sekundi, gotovo automatski, sama od sebe...

„Ovo nema smisla, hajmo riješiti problem. Vрати se, razgovarajmo«. Poslala je Mariu. Gotovo iste sekunde dobila je odgovor.

„Dolazim večeras”.

Da, optimizam koji ju je zahvatio jutros imao je nekoga smisla, pomislila je. Intuicija, intuitivna inteligencija, šesto čulo? Osjeti ugodu u trbuhu, lagane trnce koje joj prolaze tijelom. Pomirenje. Pomirenje i seks. Ljubav. Osjećaj ispunjenosti, na svaki način. Tijelo kao da je samo to iščekivalo. Mario nije bio neznanac. Ali je voljela seks s njim, to više jer je imao samo jednu manu - događao se prerijetko...

Ispijajući kavu spremala se za posao, još je jednom prošla sve papire letimičnim pogledom, znala ih je gotovo napamet. Razmišljajući o tome pomisli i na Patrika i njegov poziv na večeru. Patrik je zgodan, sladak, tako pun sebe, ali, možda, previše nalik na Roberta Redforda iz „Nemoralne ponude“- sigurno zapravo vodi ljubav sam sa sobom i neprestano se divi sam sebi, pade joj na pamet i ta je misao nasmija. Bio je mnogo mlađi od Redforda iz te uloge, mnogo svježiji, mišićaviji, krepkiji, ali to je taj tip muškarca. U njemu se, iza sve te otmjenosti, sportske elegancije i nečega što naznačuje ležeran, bonvivanski život, ipak jasno naslućuje potreba za dominacijom, kao što kaže Sylvia Plath, u pjesmi:

„Svaka žena voli fašista,
čizmu u lice, zvjersko
zvjersko srce zvijeri ko ti.”

„Zvijer će morati malo pričekati”, pomisli, „osmjehujući se sama sebi, možda do drugog života?

Lagano se odjenula za posao, ne obraćajući onu fanatičnu pozornost svakom detalju, kao što je obično radila. Nije za to imala snage.

Na valu optimizma dovezla se do posla. Standardna gužva u njezinu smjeru pomogla joj je da se opusti. Jednom je opsovala nekog vozača kamiona koji joj je ušao u traku bez davanja signala, i ta ju je psovka opustila. Malo, ali slatko zadovoljstvo.

Vanja ju je dočekala s već skuhanim *cappucinom* i gomilom svježih tračeva. Najprije ju je izvijestila o tome kako je Dunja ostala jučer nakon radnog vremena radeći na njezinim materijalima.

- Zamisli, sjedila je tu i udubila se u te papire kao da joj o tome ovisi život. Znaš ti i sama da inače nije takva. Ali bogami je ona to listala, onako glumeći, kao da je iz državne revizije... ma vraga, revizija je čista zajebancija. Kao da je iz neke austrougarske kontrole - reče

Vanja, sretna jer je našla jaku usporedbu za glumu te, kako ju je ponekad zvala, šestinske nimfice.

Mirtu to nije mnogo omelo. Dunja je jednostavno htjela svoj komadić kolača, ali je Vanja:

- Ali nije samo to - reče zagonetno je pogledavši.

Mirti se nije dalo udubljavati u njezine misterije, ali reda radi, navuče ljubopitljiv izraz i pita:

- Nego? Zvala je nekoliko puta Patrika pokušavajući dogovoriti neki sastanak na solo s njim, pod raznim izgovorima - reče Vanja, zločesto se smiješeći.

- Kako ti to znaš - pitala ju je Mirta.

- Nije važno kako znam. Znaš da znam. Važno je da ju je frajer odjebao - rekla je zločesto se smiješeći i doda:

- Pohotna baba. Mirta si nije mogla pomoći da joj ne pobjegne smiješak. Vanja je to shvatila kao njezino odobravanje za dodatnu dozu tračeva i komentara. Definitivno nije mogla podnijeti Dunju. Taman kad je otvorila usta da krene s rafalnom paljbom, u kancelariju je ušao Dejan:

- Kako ste moje dame - pozdravio ih je veselo.

- Imam dobre vijesti, javio se Dietrich. Sastanak je prekosutra. Pogleda kakav su dojam ostavile njegove riječi, pa nastavi: — Mislim da su definitivno zagrizli.

Izgledao je, s tim osmijehom, kao neka svetačka figura s aurom koja mu je sjajila oko glave.

„Da ga sad neki bioenergetičar izmjeri, šlagiralo bi ga od pozitive”, pomisli Mirta.

Ipak, i ona se slavodobitno nasmiješila. Bio je to radostan znak za sve njih.

- Ne radujmo se prerano - presjekao je Dejan veselim tonom - daleko smo još od potpisa. Nemojmo se ureći. Ipak, u bitku se mora ući spremno i opušteno zato, cure, veliki šef vam daje - slobodno poslijepodne. Nagne se teatralno, kao neki glumac na sceni kad zbog velike role očekuje pljesak oduševljene publike.

Mirta je zaustila nešto reći, ali ju je Dejan rukom zaustavio.

- Neću ni čuti. Slobodno popodne. Zapravo, sad, odmah. Idemo, odmah! Vanja, ti si mi odgovorna da ti se šefica pokupi iz kancelarije u roku odmah, rekao joj je - urotnički namignuvši.

- Vaša želja, moja zapovijed - rekla je Vanja, uzvraćajući namigivanje.

- Mala, sve si bolja. Morat ću te prebaciti u glavni ured - rekao joj je zavodnički a zatim nestao iz kancelarije jednako naglo kako je u nju i ušao.

Mirta je pregledala e-poštu. Ništa važno.

Dovršila je *cappucino*, a zatim se, pod Vanjinim strogim pogledom, pokupila iz kancelarije.

Zapravo, slobodno poslijepodne joj je dobro došlo. Misli su joj ionako stalno letjele prema Mariu. Pomirenju. Padale su joj na pamet erotične zamisli Dosta joj je više čežnje. Odluči popodne provesti u laganom šopingu.

„Možda nešto seksi?” pomisli. Iako je njezina kolekcija rublja bila poprilična, dosad joj nije pretjerano poboljšala seksualni život. Uživala je, svejedno, kupujući seksi-gačice, korzete, haltere, čarape, grudnjake. Uživala je kako joj miluju tijelo. Kako izgleda kada se pogleda u ogledalu. Željela je da ih Mario trga sa nje... No dosad to nije upalilo.

„Ipak”, pomisli Mirta na valu današnjeg optimizma, „sada će biti drukčije”. Ovaj je put među njima bilo vrijeme, napetost svađe, rastanak, energija novog početka. „Moralo bi to biti sjajno, kao nikad do sada”, nadala se. Sve će se te napetosti isprazniti uz jednu divovsku eksploziju zadovoljstva, u jednom svemirskom orgazmu nakon kojeg će se život vratiti u svoj stari red. A onda u nizu njih...

Opušteno je šetala po velikoj prodavaonici. Svila, čipka, saten. Uživala je razgledavajući modele i zamišljajući se u njima. Kako bi joj stajao seksi crni čipkasti body s crvenim orubom, naramenicama, prorezima na prsima i preponama, tange... Doduše, cijene su bile pljačkaške, odvratne, ali jednostavno nije željela razmišljati o novcu. Razmišljat će o tome kada dođe račun kartice na naplatu.

Prodavačica je očito nanjušila novac i pratila je u stopu, preporučujući, vadeći modele, hvaleći stas i figuru.

Na kraju je završila s hrpom stvari u rukama. No posebno su joj se svidjela dva korzeta, jedan crni, drugi boje vina. Crveni čipkasti svileni korzet, s podesivim naramenicama i halterima, koji se vezao s prednje strane satenskim trakicama, otvorenih leđa, u kompletu s čipkastim tangama bio je najljepši komad rublja koji je kupila u

životu. Drugi, crveni korzet na naramenice i mašne, bio je drugi najljepši komad...

Izabrala je po dva para tangica uz svaki. I dva para čarapa, svilene u boji kože. Ušla je u kabinu i najprije isprobala crveni. Sama je sebi izgledala savršeno. Prianjali su uz kožu, čvrsto držeći grudi, svila joj je milovala kožu. Osjetila je kako joj se bradavice podižu. Odmah su se ocrtale na tankom materijalu.

Dok se ogledavala sa svih strana iz prodavaonice je do nje dopro glasan smijeh.

Najprije ženski, a zatim muški.

Smijeh joj je zvučao poznato.

Nakon što je lagano odškrinula vrata kabine, trbuh joj se stegao od bola.

Na drugom kraju prostorije ugledala je Maria koji joj je bio okrenut leđima kako razgleda donje rublje u društvu nepoznate crvenokose djevojke. Osjetila je kako propada. Srce joj je probijalo prsni koš. Čvrsto se uhvatila za vrata da se ne sruši. Smijali su se stojeći jedan kraj drugoga vrlo blizu.

Djevojka se okrenula i Mirta je prepoznala pripravnicu iz Mariova ureda. Okrenuo se i on. Nije bilo pogreške. Vidjela je kako se njegove usne približavaju njezinima dok ju je ovlaš poljubio i lagano pljesnuo po guzi.

Zatvorila je vrata i srušila se na stolac u kabini. Do mozga joj jednostavno nije dopirala slika koju je vidjela. Njezin muž ima ljubavnicu! Svi ti silni mjeseci bez strasti, bez seksa, bez ljubavi. Svi ti izgovori. Napetost, posao, obveze, stres. A on se zabavlja.

Nije znala što učiniti. Ni sama nije znala koliko je tako sjedila prije nego je čula kucanje na vratima kabine.

„Gospođo je li sve u redu”, pitala je prodavačica. Pribrala se i izašla.

„Da, da, malo sam dulje isprobavala, uzet ću sve”, rekla je, i sama ne znajući što izgovara.

Prodavačica se široko nasmiješila. Uzela je stvari da ih spakira. Kao zombi je došla do blagajne i zastala čekajući račun. Prodavaonica je opet bila prazna. Mirta je čula glas prodavačice koji joj je nalikovao na muhu zunzaru. Monoton, dosadan, oblijetajući.

Prodavačica je neobavezno mljela neke savjete u vezi s odjećom. Mirta je čekala da joj spakira stvari i da račun te je nije slušala. U glavi joj se vrtjela Mariova slika kako ljubi onu djevojku. Njegov osmijeh, sreća, pohota...

Odluči zaustaviti taj vrtlog koji ju je sve više uvlačio... Oprostite, vidjela sam jednog gospodina tu s djevojkom - reče prodavačici, koja nije uočila Mirtin povišeni emotivan ton. - Čini mi si da ga poznajem od nekuda. Često ovamo dolazi? pitala je, što je nevinije mogla, prodavačicu.

- O da, to je gospon Mario - rekla je prodavačica.

- A da, da - kimnula je Mirta kao da ga poznaje. A prodavačica joj je namignula.

- Ali čuvajte ga se, svaki put je tu s drugom, pravi zavodnik - rekla je urotnički joj se smiješeći.

Mirta je osjetila kako joj se vrti u glavi. U jednom trenutku presjeklo ju je u koljenima. Pomislila je da će pasti, ali je ipak prikupila snagu i ostala na nogama. Osjetila se kao boksač sa staklenom bradom koji je razmaknuo ruke koje ga štite i u vrh brade primio munjevit udarac, silan kao grom.

Nije ni pogledala iznos na računu. Nije se obazirala na čavrljanje prodavačice. U glavi joj je šumilo, bubnjalo, činilo joj se da osjeća svaku krvnu žilu i protok krvi kroz njih, lupanje srca i udaranje tekućine o stijenke. Pomislila je kako su joj noge od tijesta i uplašila se da će se svaki tren srušiti. Isuse, kakav bi to užas bio. Prva pomoć, možda novine, javna priča, tračevi...

Osjetila je kako joj suze naviru na oči. Potpisala je račun i praktički otela vrećice prodavačici iz ruku, nastojeći što brže izaći iz dućana. Svjež ju je zrak malo oporavio. Do automobila je praktički trčala. Ušavši u svoj C3, počela je jecati.

Suze su joj se slijevale niz lice, bez izgleda da stanu. Grudi su se napinjale i tresle, u sve snažnijem ritmu, gore, dolje. Zagrizla je rukav da priguši jecaje.

Ni sama nije znala koliko je dugo plakala u autu. Učinilo joj se da je riječ o satima.

Kad se, napokon, koliko-toliko uspjela pribрати, pogledala se u retrovizoru. Prizor koji je ugledala nije je toliko zapanjio jer se na njega posljednjih dana već naviknula: razmazana šminka, lice

natečeno od plakanja, crvene oči. U tom se trenutku oglasila poruka na mobitelu.

„Večera, danas? Patrik”

Bad girl

Dok se vozila prema kući, tuga je kopnila prepuštajući prostor u grudima bijesu.

Sve te silne noći bez dodira, svi ti prekovremeni, sva ta službena putovanja, hitni pozivi, odlasci... Sve je to bila velika prevara. Sve je to bila laž. Sve se to vrijeme on zabavljao s klinkama dok se ona brinula o kući, odgajala njihova sina, štedjela, brinula se o budućnosti. Kojoj budućnosti?

“Sve sretne obitelji nalik su jedna na drugu, a svaka nesretna obitelj nesretna je na svoj način”, prisjeti se Mirta rečenice iz Ane Karenjine. „Koja glupost”, sine joj potom kroz glavu. „Ne nalikuje li ova obiteljska nesreća na tolike druge? Tolstoj je bio budala i maltretirao je onu svoju jadnu ženu, koja mu je rodila vojsku djece”.

U jednom joj se trenutku u glavi počeo vrtjeti film njegove prevare. Počela je zamišljati prizore u kojima je njezin dragi muž živio svoj drugi život. Prizori su je ranjavali kao da ju je netko sjekao nožem. Vizualizirala je njegove poljupce koje je razmjenjivao s nekim drugim ženama, zamišljala kako im govori iste riječi koje je govorio njoj, zamišljala kako ih skida i ševi, kako svršava s njihovim imenom na ustima. Prsni koš joj se stegao. „Ne, neću žaliti samu sebe. Neću”, nijemo je vikala u svojoj glavi, ali si nije mogla pomoći. Osjećala se poniženo. Jadno. Osjećala se kao da stoji pred ponorom i podigla je jednu nogu da zakorači u bezdan. Sad je posve točno razumjela prizore iz filma „Oči širom zatvorene”, u kojima Tom Cruise vrti u glavi film ženine prevare s mladim mornaričkim časnikom. „Je li bio Danac”, pomislila je. Nije znala zašto je mislila da je bio Danac, ali bio je plav, i jako, jako zgodan. Mršav, snažan i mišićav. U bijeloj mornaričkoj uniformi. Otmjen i blond. Aristokrat i sportaš. Oficir i džentlmen. I s njim je Nicole Kidman djelovala tako sretno i tako skladno u sceni seksa, koja je nalikovala više na nježnu tjelesnu ljubav, na dva tijela koja postaju jedno, na simbiozu, nego na neki vulgaran seks... Kad je gledala taj film, a gledala ga je nekoliko puta, uvijek joj se činilo da je tolika opsjednutost zamišljanjem scena prevare pretjerana, nerealna, ili barem, da je iznimka. Sad je na svome primjeru shvatila da je i ona sama takva, da se ne može othrvati opsesivnom prizivanju prizora u kojima je muž vara. Najprije

s jednom, pa s drugom, pa trećom... U glavu joj se usjekla današnja djevojka, iz prodavaonice rublja. Zamišljala ju je s njim, predočavala si svaki detalj, i svaki joj je zadavao sve snažniju bol, ali i neku čudnu znatiželju, dvosmislenost, nešto što nije znala objasniti. Možda neku vrstu uzbuđenja?

Kad je došla do te ideje, više intuitivno nego što ju je doista znala objasniti, uplašila se kamo je misli vode pa nekako automatski odustala od takvih razmišljanja.

„Podsvijest”, pomisli. „Koliko poznajemo svoju podsvijest? Koliko to uopće želimo? Ne bismo li se uplašili onoga što bismo našli u bezdanu podsvijesti? Nagona, seksualne energije, volje za moć? Bismo li mogli očuvati tok našeg života ovako pravocrtnim kada bismo se mogli baciti u bezdan, i onda vratiti gore, nastavljajući živjeti sa znanjem koje povučemo iz dubina? Nije li ovaj, civilizirani život, zapravo samo odbijanje skakanja u taj bezdan, odbijanje želje da ga vidimo i spoznamo, odbijanje ideje da živimo u skladu sa samim sobom?”

Mirtu je pritajena i naslućivana seksualnost uvijek uzbuđivala i plašila. Protivila se svemu što joj je bilo zamislivo kao ambicija - obitelji, poslu, očevim i majčinim zamislama o tome kako bi trebao izgledati njezin život. Ali nije se usuđivala preskočiti rampu na kojoj je pisalo „ZABRANJENO,,. Zastala bi pred njom, razmislila, okrenula se nazad, i vratila, tamo gdje je sve onako kako je oduvijek bilo i onako kako bi zauvijek trebalo biti. Katkad bi, tko zna iz kojeg zakutka svijesti, proletjelo glavom pitanje nije li sve to besmisleno traćenje života, jednoga, jedinoga, jedinstvenoga i neponovljivoga, pojave koja nema reprizu. Ali tada bi brzo rastjerala takve misli. Nikad nije sebe procjenjivala kao osobu sklonu eksperimentu, hrabru iskoraku, isprobavanju novoga. To da je zabranjeno voće najslađe, njoj je bila samo zanimljiva - možda i istinita - doskočica, ali u njezinu se istinitost nije namjeravala uvjeravati na vlastitoj koži.

Dovezla se kući. „Ovaj dom postaje traumatičan”, pomisli. „U zadnje vrijeme, nalikuje na zid plača. Samo suze i nesreća. A još jučer bio je to dom sretne, ispunjene žene?

„Kako je gad mogao biti tako dvoličan”, pomisli. „Pa zar je sve to bila gluma? Od kada? Oduvijek? Odnedavno? Već dugo?”

Odvrtjela je u glavi slike sretnih trenutaka. Trenutak vjenčanja. Njihov prvi seks. Nježnost i ljubav koju joj je dao i davao dugo poslije. Oduševljenje i sreću kada su dobili sina. Kako ju je bacio u zrak i primio na ruke, pun oduševljenja. Sin je bio njegov smisao života, njegov najveći doseg, njegova ljubav, ono što je oduvijek želio.

„Ne, nemoguće. Ako je tako, onda sam bacila pola života”. Prisjetila se nekog članka u novinama u kojemu je opisan slučaj nekog Amerikanca koji je jednoga dana nestao iz doma na Istočnoj obali, gdje je imao ženu, dvoje djece, kokice, psa, mačku. Nitko nije znao što je s njim. Najprije su mislili da je nestao. Onda su ga, kad godinama nije nađeno truplo, otpisali. No, na opće iznenađenje cijele zemlje, čovjeka su našli nakon nekih dvadesetak godina. Bio je na srednjem zapadu. Kuća, žena, pas, mačka, kokice, dvoje djece. Isto kao i ono od čega je pobjegao! Vrag će ga znati što ga je na to natjeralo. Mariov je slučaj bio jasniji. On je pobjegao tako što je ostao s njom, ali je zapravo živio drugi život, paralelno s ovim koji je glumio s njom.

„Ima i gorih slučajeva”, pomisli Mirta, pokušavajući se utješiti. Stipislav, njezin kolega iz srednje škole kojega su drugi dečki, ne bez dosta zavisti, zvali Pizdislav, jer su curke masovno bile zaljubljene u njega, bio je homoseksualac, a živio je u braku koji je izvana izgledao kao sretan brak. Dijete ne, to nije imao, ali to nikomu nije bilo čudno. Nikada u životu neće zaboraviti trenutak kada je, na nekom tulumu, uhvatila susret pogleda Stipislava -Pizdislava, i Milana, poznatog homoseksualca. Isuse, koja je energija frcala iz njihovih očiju! Gutali su se međusobno pogledom ta dva gej - čovjeka, izgledajući kao netko tko će se iste sekunde baciti jedan na drugog, ali - čudno - nitko osim nje nije primijetio to homoerotsko očijukanje. Nitko. Ljudi inače teško primjećuju osobine drugih ljudi. Svi žive svoj život, svi su egoistični, pa netko najčešće treba na čelo napisati neku finesu, da bi bila svima jasna.

Misao na to da nečiji muž vara ženu s muškarcem nakratko ju je preokupirala, ali nije Mirta u njoj našla nimalo tražene utjehe. Dapače, ta joj pomisao samo otvori mogućnost još gorih perspektiva.

Natočila je čašu vina. Ponovo je osjetila navalu tuge, samosažaljenja. Bijesa. Suze su joj opet, same od sebe, navrle na

oči. Počele su teći niz obraz, kao neki uski, tanki, slani slap tuge, bola i razočarenja. A onda joj se u glavi opet javi prizor njezina Maria kako ljubavnici kupuje erotsko rublje koje će poslije u divljem nastupu žudnje, trgati s nje...

- Ne. Jebeno nećeš plakati nijedne sekunde radi njega! Ne, ne, i ne, reče glasno sama sebi ispijajući malim gutljajima vino.

Naglo je ustala, prišla ormaru i izvadila najveći kovčeg koji je imala. Objema je rukama uzimala njegove stvari i bacala ih u kovčeg, jednu za drugom. Kad je nestalo mjesta, zatvorila ga je i odnijela u ostavu. Uzela je potom vreće za smeće i nastavila s pražnjenjem njegova ormara. Košulje, odijela, traperice, trenirke, dresove, čarape, gaće. Sve. Zatim je na redu bio njegov pisaći stol.

Nemarno je istresla sve ladice u vreću za smeće, pobacala je sve njegove papire, čak i svjetiljku sa stola. Jedan joj je, požutjeli list, privukao pozornost. Uzela ga je u ruke i počela čitati. Tekst ju je ujeo za srce. Njegovo pismo, poslano s Islanda, kamo je otišao na neku biciklističku turneju u doba dok su joj bili cura i dečko. Pismo je bilo natopljeno emocijama i znala je da su one, barem tada, bile istinite. Ali sada - što su sada? Odbacila je i taj požutjeli komad papira. Počela se osjećati kao budala, čiju sentimentalnost netko jezivo podlo iskorištava. Onda je završila sa stolom, koji je ostao čist, posve prazan.

Ispraznila je i ormarić u kupaonici od svih njegovih stvari i ubacila ih u vreću za smeće. Sve je vreće potom odvukla u ostavu. Osjećala je polako kako je bijes napušta. Pomislila je da u vreće pobaca i sve stvari koje joj je darovao. U jednom je trenutku bijesno zgrabila - gotovo opsovavši naglas - kaputić koji joj je kupio u Max Mari, ali tu se predomislila.

„Ne, to je moje, tko ga jebe, sigurno sam ga zaslužila.”

Otišla je u kuhinju i natočila još jednu čašu vina. Hladna, plemenita bijela tekućina klizila joj je niz grlo. Voljela je taj ritual. Prvi gutljaji vina koje polako i elegantno klizi niz ždrijelo podsjećaju na svečanost, na vatromet, na rađanje: oni nadražuje sva čula i proizvedu maksimalan užitak. Prvi su gutljaji uživanje, ostali su piće - tako je razmišljala otkako je, još negdje u srednjoj, ispila prvi sivi pinot i zaljubila se u plemenita bijela vina.

Prvi put se osjeti dobro. Otišla je u sobu provjeriti je li ostalo njegovih stvari u ormaru. Na krevetu je primijetila vrećice iz butika sa stvarima koje je kupila za noć pomirenja. Opet joj je proključao bijes. Bijesno ih je zgrabila i uzela škare da ih razreže na komade. Ali se u zadnji tren, predomisli.

„Koji mi je vrag, to je moje, ne njegovo. Nije za njega. On me nikada u tome neće vidjeti?”

Sjela je na rub kreveta i razmislila. „On ne zna da ja znam. On ne zna da ja znam da je radio idiota od mene. Ne znam što ću s tim, ali ne smijem reagirati na prvu. Moram razmisliti što ću s tim. Moram biti hladna. Kao u poslu?”

Uzme mobitel i pošalje mu poruku.

„Sorry, posao, veliki *deal*, možemo neki drugi dan”, i pošalje je Mariu.

Od njega je odmah stigao odgovor „OK, vidimo se sutra”.

„Da”, pomisli. „Još jedan dan u miru sa svojom droljicom”.

Osjeti kako joj se niz kralježnicu slijeva znoj. Preznojila se od svega toga bijesna pakiranja njegovih stvari. Odlučnim korakom ode u kupaonicu i stane pod tuš, puštajući da joj se voda slijeva niz tijelo i kosu, namještajući je da bude što toplija. Htjela je testirati sebe, svoju snagu, izdržljivost, otpornost.... Htjela je ustanoviti koliko vrelu vodu može izdržati, kao da želi isprati sa sebe prljavštinu koju joj je muž unio u život.

Sve joj je izgledalo prljavo. Mirta je bila idealist, žena koja voli čiste stvari, čiste odnose, čiste pojmove, čistu igru. Nije varala. Nije podnosila varalice, smutljivce, prefrigance i ljude koji se ne obaziru na druge. I kad je radila neki posao, željela je da sve bude tip-top, da ide „po špagi”, da nema manjkavosti. Nikakvih nedostataka. Kad bi nešto bilo nesavršeno, manjkavo, loše izvedeno, odbijalo ju je, snažno odbijalo. Nikada nije htjela robu s greškom. A sad se pokazalo da je njezin muž upravo to, roba s greškom...

„Gdje sam, k vragu, pogriješila”, zapitala se spirući sapunicu s tijela.

Izašavši ispod tuša omotala je kosu ručnikom. Stala je pred zrcalo. Prateći pogledom svoje tijelo, zaključila da još ima čvrste, male grudi koje trudnoća i dojenje nisu poružnile. Ružičaste su joj bradavice bile osjetljive na svaki dodir. „Da, mogla bih malo smršavjeti”, pomisli gledajući trbuh, usku trakicu stidnih dlaka, posebno uređenu za

njega jer on to tako voli. Brazil. Brazilka, brazilska depilacija. Prvi put su s tim eksperimentirali nakon nekoliko mjeseci veze. On ju je prvi obrijao. Uživao je u tome, taj mu je postupak pričinjao veliko zadovoljstvo i uzbuđivao ga. Poslije je to počela raditi sama.

„Koji odvratni gad pomisli. Koji odvratni odvratni gad”. Okrene se, napne guzu. Još je bila čvrsta. Još lijepa. „Moram pojačati vježbanje”, pomisli. Ogrne se bijelim frotirnim ogrtačem i bosonoga ode do kuhinje kako bi iskapila do kraja ostatak vina u čaši i natočila si novu. Začudo, vino nije djelovalo na nju. Obično bi od dvije čaše osjećala laganu vrtoglavicu i pletenje jezika. Valjda su bijes i ljutnja nadjačali i poništili djelovanje alkohola. S čašom u ruci prošeće do sobe, pored stvari iz butika nemarno je bio bačen njezin mobitel Svijetlio je, označujući da je dobila poruku.

„Da vidim šta gad sad kaže”, pomisli i uzme mobitel.

“?”.

Patrik.

„Taj stvarno ne odustaje!”

Sjetila se intenzivna, gotovo hipnotička pogleda njegovih zelenih očiju koje su prodirale u njezinu nutrinu. Kao da bi joj mogao pročitati najskrivenije želje samo ako dopusti da je dovoljno dugo gleda u oči. Ima li u tim pogledima i nešto više od želje da je nadmudri u poslu? Jeli je promatrao i drukčije? Onako kako je Mario dugo nije promatrao?

„*Fuck*”, pomisli, „najbolje da to vidimo uživo”.

„Sorry, ne mogu u 8, možeš li doći po mene u pola 9?”

Njegova je poruka stigla odmah.

„Naravno, na to sam i računao, *bad girls are always late*”.

„*Bad girl?* Pa možda i jesam”, pomisli iskapivši pola čaše vina. Pođe do ormara i počne kopati po njemu u potrazi za odjećom u kojoj će se večeras najbolje osjećati. Nakon pet isprobanih kombinacija koje su uključivale sve što je imala kraće od dužine koljena, Mirta se odluči za crnu haljinicu otvorenih ramena, stegnutu u struku, dolje je bila nešto šira, ne prekratka, baš iznad koljena. Davno je nije nosila, a bila joj je jedna od dražih.

„Hm, *bad girl?* Uzme crni korzet i odjene ga, a uz njega crne tangice te svilene čarape u boji kože.

Na to doda crne klasične štikle s potpeticom od deset centimetara. Pogleda se u zrcalo: „Da, definitivno sam *bad girl*. Pa u redu” Pažljivo se našminka, kosu svije u punđu, doda nekoliko kapi parfema. Jednu kapljicu stavi između grudi.

Baci još jedan pogled na svoj lik li zrcalu i zadovoljno kimne sama sebi. Damica izvana. A ispod?

„Hm, to će netko morati jednog dana otkriti”, pomisli. „Za početak, ja sama...”

Oštar, rezak zvuk zvonca na ulaznim vratima trgnuo ju je iz razmišljanja. Nije voljela taj zvuk jer su ga najčešće proizvodili nezvani gosti - poštari s kojekakvim opomenama i računima, inkasatori, maškare, prosjaci, ako uspiju ući u zgradu, susjedi koji nešto žicaju. Uvijek netko tko traži nešto, rijetko kad netko s dobrim vijestima. Jednom je tako netko zazvonio na vratima i ugledala je policajca. Zvonio joj je, dok je njegov kolega ulazio u susjedni stan, nasuprot njihovu. Pretrnula je, ne želeći otvoriti. Pritajila se. Tko stanuje nasuprot nje? Kriminalac, ubojica, zločinac? Sto sad?

Napuštajući stan uočila je da policajac i dalje stoji na ulaznim vratima stana nasuprot njezina...

- Što tu radite - pitala ga je. - Osiguravamo stan.

- Pa od čega.

- Osiguravamo stan, to je sve što vam smijem reći - bio je zagonetan policajac. Odšetala se uznemirena.

Sljedeći je dan u novinama pročitala kako je u stanu nasuprot njezinu, kao podstanar, živio provalnik, neki smutljivac iz Rijeke, koji je u samo mjesec dana provalio u pedesetak stanova i ukrao milijun kuna zlatnine, novca, nakita, bižuterije... Na svu sreću, policija ga je otkrila pa je brzo završio u Remetincu.

Coming out

Viđala ga je katkad na stubištu i uvijek bi na nju ostavio neki mučan dojam, on, gotovo pedesetogodišnjak i njegova mlada, dvadesetogodišnja cura. I ona, kako se pokazalo iz novina, provalnica s nekoliko „drskih provalnih krađa”.

Na svu sreću, oboje su bili podstanari. I mala je završila u zatvoru. Uskoro su u stan nasuprot došli neki obični, mirni ljudi, pa je odahnula.

Posjetitelj je bio uporan. Nastavio je zvoniti.

Trgnula se iz misli.

Trenutak prije nego je otvorila vrata pomisli što ako pred njima ugleda Marija... Ali, na svu sreću, nije bio on. Pred vratima je stajao Patrik.

U izlizanim trapericama, tenisicama, crnom sakou bijeloj košulji, oko vrata je imao neku crveno crnu maramu, šal, što li...

Na usnama mu je titrao lagani osmijeh. Njegove zelene oči ispitivački su ju gledale.

Krišom je pogledala na sat. Došao je u minutu točno.

„Sigurno je čekao pred zgradom” pomisli Mirta. „Ako je tako prokleta točan, sigurno ima neki opsesivno-kompulzivni poremećaj. No dobro, s tim se živi”. Tu se nasmije. „Ili me htio impresionirati. Pa biti točan kao sat. Kako bilo, ostavio je dobar dojam. Pažnja. Maniri, preciznost. Bok, rekao je Patrik šarmantno se osmjehujući.

- Bok rekla je. - Stvarno si točan. To danas baš i nije neki raširen običaj. Mora se - reče Patrik. - Točnost je osnova *businessa*. Pogledaj čovjeka koliko se drži termina, rokova, kako odgovara na pozive i poruke, i znat ćeš kakav je u poslu... Nego, što ja tu govorim? Oprosti, baš sam glup!”

Iza leđa je izvukao dugu crvenu ružu.

- Divno izgledaš, ljepotice - reče Patrik.

Mirta se nasmiješi.

- Hvala - rekla je, suho, ne znajući što bi dodala.

Okrene se na peti, kaneći staviti ružu u vazu. Odšetala je nekoliko koraka do vaze, a onda joj sine.

„Isuse, kako si smotana! Pa nisi ga pozvala ni da uđe, kozo glupa”...

U glavi je gotovo isti tren začula Predinov glas kako samo njoj pjeva: „Koža nora...” Ali, dok je stavljala ružu u vazu, pjesmu je naglo prekinula druga misao: „Otkud mu moja adresa!?”

Ta ju je zagonetka uznemirila, samo malo manje od one koja je u bljesku nadošla odmah poslije nje.

„Hm, ako zna moju adresu, onda sigurno zna i da sam udata. On očito zna dosta toga. Otkud mu, unatoč svemu tome hrabrosti da dođe i donese mi ružu, kao neki romantičan student? Mladi Werther.. Samo, je U ovaj baš takav romantik” zapita se i osmjehne jer je već u sljedećem trenutku sama sebi odgovorila na to pitanje: „Ne, nije? Brzo je stavila ružu u vazu, dohvatila torbicu i izašla. Bacila je još jedan kritičan pogled u zrcalo. Hm, tak-tak, nije bila presretna onim što je vidjela. Anti-age kremice, maske i tretmani su djelovali, ali nisu mogli skriti proplakane noći. Patrik ju je pristojno čekao ispred vrata stana. Nije djelovao ni zbunjeno ni uvrijeđeno što ga nije pozvala unutra.

„Sigurno je prošao milijune raznih situacija s milijunima žena”, pomisli Mirta. „Njemu je to vjerojatno dnevna rutina. Možda urezuje recke. Izgleda kao netko tko ima dušu klinca koji se zabavlja.” A onda se sjetila njegova držanja u pregovorima. Nije bio ni nalik na dijete.

Izašli su iz njezine zgrade u toplu večer.

Nastojeći izgledati smireno, Mirta baci dug pogled po okolini, tražeći elegantan crni BMW u kojemu ga je prije neki dan odvezla njegova mlada prijateljica. Ali BMW-a nije bilo na vidiku.

„Što li sprema?” upita se. „Dugu romantičnu šetnju? Hm, to mi zvuči glupo. Taksij? Može biti, možda mu se ne da zezati s vožnjom i traženjem parkinga. Taksij bi mogao biti elegantnije rješenje

Na njezino iznenađenje, Patrik joj je dodao kacigu.

Stajali su kraj crnog motocikla. Mirta pojma nije imala o kakvu je motociklu riječ, ali je vidjela je da je star, antikni i da je uglancan s posebnom pozornošću. Izgledao je kao iz filmova '50-tih, kao iz filma s Marlonom Brandom. „Ili je to bio James Dean”, pomisli.

- Motor? - rekla je, zbunjeno koliko i upitno.

- Nije te valjda strah? Strah me je - reče Mirta - „da ću pokvariti frizuru.

- Onda dobro - odgovori on - onda ćemo biti pravi divljaci. Divljaci? - opet zapita, zamuckujući Mirta, koju je odmah obuzeo sram zbog zamuckivanja.

„Kao šiparica si”, prekori se.

- ”Divljak”. Nisi gledala film s Marlonom Brandom? - upita Patrik.

- Ne znam, možda, dosta davno - reče Mirta. - Doduše, iskreno, razmišljala bih, da me netko na kvizu pita je li to bio film s Brandom ili s Jamesom Deanom...Brandom - suvereno je prekine Patrik. - James Dean je bio opsjednut Brandom, bio je gotovo zaljubljen u njega, oponašao ga. Ovaj sam motor - pokaže s ponosom - dugo sanjao, još otkad sam vidio film. - Triumph thunderbird iz 1958. Trebala mi je vječnost da nađem taj motor i to godište i onda još cijela vječnost da ga obnovim - kaže Patrik - James Dean je kupio triumph TR5 trophy da oponaša Branda i dijelom mu je uspjelo. Ali original je original - doda, pa sebi u bradu promrmlja: - Jadni Dean. Umro je tako nesretan.

Patrik zajaha motor paleći ga snažnim trzajem noge.

Mirta je zbunjeno pocupkivala na mjestu ne znajući što da napravi. „Kako ću sjesti na ovo arheološko čudo, u suknji i štiklama? Ajde, da je vespa, pa kao 'Praznik u Rimu', to se još i moglo elegantno, ali ova motorčina?”

Opet je uhvati sram zbog oklijevanja.

„*What the fuck*”, pomisli i energično zajaše motor. Haljina joj se podigla gotovo do ruba čarapa, ali nekako joj se učini da to uopće nije vulgarno, nego, naprotiv, gotovo erotično.

- Uhvati se za mene - vikne Patrik. Mirta ga obujmi oko trbuha. Osjetila je vijenac trbušnih mišića, na mjestu gdje većina muškaraca ima mekan trbuh. Lijep osjećaj pod rukom.

Patrik je ubacio motor u brzinu i krenuo uz mnogo buke. Dok su se vozili prema Cmroku, Mirta je osjećala miris njegova parfema koji se miješao s mirisom benzina. Vjetar joj se zavlačio pod haljinu, milujući joj gola bedra. Opet se, nakon dulje vremena, osjećala sjajno. Brzina, vjetar, osjećaj slobode...

I još nešto: u toj vožnji se opet osjetila mladom, kao da život tek počinje. Kao nekad davno, na fakultetu.

Preživjeli smo - reče Patrik kad su stigli pred restoran na Cmroku.

Prvi je brzo i rafinirano sišao s jurilice.

Pružio joj je ruku da se uhvati dok je silazila s motora. Mirta je osjetila kako joj se haljina, dok je silazila s motora, još više podignula. Ali Patrik ni na trenutak nije kliznuo pogledom prema njezinim nogama. Očekivala je da će to učiniti. Većina bi muškaraca to učinila. No Patrik nije, i to ju je iznenadilo.

Cijelo ju je vrijeme gledao u oči, ostavljajući dojam kao da želi prodrijeti u njezine misli.

Nije je to veselilo. Misli su joj bile zbrka slika i osjećaja, svega što se nakupilo proteklih dana, i Mirta ih odluči sve zajedno odbaciti prije nego što to i Patriku postane vidljivo. Jednostavno, odluči biti, postojati, živjeti za ovaj trenutak. Makar samo u ovom trenutku, mora zaboraviti ružnu prošlost i nepoznatu budućnost. Uzvрати mu osmijeh.

- Uđimo - reče Patrik i pokaže prema ulaznim vratima luksuznog ribljeg restorana uređenog vrlo modernistički. Mnogo prostora, duge, ravne, linije, nekoliko Knifera na zidu... Restoran bi mogao biti na Beverly Hillsu, svakako. Vlasnik je doveo i poznatog francuskog kuhara, nisu štedjeli na dizajnu, ali gužve nije bilo...

„Recesija” pomisli Mirta. „Do prije koju godinu ovdje si morao rezervirati stol danima unaprijed, a znali su te i tjerati kad završiš večeru jer dolaze novi gosti. Sad su sretni da im itko dođe. Kako se vremena mijenjaju...”

Sjeli su za stol do kojeg ih je doveo konobar. Mirta se ogleda po restoranu i s nelagodom pomisli da bi je netko mogao vidjeti s nepoznatim muškarcem, ali odmah odbaci te misli. „Prvo, restoran je prazan, a drugo, ako se to i dogodi, pa što, neka me vidi.”

Nije se još naviknula na sve što joj se događalo. U jednom je trenutku razmišljala kao udana žena, u drugom kao očajnica spremna na sve, a najprije na osvetu zbog noža u leđa, sloma najvažnijih ideala koje je u životu gajila.

Konobar im je u trenu donio bocu vina, kao da je znao što Patrik pije.

- Chablis Grand Cru - reče Patrik. - Odlično je vino, francusko. Preporučujem. No želiš li možda kušati nešto drugo? Volio bih da ga barem probaš ako i želiš nešto drugo - doda. - Vrijedi probati, vidjet ćeš. Čisto zlato od vina. Kušala je gutljaj.

Glatko kao ulje, vino joj je skliznuo niz grlo. Učinilo joj se da je u vinu mogla osjetiti okus sunca, voća, maslina i mora... Skliznuvši u

njezinu utrobu, tekućina joj pruži dodatnu nasladu.

Osjetila je ugodnu toplinu koja joj se lagano, ali osjetno, širila venama.

- Kriza, katkad, dobro dođe - reče Mirta, tek da započne razgovor. - Da je gužva, sad bismo tu morali galamiti kako bismo se čuli. Ovako, ova praznina ostavlja sjajnu zvučnu kulisu.- To je dobra strana praznine - reče Patrik. - Loša je to što sve ide k vragu. - No ne i vaša tvrtka. Tebi dobro ide. Ne žalim se - reče Patrik.

- To si želio, mislim takvu karijeru? - pita ga Mirta. - Našao si se u tome? Uglavnom - odgovori Patrik, ne pokazujući previše volje da govori o sebi.

- Kako ti je raditi s Nijemcima? *Doch, ausgezeichnet* - reče Patrik.

- Znači, zadovoljan si. Što to konkretno znači? Znači da da je bolje, ne bi valjalo. Dobri stari Švabe, pouzdani su kao stara švicarska ura i kad se s njima nešto dogovoriš, možeš se kladiti u život da će tako i biti. Ozbiljni ljudi. Ima nešto što mnogi naši ljudi pogrešno misle. Misle da se kod Nijemaca gine na poslu. To uopće nije točno. Oni su samo precizni i predani. Ne ubijaju se od posla. Ali ono što dogovore, mora biti. Precizni su. Nema improvizacija. Dao bih se kladiti da u principu u sve ulažu manje energije nego mi. No rade to osmišljenije i sustavnije. Zato mogu sve. Ali nismo ovdje zbog posla.

- Nego zbog čega smo? - nasmiješi se Mirta.

- „Zbog tebe” - reče Patrik gledajući je u oči, kao da odmjerava snage s njom.

Izdržala je njegov pogled.

- Mislim da si pobrkao lončiče - uzvratila Mirta.

- Ma da, a s kim? - samouvjerenost se nasmiješi Patrik.

- Što ja znam, s nekom dvadesetogodišnjom plavušicom, manekenkicom koja u slobodno vrijeme razvozi bogate menadžere u njihovu BMW-u... Patrika to nije zbunilo, iako se u Mirtinu glasu osjetio otrovni žalac.

- Takve me pretjerano ne zanimaju - reče. - Uostalom, ta plavušica o kojoj govoriš, znaš li ti tko je ona? Očito tvoja vozačica. To je Dietrichova kći. I ne bi vjerovala, nije tako glupa kao što misliš. Bit će opasniji morski pas poslovnog svijeta od Dietricha, a on spada u red pasa ubojica. Zastade, načas, pa nastavi:

- Ne, takve me ne zanimaju. Zanimaju me drukčije žene. Kao ti. Mirta osjeti toplinu u trbuhu dok je njegov pogled prodirao u njezine misli. Intenzitet tog osjećanja bio je nevjerojatan. Mirta je već zaboravila kako to izgleda, taj nemir koji se budio duboku u njoj. Sveprožimajući osjećaj koji ju je posve smeo. Jer bila je uvjerena da je ušla u doživotni brak, kako i treba. Sjetila se zavjeta. "U dobru i u zlu... do kraja života... ako tko ima što reći neka kaže sad ili zauvijek neka šuti..." Nije slutila da će više i sa kim, osim s Mariom...

A onda joj u ušima zazvonio njegov smijeh u prodavaonici rublja i sjetila se poljupca kojim je zapečatio kupnju.... Strese glavom da razbistri misli.

- A kakva sam to ja? pita Mirta Patrika.

- Ne znam - iskreno joj odgovori. - Ali mislim da u tebi ima mnogo toga skrivenog što želi van. Mirta se zbunjeno smješkala, osjećajući kako crveni.

- Čega skrivenog? upita jedva čujno.

On joj se široko nasmiješi, a onda se uozbilji i odgovori joj ozbiljnim glasom.

- Strasti. Energije. Života. I mimo posla, naravno. Razgovor je tu nekako utihnuo. No jednako lako kao što su došli na tu temu, Patrik ju je promijenio počevši neobavezno čavrljanje o motorima koji su ga oduševljavali.

Dok su ispijali vino i razgovarali, nije je prestajao gledati u oči. Ruke bi im se kao slučajno dodirnule s vremena na vrijeme,

izazivajući neočekivane, snažne drhtaje u Mirti. To je sigurno od vina. Motora. Tople ljetne večeri. Nove mladosti. Protresali su je lagani tektonski pomaci, kao prije potresa, potresa koji se na skali iskazuje velikom brojkom Merkalija ili Richtera. Ni nakon rečenica o strasti, Patrik se ni u jednom trenutku nije ponašao kao muškarac koji joj se udvara.

Ipak ga je nešto odavalo:

pogled.

Pogled koji se nije odvajao od njezina.

Večera je završila u ugodnu ćaskanju o kraju krize, boljoj budućnosti, o tome kako je sutra novi dan i ne može ovo dovijeka trajati... Oboje su znali da je tako.

- Račun popola - reče Mirta.

- Ni u ludilu - uzvratu Patrik.
- Inzistiram.
- Samo ti inzistiraj - reče on i nasmije se.

Nakon toga samo je kimnuo konobaru, koji je - očito prema uhodanoj praksi - sve zabilježio u neku knjigu i zaklopio je.

Izašli su iz restorana. Mirta se pitala trebali sjesti s njim na motor nakon što su pili. Od puberteta je znala da alkohol, naročito u većim količinama, potiče u njoj želju i slama otpore... U školi se toga nije bojala, naprotiv, voljela je taj osjećaj slobode, ali otkako se udala, pazila je koliko pije. Sve dosad nije bila ni svjesna da se, kontrolirajući vječito količinu popijena alkohola, zapravo bojala suočavanja s podsviješću, s onim potisnutim u sebi.

Njegovo ju je pitanje presjeklo u tim, na brzinu nabacanim mislima, koje su joj se vrtjele po glavi.

- Hoćemo li opet biti ludi - zapita je Patrik.

Ni sama ne znajući zašto i kako, ona mu u hipu odgovori jedva čujno, ali jasno: - Da!

- Onda ćemo biti još luđi - odgovori joj on.

Patrik ponovno zajaše na motor i upali ga, smirenije nego prvi put.

Mirta je sjela iza njega. Vozio je Cmrokom brzo, kao da juri na kraj grada.

A onda je, neočekivano skrenuvši na puteljak zaklonjen od pogleda, zaustavio motor. Mirta je bila zbunjena.

Znala je što će uslijediti, od početka je večeri to bilo jasno. Nije jedino znala kako će se zbiti to što je tako jasno slutila kao neizbježnost.

Patrik ju je čvrsto privukao i počeo ljubiti.

U početku je pružila nešto nalik na otpor.

Trajalo je to kratko, jako, jako kratko. Znala je da će se sve njezine brane srušiti čim sretne pogled njegovih očiju.

Počela se, šutke, prepuštati njegovim poljupcima. Osjetila je, da joj koljena klecaju.

- Želiš li se prepustiti, Mirta? - upitao ju je šaptom.

- Želim... Opet ju je poljubio.

Želim, da, želim - ponovila je ubrzano, grozničavo.

Patrik je brzo skinuo maramu s vrata.

Mislila je da se skida, ali on joj brzo zabaci ruke na leđa i posve neočekivano sveže joj ih maramom..

Pokušala je micati rukama, ali više nije mogla. Čvor je bio majstorski vezan.

Iznenadila se, ali nije pružala otpor.

Osjetila je da joj godi to novo iskustvo, koje joj donosi neke sasvim nepoznate osjećaje užitka.

Usnama se spuštao preko njezinih grudi, ljubeći je preko haljine, zadižući je rukama kako se spuštao.

Ljubio joj je grudi, trbuh, pupak.

Spuštao se između njezinih nogu dok nije kleknuo. Jezikom je klizio po njezinu međunožju dovodeći je do ludila. Spretno je baratao njime kao da zna što će je najviše izludjeti, proizvesti u njoj najviše užitka.

Osjećala je da se sve u njoj podredilo požudi, osjećaju ushita koji je uzdiže od zemlje, postajući, lagano, i utoliko jače, sve divniji.

Bila je vezana i bila je istodobno slobodnija nego ikad, osjećala je to jasno da jasnije ne može biti.

Nije mogla ipak učiniti ono što je najviše željela, primiti ga za kosu. U tom kovitlacu, našla se, prije no što je i sanjala, na vrhuncu.

Vrisnula je divljački.

Onda se dogodilo nešto neočekivano.

Patrik joj je odvezao ruke.

Ona je krenula rukama prema njegovim preponama, ali Patrik se odmaknuo.

- Nastavit ćemo drugi put - reče.

Jutro poslije

Šaputanje u mraku u kojem je samo mogla osjetiti, stezanje omče, mješavinu grubosti, gotovo nasilja i nježnosti, Mirtu je zateklo čim je otvorila oči nakon lude noći.

Izludio ju je. Bila je izvan sebe. Mogla bi reći da je noćas zaplesala po rubu. Koja razlika u odnosu prema svemu što je doživjela s Mariom. Ono što ju je izluđivalo, bila je naznaka onoga iza. Skok u ponor. Kao ono modro jezero, u imotskom kršu, koje je jednom vidjela, da ga nikad ne zaboravi zbog njegove fascinantne dubine i ljepote. Skok u ponor zadovoljstva. „Je li to”, pitala se, „zbog duge apstinencije ili zbog neobičnosti rituala, kakav još nije doživjela?”

Mirta je definitivno doživjela najčudnije jutro u životu. Dramatično novo iskustvo uzbudilo je sva njezina čula. Popuštala je najnevjerojatnijem iskušenju. Nešto nalik na maštu - potpuna sloboda, akcija bez razmišljanja, vodili su je instinkti makar je u glavi razmišljala o osveti. Takve je stvari gledala na filmu, ali nije mislila da se događaju ženama poput nje. Priželjkivala ih je, doduše, u nekim fantazijama koje nikad nisu nalikovale na želje, nego prije na utjehu što se želje neće ispuniti.

- Znaš, Mirta - rekla joj je jednom Mirela, majčina kolegica koju su svi smatrali neobuzdanom i raspojasanom, kad su ostale same - jedino zbog čega u životu žalim jest to što se nisam više ševila.

Mirta se nasmijala, nije očekivala takvu rečenicu, barem ne upućenu njoj. No da je djelovala - djelovala je. Često bi je se sjetila. Voljela je seks.

Ne prečesto, ali znala je razgovarati s prijateljicama o njihovim iskustvima. Ivanino iskustvo: „Moj najbolji seks jest i uvijek će biti: svaki put kad spavam sa svojim dečkom. Tajna? Istina i apsolutna ljubav!” Kako slatko. Mirta se slagala s Ivanom. Biba: „Najbolji seks imala sam s kolegom s posla. Nakon njega vjerujem da pojam vatromet nije samo kliše. Da, nalikovalo je na vatromet. Tajna? Čvrsta guza i još čvršći penis. I veliki, o da, to obvezno. Tehničare ostavljamo drugima? Ankica: „Ja još čekam najbolji seks... Pa, nekoliko puta sam mislila da je seks stvarno dobar - svaki put drukčije, ali ja ne mogu reći da je neki među njima stvarno najbolji... Mislim da ću morati provjeriti još neke dečke dok ne budem mogla

reći koji je moj najbolji seks ikad. Ali ja ću ti onda to sigurno prva reći? Ines: „Ne, ja ne bih mogla reći najbolji, nego apsolutno najbolji seks koji sam ikada doživjela bio je s jednim Grkom na Krfu prošlog ljeta, bio je apsolutni Bog s najvećim penisom koji sam ikad vidjela. Vodili smo ljubav satima, i to je bio san”. „Sada je tvoj red..” rekla je Ines, a Mirta se spetljala kao klinka i rekla neki odgovor kojeg se poslije stidjela, a onda ga potisnula, kao: „Meni je svaki seks odličan”.

Prve su godine njezina braka bile fantastične. Nije ni pomišljala na prevare ili pustolovine. Nisu joj trebale. Bila je zadovoljna, ispunjena i sretna. I takva joj rečenica nikada ne bi prešla preko usta. Jer ona je seksa imala taman toliko koliko je trebalo. Mnogo.

Ali strast je jednoga dana - Mirta se nije mogla sjetiti kad točno - počela jenjavati. Strast im se, kao oni ledenjaci koje prikazuju na svim portalima kad žele ilustrirati globalno zatopljenje, počela hladiti - nestajati, topiti. Nije znala kad točno, to ne, nikako, ne bi mogla odrediti datum, samo je jednoga dana osjetila da se to dogodilo i naglo se osjetila zanemarenom, odbačenom, usamljenom. Nezadovoljnom. A sad ovo.

Je li se to stvarno dogodilo? I što je bio uzrok? Osveta? Topla ljetna večer? Kao u onoj pjesmi iz osamdesetih „Krivo je more...”.

Mora, naravno nije bilo, bio je restoran, bio je Cmrok, i bilo je nešto nalik na divlju ljubav, ili... gotovo silovanje, kad ne bi bilo njezina pristanka. Ili još točnije, želje. Jake želje koja joj je stvarala snažan osjećaj ugone, ispunjavajući joj i tijelo i dušu. Dušu, nutrinu, što li već.

Fatalna privlačnost? Istinska želja, strast, potreba zrele žene koja se odjednom osjetila usamljeno? Ili sve to zajedno, pitala se Mirta, razmišljajući o svemu uz jutarnju kavu. A i kako se to dogodilo, kao filmska scena, nešto što doživiš kada ti je 20, kada nemaš brige, račune, poreze, kada te zanimaju utjecaji Godarda na Tarantina ili obratno, uglavnom nešto o čemu nikad više u životu nećeš razmišljati, a tada je bilo najvažnije na svijetu. Voljela je te studentske dane. Bili su joj, toga je već onda bila prilično svjesna, vjerojatno najljepši u životu. Sloboda, nesputanost, ležernost, čitanje knjiga, gutanje mnogih knjiga, izlasci, kave s prijateljicama, faks,

lišenost bilo kakvih briga. „Ali” pomisli, „davno su prošla ta vremena. A sad... što sad.”

Pomisli na svoje vezane ruke dok joj Patrikov jezik pruža užitak od kojeg joj se potresa tijelo, kako grize usnu do krvi da ne vrišti. Nikad to nije osjetila. Vezana i беспомоћна, grubost i nježnost, беспомоћност i užitak. Svi njezini ljubavnici, a nije ih bilo mnogo, tretirali su je kao porculansku lutku. Kao neki cvijetak koji svaki dodir može natjerati da uvene. Da, bili su nježni, da bilo je lijepo, ali nešto je nedostajalo. Uvijek je osjećala da nešto nedostaje. I u braku s Mariom, u kojemu je isprva bilo mnogo, mnogo seksa, uvijek joj se činilo da postoji nešto što bi sve učinilo boljim, neka neodređena, nedefinirana ideja. Ni sama nije točno znala što je to. Ali očito je Patrik znao. Ili je samo došao u pravi trenutak?

Iako je znala da to što se sinoć dogodilo nije nešto čime bi se hvalila prijateljicama, niti to priznala bilo kome, dapače, znala je da je to pogrešno, da joj nikada nije palo na pamet da prevari muža, niti je to željela, ni u jednom trenutku nije osjetila grižnju savjesti. Samo toplinu i ugodu u trbuhu i nešto, nešto, što ni sama sebi nije željela priznati, barem ne kao jasnu misao, jer nije ni bila riječ o misli. Bio je to osjećaj pohote, želje za još, koji joj je od trenutka buđenja prožimao tijelo, kao slatki podsjetnik na proteklu večer. Ali osjećala je da tu postoji i neka zagonetka, nešto nedorečeno.

Znala je i što. Mučilo ju je zašto Patrik nije želio njezin dodir. Zašto nije želio prodrijeti u nju, jer ona je bila spremna na sve, i on je to znao. „Kakvu je to igru igrao”, pitala se. „Da li to znači da očekuje da će se ponovo naći, nastaviti.....”

Znači li to da sinoćnji događaj nije bio samo splet različitih okolnosti koje su je otjerale u njegov zagrljaj? „Možda se samo poigrava mnome, pa će drugi put uživati u tome da se pravi kako se ništa nije dogodilo”, pomisli. „Možda je impotentan? Ne, isključeno. Nije, oko njega su uvijek tone žena. A seks je nešto što je nalik na lavinu, kad ga imaš, imaš ga sve više i više, a kad ga nemaš, onda baš ništa.” Sjetila se teorije o feromonima. Ljudi koji ljube, koji se seksaju, šire oko sebe neku čudnu vibraciju, emitiraju feromone, koji su prirodni signal da su seksualno aktivni. Čini se da taj signal mogu osjetiti i djeca. Jednom je u mladosti zaljubljena do ušiju s tadašnjim dečkom posjetila neke ljude na Šestinama, i sjetila se da se tada neka curica,

ne starija od devet, deset godina, u toj kući doslovce zalijepila, kao poštanska marka, za njezina tadašnjeg dečka. Prilijepila se za njega, zapitkivala ga nešto, mjerkala... Tada joj se u toj fiksaciji nešto činilo misteriozno seksualno, a sad je bila sigurna da je to to. Bila je uvjerena da ljudi u žestokoj erotskoj aktivnosti, vezanoj za neku vrstu pustolovne ljubavi, šire oko sebe takve vibracije. I drugi ih prepoznaju.

No ono sinoć nije bila samo pustolovina. Bilo je to vrlo, neobično. „Volim li to doista”, zapita se Mirta, „da me se veže? Možda je to bilo uzbuđujuće samo zato jer je bilo novo? Pokuša osloboditi svoju podsvijest. „Što, do vraga, ja doista želim? Jesam li našla čovjeka koji razumije? Čini moje srce lepršavim. Hoće li me tući po stražnjici, vući za kosu, vezati me, tjerati me da trpim?..”

Iz tih je misli prene mobitel.

Bio je to njezin sin s jutarnjim izvještajem.

„Petar” pisalo je na ekrančiću, i to je ime ispuni mješavinom jakih osjećaja.

„Dok se ja zanosim perverzijama...”, nije se usudila završiti misao.

Uvijek je bila uvjerena da će Petar odrastati u stabilnu braku, da mu to duguje. Brak njezinih roditelja bio je labilan - u njemu je uvijek bilo nešto trulo, kao u državi Danskoj. U njemu doduše nije bilo pustolovina ili prevara, to ni ocu ni majci - barem koliko ih je ona znala - ne bi nikada palo na pamet. No otac je bio krhka, nesigurna ličnost, pa je utjehu, ili sigurnost, tražio u alkoholu. Nije bio nasilan, nije radio incidente, ali je majku, ambicioznu i čvrstu ženu, to izbezumljivalo. Ona je sva bila satkana od ambicije koju nije mogla ostvariti, a odsutnost u oca bilo kakve želje za uspjehom, za onim materijalnim, činila ju je strahovito frustriranom. Zato su između njih stalno frcale neke čudne iskre, svađe, prepirke - bez mnogo vidljive agresije, ali užasno neugodne. Desetke puta, stotine puta, Mirta je sebi rekla: “Ne, moj brak sigurno neće biti takav. Svome ću djetetu priuštiti stabilnost, harmoničnu obitelj, sigurnu bazu iz koje će moći krenuti u život”. A sad ovo.

Bilo je to strahovito iskušenje, samo da je muž otišao od nje, ali onda i ta njezina čudna avantura. Rušenje svih snova o životu, ali, istodobno, i ostvarenje sna. Ne njezina. Ženskoga. Sna svih žena. Svih? Mnogih? Nekih? Rijetkih? Samo bolesnih?

Vrijedi li to?

Snažne emocije koje su je bacale od ushićenja do očaja bile su posve novo iskustvo, nešto s čim se Mirta teško nosila.

„Mama, izvukao sam petnaest prstaca? Znaš li što su prstaci? To su jako skupe školjke. Djeda kaže da se ne smiju loviti, ali je rekao, samo ti lovi, tko će nas uhvatiti. Šta kažeš, jesam faca, a?”

„Blago njemu,” pomisli Mirta. Najveća mu je briga kako će uloviti što više ribica ili školjki. „Što je najgore, on ih i ne voli. Radi to iz zabave i sporta. Bože, što ću sad s njim?”

Petar je s mješavinom, djeci tako svojstvena, oduševljenja i tuge, pisao tko je bio bolji od njega, kako je ribara - Mirta mu je odmah zaboravila ime - ubola riba pauk jer je neoprezno vadio mrežu, i zatim objašnjenja o ribi pauku i zašto se to njemu nikada neće dogoditi.

„Mama, ja ti uvijek slušam što djeda kaže, a on zna puno i njega pauk nikada nije ujeo. Dakle, neće i mene”, zasuo ju je Petar bujicom svojih novih iskustava i sa svakom novom porukom unosio u Mirtin život novi nemir i otvarao nova pitanja.

Mirta ni u jednom trenutku nije prekidala veselo cvrkutanje. Poželjela ga je pitati je li se čuo s tatom, ali je nekako u dubini duše znala da bezbrižni balončić ljeta i mora treba očuvati što dulje. Jer u svakom trenutku može puknuti i ništa više neće biti bezbrižno kao što je bilo. Za loše vijesti ionako uvijek ima vremena.

Kako bi on primio odlazak oca? S kim bi bio, sa mnom ili s njim? Ta ju je misao probola. Bila je uvjerenjena da bi ostao s njom, zlato mamino, ali što ako...

To se nije usudila ni pomisliti. On joj je bio sve. Bila je neraskidivo jako uz njega.

„Jesam li smjela to učiniti?” „Možda sam samo pridonijela uništenju nečega što se moglo spasiti”, počelo ju je mučiti.

Sat je u taj trenutak opet, dugo i isprekidano zazvonio.

Budilica mobitela. Znala je po nekoliko puta ujutro odgađati alarm i ostajati u krevetu što dulje. Sjećala se s nostalgijom trenutaka kada je bila mala, i kad je mami, nekoliko puta, ponavljala: „Ali mama, još samo pet minuta”, pa još pet, pa još pet... A onda bi je iz kreveta izvukao miris pohana kruha, kave, čaja. Mama je bila majstor za čarobna, bezbrižna jutarnja buđenja.

To ona, možda, više neće moći priuštiti svome sinu, iako je samo to oduvijek željela.

Prekinula je esemesanje sa sinom i otišla pod tuš.

Pustila je snažan mlaz vrlo hladne vode da je razbistri. Bila je sigurna da će se tako osjećati krepkije i jače. I bila je uz pravu. Hladno-topli tuš dao joj je novu snagu, osjetila se osvježeno. Katkad si je znala priuštiti razbuđujuće i snažno tuširanje medunožja, što joj je znalo pružiti velik užitak, ali joj sad takvo što nije padalo napamet.

I odijevanje je bilo posve rutinsko.

Izabrala je najkonzervativniju varijantu koju je mogla naći u ormaru, tamnoplavi kostim s hlačama i bijelu bluzu. Obula je klasične crne cipele na petu i bisernu ogrlicu. Nije si mogla pomoći. Iako je to kostim bio prilično aseksualan, sama je sebi u zrcalu izgledala privlačno i seksi. Kao da je sinoćnja pustolovina promijenila njezin pogled na samu sebe. Osjetila je mješavinu oduševljenja samom sobom - i laganu grižnju savjesti. Ipak, drugi pogled u ogledalo učvrsti je u prvom: "Izgledaš fantastično", pomisli „Čak i ako je tvoj život na najdubljoj točki potonuća, ipak ćeš se morati izvući. Nema predaje" reče u sebi, pokušavši se ohrabriti, i ta joj se autosugestija učini djelotvornom.

„Stavi sada masku uspješne i mlade poslovne žene koja je jača od svih iskušenja života i kreni, danas je novi dan" pomisli.

Krenula je na posao uobičajenom rutom. Ono što ju je čudilo jest to što nije bilo poruke niti poziva od Maria. Kao da je njezino jučerašnje odgađanje sastanka s njim i rješenja njihove bračne krize, ili kako joj se u ovom trenutku činilo, braka kao takvog, njemu bilo olakšanje. Mirta je zapravo znala, toliko je poznavala Maria, da je uvijek nastojao neugodne situacije odgoditi koliko je god moguće. Bio je dijelom oportunist, dijelom sklon komociji i nije volio rješavati probleme. Nije mu se dalo. „Tlaka mi je," govorio bi uvijek kada iskrsne kakav problem. Pa bi onda sasuo rukovet svojih opcija. „Vrijeme će to sve riješiti". „Nije to ništa, pričekajmo". „Jutro je pametnije od večeri", i tako u nedogled. Majstor otezanja. Vjerojatno to hoće i sad. Tko zna koliko je on takvih situacija već imao, bio je očito rutiner. Možda opet čeka da vrijeme odradi svoje.

Prema svemu sudeći, želi produljiti svoju neobaveznu romansu s pripravnicom dok mu je ugodno, a onda reći, bilo mi je prvi put,

oprosti, vraćam se.

Začudo, misao na njega i nju u strastvenom zagrljaju u njoj nije izazvala ogorčenje i bijes. Više neki osjećaj nelagode i gađenja.

Tajnica ju je čekala sa spremnom kavom, ali i lica napeta kao da u sebi drži velike i važne vijesti, u njezinu slučaju, korporacijske tračeve. Izgledala je kao žaba u nekim crtanim filmovima, koja se užasno napuhuje, i u jednom trenutku puca, pomislila je Mirta.

Poželi načas da se poigra s njom, ali izgledala je kao da će dobiti infarkt ako uskoro ne kaže što ima. Zato se naslonila na rub njezina stola i ispijajući prvi gutljaj kave samo podigla upitno obrve.

Usljedila je rafalna paljba. - Prvo, Dunja je jučer obrađivala direktora, zatim je predlagala sastanak s Patrikom, navodno u nekoliko pokušaja i, koliko sam mogla doznati od njezine tajnice, Dunja je pucala iz svih oružja, aludirajući na to kako sastanak i ne bi bio samo o poslu. No kada je odbijena, ostala je sinoć, skupa s jadnom tajnicom, do kasnih sati radeći na tvom planu, kako bi ga usavršila i prezentirala, u krajnjoj liniji kao svoju zaslugu...Jesenti - reče Mirta. - Grdo.

Začudo, nije je previše zaboljelo to što joj Dunja čačka po planu. Uostalom, bilo joj je jasno da Dunja povlači poteze očajnika. Ono što ju je zabrinulo bili su, pomisli, Dunjini pozivi Patriku. Ne zato što Dunja nije imala problem da zbog dobrog posla s nekim završi u krevetu nego zato da se ne otkrije njezina i Patrikova, hm, kako to nazvati, afera. „Da. Bilo bi baš jebeno da se moj najveći poslovni uspjeh, ako do njega dođe, pripíše tome što sam završila u krevetu s poslovnim partnerom?

Uplaši je ta pomisao. Znala je da od takva trača do statusa poslovne kurve nije daleko. Uostalom, Dunja to najbolje zna.

Mirta ni sama nije znala koliko su priče o Dunjinu skakanju iz kreveta u krevet bile točne. Možda su to jednostavno bile ljubomorne laži njezinih neuspješnih konkurenata, ali bile laži ili istina, znala je jednu stvar: kad nešto takvo krene, zaustavljanja više nema. No, za razliku od Mirte, Dunji nije smetalo da je smatraju kujom koja ne preza ni od čega. Činilo se kao da joj je to dodatna referenca u životopisu, dodatno jamstvo poslodavcu da kupuje morskog psa u štiklama. Mirta se s druge strane trudila da sa svim muškarcima na poslu bude na ledenoj distanci. Da njezin uspjeh nikada ne bude

pripisan ničemu drugome osim talentu i radu. Iako, znala je, ne trebaš ništa učiniti da zlobni tračevi krenu.

Zato, odluči, neće biti nastavka s Patrikom, iako mu je ostala dužna užitak. I voljela bi mu ga pružiti. Pomisli na trenutak kada je dodirnula njegov tvrdi ud preko hlača i osjeti tople trnce kako joj prolaze niz kičmu. Pomisli kako bi voljela da joj je dopustio da nastavi. Ali ne.

„Ne smije biti nastavka”, pomisli Mirta nekako znajući da njezinoj zamisli nedostaje odlučnosti.

Možda je sve nepopravljivo

Dan na poslu se razvukao u beskraj, kao da je sve stalo čekajući nastavak pregovora. Zabavila ju je, nakratko, eporuka koju je dobila od Barbare, kolegice iz konkurentne tvrtke s kojom je uvijek bila dobra.

Sent: Barbara

Time: 9.30

BARBARA:

Javila mi se neka tajnica od Kelave pa smo dogovorile - Mahidevran troši više od Sanadera

Brzo je odgovorila: ko je Mahidevran ko je Sanader

A onda se sjetila da joj je odgovor glup. Mahidevran je, očito, nekakav lik iz sapunica - ili nadimak neke tajnice... „Ovo što sam joj napisala za Sanadera, to je dovoljno da shvati da se šalim”, pomisli Mirta. Nikad u životu nije pogledala ni jednu jedinu epizodu neke telenovele, kako turskih, tako ni onih koje su u modi bile desetljeće prije njih, venecuelanskih ili čije je to već bilo, nije se mogla sjetiti. „Hm, ali moj život je posljednjih nekoliko dana nalikovao na ono što se prikazuje u tim serijama”, pomisli. Sjetila se, razmišljajući, i naslova nekog novijeg filma Woodyja Allena koji se zvao - hm, kako ono, „Upoznat ćeš visokog, zgodnog stranca” Bilo joj je dovoljno zabavno pomisliti kako se eto i život nekog običnog čovjeka, koji je načas izgledao upropašten, može pretvoriti u film.

„Nakratko... na tren... Kako je izgledao upropašten, tako bi mogao izgledati i kao film, nakratko. A onda, što onda?” Ta ju je pomisao opet vratila na zemlju.

- Javlja li se Dietrich? - upitala je Vanju.

- Ne, Dietrich se nije javljao - uzvratila je tajnica.

Pomisli kako bi to moglo biti povezano s novim nevoljama.

Mirta je znala da Dunja ne miruje, znala je da pokušava dovući drugog pregovarača za stol.

Možda bi joj neki drugi dan to smetalo, budilo strah i nesigurnost. Ali sada nije imala ništa protiv da i Dunja dobije svoj dio zasluga. Uostalom, projekt je Mirtin i ma tko bio strateški partner, njoj se zasluge ne mogu oduzeti. S druge je strane znala da joj se u posljednja dva dana život previše zakomplicirao da bi joj sreću

određivao isključivo uspjeh na poslu. Nekako je znala da, što god se dogodi, nju se neće moći smatrati neuspješnom.

Iz poslovnih ju je misli odvuкао članak na internetu. „Poznata pjevačica grupe X factor, otkrila je kako u seksu uživa mnogo više nakon što je navršila tridesetu. Istaknula je da joj je važnija kvaliteta od kvantitete. Dodala je da bi se seksala i jednom godišnje ako bi to bio onaj pravi seks. Za sebe kaže da je prilično konzervativna što se tiče broja dosadašnjih partnera. Razgledavala je trgovine sa seksipremom, ali vibrator nema. 'Imam mnogo prijatelja koji me nikako ne zadovoljavaju na seksualnoj razini, i to im nekad zamjeram' - rekla je pjevačica, odgovarajući na pitanje bi li bila u vezi s muškarcem koji ju zadovoljava u svemu, osim u seksu. Otkrila je da uživa i u sado-mazo seksu, ali onom umjerenom. Priznala je da ponekad voli spankanje. 'Volim kad me udari po guzi tek toliko da se zacrveni', otkrila je pjevačica i dodala da „nema nekih posebnih seksualnih maštarija, ali je nekad sanjarila o tome da je Robert Redford ili Clint Eastwood odvede u krevet?

„Hm, vidi ti nju”, pomisli, „kako samo lako govori o tim stvarima, i to za novine. Nikada to ne bih mogla”.

U tim ju je mislima prekinuo SMS.

Pomislila je da je sin.

No poruka je bila od Maria.

„Čuj, hajde da se vidimo sutra?”

„Tipičan Mario”, pomisli. „Tako svojstveno njemu, stalne odgode. Nepotrebne.”. „Zašto?”

„Radim na slučaju Studio C. Znaš već. Gnjavaža. Moram se toga riješiti što prije”. „Pa?”

„Pa moram biti koncentriran na to”.

„Život nam se raspada, brak je mrtav, a on mora biti koncentriran na neki Studio ce”, pomisli Mirta i ta ju je spoznaja jako uznemirila. Ravnodušnost prema nevolji. Indolencija. Katkad ga je, ironizirajući, znala zvati „indolentni mužek”, ta joj se fraza iz romana Ante Kovačića „U registraturi” jako svidjela, htjela ga je njome peckati. Ljutio se na to, ali bi se brzo stavio pod kontrolu. Imao je očito svoje putanje, vozio je po nekom svom automatskom pilotu, i nije se dao omesti.

Čak ni onda kada njegov brak, njegov koliko i njezin, propada.

Onda joj pade na pamet kako je, vjerojatno, riječ o još jednoj njegovoj laži. Dobro upakiranoj, rutinski odrađenoj, takvoj kakve dosad nije ni primjećivala jer su zvučale istinito, nonšalantno, jednostavno. Tako prokleta uvjerljivo.

Mirta pomisli kako je riječ o slučaju Sanja, Sandra, Maja... ili kako se već zove pripravnica.

Posljednjih je dana već navikla da pri pomisli na takve stvari ne osjeti ljubomoru. To ju je pomalo čudilo. Brzo se navikla na činjenicu da je prevarena.

Pretjerano brzo?

„Možda mi se to sviđa?” pomisli. „To što sam dobila alibi za gluposti koje su mi prije mogle pasti na pamet samo u nekom ludom snu? Jesam li ja stvarno odlučila da više neću... Hm, hmf

Bila je sigurna da je Mario namjerno odgodio sastanak samo zato jer je ona jučer tražila odgodu.

Uvijek je bio takav. Bez obzira na to koliko to iracionalno bilo, uvijek je morao vratiti milo za drago, nikom ne ostati dužan, uvijek biti u nekoj prednosti. Pokazati da je on glavni. Uživao je u tome, to se vidjelo na njemu. Kad bi se doveo u pitanje njegov položaj, njegov status alfa-mužjaka, njegovo prijestolje, skidao je obrazinu indolentna mužjaka i pretvarao se u osobu punu energije. „Homo duplex”, pomisli Mirra.

Zato je baš ona u dosadašnjim njihovim svađama uvijek popuštala. Bila racionalna. Nisu se često svađali, ali ishod je uvijek bio isti. Ona je bježala, povlačila se, bila čuvarica mira.

Pokušavala je izvući najbolje iz najgorega. Bila je sigurna da on očekuje da ga nazove, pita o čemu je riječ, zatraži objašnjenje.

Ovaj puta nije htjela igrati tu igru.

Zato je umjesto toga, hladno odgovorila porukom u kojoj je pisalo samo „OK”.

Čim je poslala poruku mobitel joj je zabrundaio, označavajući da je dobila novu poruku.

Očekivala je da joj je Mario munjevitom brzinom odgovorio nešto zajedljivo. Nadala se da je možda Patrik, iako nije znala što da mu odgovori na bilo koju poruku koju bi joj mogao poslati.

Nije bio ni Mario ni Patrik.

Bila je to Maša.

„Ajmo na ručak”.

Zvala ju je na ručak, a ona, raspuštenica, prilagodit će se vremenom ozbiljnoj udatoj poslovnoj ženi.

„Pa makar to bila i večera?” uzvratila Mirta.

„Pa makar to bila i večera”, odgovorila joj Maša.

No Mirta iste sekunde pomisli kako bi, zapravo, bilo zgodno zbrisati na sat vremena iz ove mrtvačnice od posla. Ionako nije znala što bi sa sobom, samo je premetala papire. Dogovorile su se da se nađu u jednom restorančiću za pola sata.

Bio je to mali lokal, takoreći zalogajnica, u koji su često znale ići dok su bile studentice. A onda, pokušavajući evocirati uspomene, dođe do nešto drukčijeg zaključka. Zapravo, i nisu išle tako često u nj. U njemu su slavile uspjehe na faksu, položene ispite, tješile se nakon prekinutih ljubavi, ili jednostavno glumile dame kada im je to studentski budžet dopuštao. Dovoljno, ipak, da ga zapamte kao svoj restoran.

- Idem na sastanak - reče Vanji, koja joj uputi upitan pogled, koji je govorio nešto tipa: „Sad, ovako naglo? Što se zbiva?” No Vanja nije ništa pitala. Samo je kimnula i nastavila lakirati nokte.

Maša je izgledala uobičajeno frivolno u stilu udri brigu na veselje.

Naručila je pariški odrezak, s prženim krumpirićima. Mirta je uzela kuhanu piletinu.

Maša je jela s tekom, kao da sutra ne postoji. Kao da ne postoji ni strah od viška kila.

Mirta je, nekako nezainteresirano, gutala zalogaje.

Ni sama ne znajući zašto, počela je govoriti što se događa njoj i Mariu. Uostalom, kome da to ispriča, pomisli. Maša joj je bila jedina prijateljica kojoj je mogla tako nešto reći

Kad je došla do scene u kojem ga je vidjela s nepoznatom, Maša je poprimila neki čudan izraz lica.

Stala je u pola zalogaja slušajući je otvorenih usta. Mirta je očekivala kanonadu zajedljivih primjedbi na Maria, znala je da ga Maša ne podnosi pretjerano.

No komentar koji je dobila od nje bio je racionalno hladan. Kao da sluša samu sebe kako govori nekom.

- Jebi ga - rekla je - muškarci su takvi. Nastavila je.

- Slabi. Slabi su, jebi ga. Možda i nije strašno to što se dogodilo. Odnosno strašno je, ali možda nije nepopravljivo. Pa nastavila u istom tonu kako možda vrijedi raditi na braku, Bog zna, da ona, Maša, nikad nije radila na svojim vezama i zato je, eto, sad sama i nije to neki bajan život. Ne treba bacati sve u vjetar radi neke napaljene klinke.

Onda je zastala i naglasila jednu riječ, kao da će nakon nje reći nešto epohalno, nakon čega svijet više neće biti isti.

- Ali...

Pritom je podigla prst, kako bi gestom istaknula važnost onoga što će reći:

- Ali moraš znati je li riječ o slučaju, trenutačnoj muškoj gluposti ili o nečemu što nije prvi put, što traje, što je obrazac ponašanja. Jer, jebi ga, ako je obrazac, onda k vragu. Kako bih ja to mogla znati?

Maša je samo slegnula ramenima.

- Muškarci i nisu osobito pametni kad nešto hoće sakriti, ostaju tragovi svuda, računi od mobitela, od kartica, mailovi... Ne znam. Jesi li ikada primijetila da se, nakon dulje faze ravnodušnosti prema sebi, počeo naglo lickati? Kupovati nove parfeme? Uzimati nove košulje i jako voditi računa o brendovima i markama? To ti je obično dosta pouzdan znak. Tako ona jadna odvjetnica iz Rijeke mjesecima nije primijetila da joj je muž, koji je bio ekonomski policajac, dosadna birokratska pojava, naglo počinje ponašati kao maneken, dok u novinama nije pročitala da je postao ljubavnik televizijske novinarke? Eh, draga moja, čim je on počeo mirisati kao buketić, trebalo joj je postati jasno da nije cvjetić - mljela je Maša, a u toj je njezinoj provali riječi bilo dosta logike. Samo, nije joj ta logika pomagala - Mario je uvijek vodio računa o sebi, i nije nikada propuštao lijepo se obući, namirisati, pažljivo se obrijati. Dobro, možda nije bio najzgodniji muškarac na svijetu, ali, držao je do sebe i time se činio nešto poželjnijim nego što je uistinu bio.

Mirtu je, uostalom, privukao humorom i optimizmom, ne izgledom. Bio je vrlo duhovit, sarkastičan, privlačan.

No računi, papiri, „i ostali materijalno tehnički dokazi“, kako ih je nazvala Maša oponašajući policijski rječnik, u to se ona nikad nije zagledala. Jer, jednostavno, nikada ni u što nije ni sumnjala.

Mirta pomisli kako doista, već dugo, nije vidjela izvatke Mariovih kartica. Također ni njegove telefonske račune, to je već odavno dolazilo na njegovu kancelariju.

„Loš znak”, pomisli. „Trebalo mi je to odavno zazvoniti na uzbunu. Kad i radni stol u stanu koji je uvijek bio zaključan. Ali, kako, kad mi nikad nije palo na pamet da me vara. Zašto nikad nisam pomislila na tu mogućnost?”

Hm, to joj je možda jedini trag, pitajući se što bi zapravo više voljela, da ne nađe ništa ili... da nađe sve, mnogo toga, dokaz da je uvijek, i često, bila samo budala. Budalasta žrtva svog muža i svoje naivnosti.

Na rastanku ju je Maša uhvatila za ruku i upitala je, gledajući je pozorno u oči.

- Je li to sve ? Molim? - zapitala je Mirta, pri čemu joj se učinilo da joj je lice poprimilo izdajnički izgled.

- Jesi li mi ispričala sve? Sve sam ti ispričala, što bih drugo imala? Uzvrćajući joj pogled, jasno je vidjela da Maša sluti da joj je Mirta nešto prešutjela.

No nije joj ništa rekla. Samo kratak savjet:

- Nemoj učiniti ništa blesavo, ništa što bih ja učinila... Vratila se u tvrtku. Kao da i nije. Tamo se ništa nije dogodilo.

Pokupila je stvari s posla, nije imala nikakvih poruka. I otišla kući.

Ne razmišljajući, uzela je čekić i odvijač i razvalila bravu na Mariovu pisaćem stolu. Nikad nije na silu razbila ništa u kući. Bilo joj je to posve strano. Brava je, pucajući, proizvela rezak zvuk i ladica se otvorila. Mirta ju je počela pretresati, ali bez velike napetosti. Osjećala se kao da radi neku forenzičku operaciju nad trećom osobom. Bez jakih emocija. Bez drame kakva bi se moglo očekivati.

Dosadni stari papiri od raznih slučajeva, svjedočanstva, punomoći, ništa zanimljivo.

A onda zaboravljeni izvaci kreditne kartice od prije tri godine.

Parfem Mademoiselle - nije ga koristila. Ogrlica, nakit, dubrovačke rećine, cijena, paprenih 30.000 kuna, užas.

Dok je prelazila pogledom preko iznosa za parfeme koje nije dobila, za nakit koji nikad nije vidjela, za hotelske sobe u kojima nikad nije bila, grčio joj se želudac. Prije tri godine ove pripravnice, sigurna je, nije bilo u njegovu uredu. Znači, bila je neka druga. Bilo ih je još. Tko

zna koliko. Želudac joj se grčio, ne toliko od ljubomore i očaja, nego od naporna razvoda braka i promjene čitavog života koji su je čekali.

Oglasio joj se mobitel.

Bio je to Patrik.

„Bi li voljela ponovno izaći sa mnom?” Nije razmišljala. Odgovorila je odmah.

- „Da.”

- „Idemo sutra na večeru.”

I sama se iznenadila kad je vidjela što je utipkala.

- „Ili večeras ili me zaboravi?”

- „Dolazim po tebe za pola sata.” “Cool”. Smajlič.
Smajlič.

Oslobođenje

Mirta je ušla u kupaonicu razdragana. Lijep osjećaj titrao joj je u nutrini. Toplina se širila u koncentričnim krugovima obuhvaćajući svaki djelić njezina tijela. Lagani poremećaj stvarnosti. Lelujanje. Svojevrsno bestežinsko stanje.

U kupaonici se odmjerila gola, od glave do pete. Bila je više zadovoljna nego nezadovoljna onim što je vidjela. *Cool*, zgodan komad, ali može li se nositi s deset ili petnaest godina mlađim djevojkama, koje nisu rađale, čija je koža savršena, čija je kosa blistava, grudi čvrste, a pogled pun svjetla i samopouzdanja?

“Mogu”, pomisli. Prisjetila se stare pjesme parnog valjka: „Ma pusti nek traje, sve dok traje, dobro je, nisi ni prvi ni zadnji, možda tek nešto draži, pusti, i to-o je sve...”

“Patrik je prvi, svoje vrste, ali je li zadnji?” upita se, prisjetivši se da se nekoliko sati prije zaklinjala kako je s eksperimentom gotovo.

Iako potresena onim što joj se dogodilo, Mirta je i dalje, premda o tome nije razmišljala, instinktivno željela, svim svojim bićem, ostatak života provesti normalno - ne kao neka raspojasana raspuštenica, nego kao obična, premda uspješna poslovna žena, s normalnom obitelji, mužem, sinom, još možda jednim djetetom... Ono što joj se zbivalo bilo je kao neki proljetni pljusak nakon natmurena neba; puno svjetla, mlaz svježije kiše, sunce koje proviruje iznad oblaka, duga koja “sja i dršće u hiljadu šara” ali, za ime boga, ne nešto što je njezin život.

S nekoliko rutinskih poteza sredila je šminku. Energičnim kretnjama raspustila je kosu. Obukla je jednostavnu, lepršavu haljinu, ne pretjerano izazovnu, Preko nje nabacila šal i zlatne sandale na petu. Jednostavne crne gaćice i grudnjak. Ništa posebno zavodljivo. Sinoć je bila *bad girl*. Danas je samo *girl*. Osjeti leptiriće u truhu od pomisli na svoje vezane nemoćne ruke i njegov jezik, i na to što će biti večeras. Ako će išta biti.

Jer “ovo treba zaustaviti”

„Ili ipak ne?”

Zdvajala je, kao nikad u životu. Sve ju je snažno vuklo nastavku pustolovine. A ponešto i odbijalo. Izgledala je sama sebi kao neki

poligon na kojemu se sukobljavaju jin i jang, crno i bijelo, moralno i raspojasano, kršćansko i pogansko, divlje i pitomo.

Iz nje je ipak kuljala energija života koja se nije dala samo tako sputati.

Njezin brak je, bila je uvjerena, gotov. U dubini duše je znala da ovo ne želi zaustaviti. Da sve te mjesece samoće pored vlastitog muža u krevetu nije zaslužila. Hladnoća i tupa ravnodušnost, koje bi osjetila svaki put kada bi u glavi odvirtjela film njegove prevare, bili su joj dovoljno jasan znak da je njezina ljubav prema mužu mrtva.

Čekajući Patrika osjetila je veliko nestrpljenje, kao nekoć u srednjoj školi, dok je čekala prva ljubakanja s dečkima po Jabuci.

S radija je dopirala gitara Djanga Reinhardta. Voljela je taj zvuk, vraćao ju je u njoj tako dragu eru razuzdana, životnog džeza. Plesovi, šampanjac, suknjice, kapice, orkestri, sve joj je to djelovalo neodoljivo ljupko. Pomislila je kako bi voljela živjeti u atmosferi nekog filma Woodyja Alena. Onda se sjetila „Purpurne ruže Kaira”, gdje glavni lik filma, neki safari lovac pustolov silazi s platna i ulazi u junakinjin život i postaje njezin ljubavnik. “Hm, pa to mi se na neki način i dogodilo” pomisli, “ovaj Patrik izgleda fakat kao netko tko je sisao s platna, zakoračio u publiku i odlučio spasiti život jedne očajnice...” Ali stvar je bila luđa od džeza.

„Možda sam trebala pažljivije slušati svoje tijelo”, mislila je Mirta. „Prvi nagovještaj da možda želim dominantna ljubavnika, javio se kad mi je bilo 19. Kako se zvao, Erik, pritisnuo me uza zid, stiskajući čvrsto moju kosu, na što je dobio mokri odgovor u mojim gaćicama. Možda sam bila previše plašljiva da potaknem strastvenu, i *want-to-fuck-you-baby* priču muškarca. Možda je to bila moja pogreška? Uostalom, kršćanka sam, i čak u svojim kasnim tinejdžerskim godinama osjećala sam se nelagodno zbog prebračnog seksa. Možda sam osjećala valove krivnje pri pomisli da bi mi se moglo svidjeti nešto tako nalik na silovanje? Na užitak koji sam osjetila u činjenici da me je netko vukao za kosu, držeći me uz zid, pokazujući u naznaci barem kako izgleda prava, bestidna muškost? U naznaci, jer je to moglo ići i mnogo dalje, kao s Patrikom?

Katkad je zamišljala čovjeka koji bi je, uopće ne razmišljajući, odvlačio s plesnog podija na zabavi i odvodio je ravno u kadu, koji bi

inicirao seks na javnoj plaži u sumrak koji bi je povukao do kreveta i bacio je u nebo, poljupcima.

„Moja uspavana nastrana strana jača je no što sam mislila”, zaključio.

U toj ju je misli prekinula zvonjava na ulaznim vratima. Pokazao se, lijep kao sunce, Patrik. Ovaj put bez ruže.

„Jebeš ružu”, pomisli Mirta, “neka je samo *Rosenkavalier* tu.” Odšetali su do parkirališta na kojemu je posljednji put doživjela iznenađenje s motociklom.

Kada su se spustili, pogledom je odmah potražila motocikl koji ju je prošli put odveo ravno do vrhunca. No nije ga bilo.

Umjesto toga odveo ju je do bube, starinske bube, kabrioleta obojena u žarko žutu boju, onakvu kakva je, pretpostavljala je Mirta, bila kada je izašla sa tvorničke trake prije nekih 50-tak godina.

- Auto? - reče s prizvukom iznenađenja.

- Pa da - odvrati Patrik nonšalantno.

Dok joj je otvarao vrata, Mirta je promotrila unutrašnjost. Bubu je inače smatrala jednim od najljepše dizajniranih automobila ikad, pravim trijumfom industrijskog dizajna i cijenila je ljude koji su vozili taj automobil. Jednom je na Jarunu svojim novim mobitelom slikala neku staru bubu - fantastično a opet diskretno restauriranu, u sivo-bijelim tonovima jer ju je starovremenska ljepota tog automobila ispunila oduševljenjem.

Ukratko, činjenica da Patrik vozi takav automobil bila joj je šlag na tortu, dokaz da momak ima dobar ukus i da nije bolestan rob *mode*, *fashion victim*, jedan od onih tajkunskih skorosteka kakvima je Zagreb vrvio prošlih desetljeća, ljudi koji su bidermajer kupovali zato što ga nisu naslijedili. A to se vidjelo. Ljudi su ili face, ili nisu. Ili su po prirodi otmjeni i gospoda, ili nisu. To se nije moglo naučiti.

Ljudi koji su vozili stare bube nisu morali biti rođena gospoda, ali su ispunjavali barem prvi preduvjet - nisu bili *nouveau riche*, klasa koju je tako prezirala...

U bubi je sve bilo uredno i sjajno kao da je jučer izašla iz tvornice, jedino kada bi jučer bilo prije 50 godina. Blistala je, baš kao i njegov motor. Čak je i radio bio starinski, bez kasetofona ili CD-a, baš onako kako je bilo u autima prije 50 godina.

- Obožavam stare motore i aute - reče Patrik, kao da je osjetio da je ta tema zanima. - Pogotovu se to tiče onih iz '50-tih i '60-tih. To mi je jedna od slabosti. Što misliš o ribljoj večeri? pita je.

- Pa baš i ne - reče Mirta. - Nisam za večeru, uopće. Patrik je začuđeno pogleda.

- Nego za što? Za to da idemo k tebi. "Kako sam besramna", pomisli Mirta, zapanjivši se. "Kako besramna i kako drska. I kako hrabra. Ovo nisam ja", pomisli.

U njezinoj je blizini bilo jako malo prijateljica koje bi ikad poduzele takav potez. One su se uvijek snebivale, nećkale, glumatale, izvodile. "Uvijek ću žaliti jer sam se u životu premalo švila. Kad god sam imala prigodu, a nisam je iskoristila, to ću si dovijeka zamjerati", sjeti se uzrečice one tete koja joj je govorila na način na koji tete rijetko kad govore.

Ali Mirta je bila odlučila. I znala je da nema nazad.

Volkswagen je brundao stvarajući ugodan, predući zvuk starog motora. U novim se automobilima zvuk motora ne čuje, čuje se samo klizanje, kao da su na struju. I CD. „Sve je to nekako hermetično“, pomisli Mirta dok se namještala u sjedalu koje se prema današnjim standardima, hm, baš i ne bi moglo nazvati udobnim. „Hermetično, savršeno, glazirano, i prazno, baš kao i naši životi“.

Patrik je vozio šutke prema sjevernom dijelu grada. Mirta ga je promatrala s užitkom: njegov pravilan profil, zelene oči, obrijano lice s kojeg se širio miris kolonjske vode koji ga je uvijek okruživao, a Mirta ga nije mogla prepoznati.

Osjetila je žmarce u trbuhu, osjetila je kako joj se toplina širi tijelom. Prisjetila se njegovih usana na sebi, dok je bespomoćno uzdisala i grizla usnu, želeći ga uhvatiti za kosu, pritisnuti na sebe da je pojede, ali nije mogla jer su joj ruke bile vezane. Ne razmišljajući što čini, stavi ruku na njegovu nogu i odlučnom kretnjom klizne uz njegovu nogu, dodirujući mu ud preko hlača. Nikada u životu nije napravila tako nešto s nekim koga poznaje tako kratko i tako slabo. Uživala je međutim u činjenici da vuče poteze koji su bili samorazumljivo zabranjeni. Znala je maštati o tome, katkad bi gledala hrabre scene te vrste na filmu, zamišljala je sebe kao Sharon Stone u onoj slavnoj sceni s prekriženim nogama i otkrivanjem

spolovila, i ta ju je scena strahovito uzbuđivala. Činjenica da stojiš pred neka dva ili tri mušjaka, koji te gledaju i sline po tebi, dok ti, elegantna i hladna, pokazuješ međunožje, svoje najrazornije oružje, svoj najjači adut, mračni predmet želje, ta ju je fantazija uvijek činila vlažnom - već i kao pomisao.

Čar je seksualne avanture u velikoj mjeri, bila je u to sigurna, baš u izazivanju zabranjenoga, u doticanju nedodirljivoga, u adrenalinu koje tijelo počinje lučiti ne samo zato što se približava predmetu žudnje nego i zato što tijelo reagira na prelazak granica, na kršenje tabua, na rušenje otpora. Tu tek pulsira život, mislila je, a sad je, spuštajući ruku na njegove prepone, bila sigurna da joj je taj zaključak bio itekako točan.

Patrik ju je iznenađeno pogledao. No iznenađenje je kratko trajalo. Lagano je uzdahnuo, kao da prede: zvuk zadovoljstva. Osjetila je kako je narastao pod njezinom rukom. Tad ju je dohvatio za ruku, odmaknuvši je od sebe...

- Ne budi zločesta curica-rekao je.

No Mirta je odlučno nastavila, stišćući ga preko hlača, trljajući ga, osjećajući kako raste.

- Ja jesam zločesta - rekla je, ne prestajući ga trljati. Iznenadilo ju je što joj je pokušao skloniti ruku. No nije se pokolebala.

Patrik je počeo uživati u toj igri.

Na trenutke je sklapao oči pod njezinim dodirima, ali svu je snagu koristio da se koncentrira na vožnju. Ne gledajući je, rekao joj je da zločeste curice nastradaju i budu kažnjene.

- Prihvaćam kaznu. Svaku - uzvratila je Mirta i obuhvatila ga čvrsto rukom preko hlača, što mu je izmamilo glasan uzdah zadovoljstva. Nastavila ga je dirati, čvrsto ga držeći, masirajući, osjećala je kako je tvrd, kako se propinje u hlačama, kako se želi osloboditi. Dodirivala ga je čas nježno, čas čvrsto, masirajući ga, gladeći, izazivajući u njemu ugodu i čežnju za dodirom. Čas je prestajala, čas navaljivala divlje i požudno. Gledajući ga neprestano u lice. Patrik je koncentrirano gledao cestu, nastojeći skriti na licu osjećaj ugone, nastojeći ne sklopiti oči pod naletima slatkih dodira, koncentrirati se na vožnju. Mirtu je uzbuđivalo što je bespomoćan, što ga kontrolira, što je jasno osjećala kako njezini prsti bude strast u njemu. Moć i

nemoć, kontrola i strast, tabu i kršenje, zabrana i njezino svladavanje nisu seks, ali su tu negdje okolo, preduvjeti, začini....

Seks, to je ono zabranjeno, ono što se ne smije i baš zato što se ne smije, to je privlačnije, kao i sve drugo, prema staroj poslovice

0 voću koje je najslađe ako je zabranjeno.

„Na žalost, većina ljudi nikada u životu ne kuša to voće”, pomisli Mirta. „Ne bih ni ja, da nije bilo te proklete, luđačke situacije s Mariom”. „Ali, ako ti život da limun”, sjetila se preporuke nekog *life coacha*, „onda od njega napravi limunadu”.

Čini se da je Patrik instinktivno vodio prema “limunadi”. Ili da je sad ona vodila njega.

Nije ni primijetila kako su se iz gradske vreve popeli u mirne i uspavane uličice podno Sljemena, prošarane urbanim vilama s luksuznim stanovima i ostacima nekadašnjih prigradskih naselja.

Patrik je zaustavio automobil pred jednom od novih vila sa nekoliko stanova. Na praznom je parkiralištu elegantno smjestio svoju bubu. Nije bilo drugih automobila, ali je Mirta vidjela da se ispod kuće spušta ulaz u garažu. Bez riječi ju je uzeo za ruku i poveo u zgradu. Iako je bila trokatnica, imala je lift.

Mirtu je to začudilo, ali joj je bilo jasno da je riječ o superluksuznoj zgradi u kojoj je svaki kat jedan stan. Patrikov je bio na zadnjem, trećem katu i lift je stao u predsoblju. Otvorio je vrata stana i povukao je za sobom unutra. Čvrsto ju je zagrlio.

- Sada slijedi kazna - rekao je ledeno, ali romantično, prijeteći, ali zavodljivo.

Mirta je skliznula od njegova poljupca, spustila se na koljena i uhvativši ga preko hlača za ud, željela ga izvaditi i uzeti u usta.

No on ju je grubo uhvatio za kosu i povukao prema gore. Čvrsto i odlučno. Ustala je i njegove su je usne dočekale u strastvenom poljupcu.

Uhvatio ju je za stražnjicu jednom rukom, dok joj je drugom podigao nogu, prisiljavajući je da ga obgrli nogama. Naslonio ju je na zid, ne prestajući je ljubiti. Mirta ga je obgrlila nogama.

Čvrsto joj je pridržavao stražnjicu. Osjetila je kako joj rukom podiže haljinu, hvata rub gaćica. Čula je zvuk paranja tkanine i gaćice su strgnute snažnim pokretom, ali nije osjetila bol od usijecanja

materijala u tijelo. Umjesto toga osjetila je val užitka kada je grubo prodro u nju.

Pritisnuo ju je uza zid, a ona se čvršće nogama obavila oko njega. Bio je nevjerovatno snažan. Mirta je, posve izgubivši kontrolu, počela divlje vrištati dok ju je snažnim, ritmičnim potezima, bacao gore-dolje, priuštivši joj neopisivo zadovoljstvo. Bio je čvrst, tako neopisivo čvrst, u svakome svome dijelu. Mišićava ramena i snažna leđa na kojima su se isticali elegantni trapezoidni mišići, glatka koža na kojoj se miris parfema stapao s mirisom tijela, a ovaj s divljim vrutkom seksualne energije, ispunjavali su je ushitom. Avion, polijetanje, potisak, nebo, vrištanje, ljubav, toplina, zadovoljstvo... sve se to stopilo u iskustvo kakvo nikada do tada nije doživjela. Za koje nije vjerovala da postoji. Koje joj se činilo većim od života...

Zajedno su svršili u grubom i divljem stilu, kako su i započeli, uz zvuke koji su joj se tek poslije učinili životinjskim.

Bezdan u koji padam s užitkom

Iscrpljeni strašću, oboje su duboko disali još naslonjeni na zid.

Mirta je otvorila oči, ogledala gdje je. Stan je bio u polumraku, ali mogla je vidjeti da ga čini jedna velika prostorija omeđena velikim staklenim zidom koji je vodio na terasu s koje je pucao pogled na grad pod njihovim nogama.

Nedaleko od ulaza su stube koje su vjerojatno vodile na gornju poluetažu, gdje je, pretpostavljala je, bila spavaća soba.

Cijela prostorija bila je minimalistički uređena, ultramoderna, u crnim i bijelim tonovima, s odsjajem metala. Na bijelim zidovima bile su nasumično raspoređene crno-bijele slike, poznati meandri još poznatijeg Knifera, cijena je bila, pokušala se prisjetiti, nekoliko desetaka tisuća eura. Knifer, Picelj, ikone šezdesetih i sedamdesetih, bili su popularni među vrhunskim znalcima suvremene hrvatske umjetnosti. Njihove su slike držale visoku cijenu, a nisu bile statusni simboli nove klase koja ih je držala premalo šarenima i čiji bi vrhunac stila i prestiža bio kakav prepoznatljiv Murtić, koji nije mogao proizvesti toliko platna koliko je hrvatska „aristokracija” mogla pokupovati. U hodniku mala reprodukcija Matissea, slikarskog boga fovizma, miljenika Vere Horvat Pintarić, koju je Mirta obožavala kao studentica koju je zanimala umjetnost i čije je mišljenje jako cijenila. Uočila je na zidu i jedan velik Džamonjin tuš, njegove poznate oble forme.

Bio je to iznimno skup autor i Mirta se zapanjila koliko je Patrik - ako je sve to njegovo - bio čovjek njegovana ukusa, ali i čovjek kojemu, očito, za predmete užitka - bile to slike, skulpture, motori ili auti - nijedna cijena nije previsoka. Na zidu je uočila sliku afričke maske, varijanta Modigliani, taj je nesretan, tuberkulozan talijanski slikar bio fasciniran primitivnom umjetnošću crne Afrike pa je na njenu tragu napravio stotine sjajnih skulptura i slika.

Na sredini prostorije bio je velika kutna garnitura, zapravo, gotovo pa kvadrat od nekoliko kauča od crne kože, udobnih i velikih, u sredini velik stolić, na dva mjesta dva dizajnerska naslonjača “Bali” Carla Colomba, između njih dizajnerski stolić. Kuhinja je bila odvojena od ostatka prostorije velikim šankom s barskim stolcima, bezbrojna pića nalazila su se na šanku...

Ukratko, bila je to gajba iz snova.

Osim očita bogatstva, najbolje u njoj bilo je to što nije bilo nikakvih kičastih elemenata, što je svakako pohvala vlasniku.

„Kao da vlasniku i trebaju neke preporuke, s onakvim tijelom, i s onakvim kretnjama”, pomisli Mirta.

Sjela je u na kauč i prekrížila noge.

Patrik je donio dvije čaše vina, hladnog i slatkastog.

Mirta je ispijala gutljaj za gutljajem osjećajući kako je vino koje joj se razlijevalo tijelom istodobno hladi i širi valove topline. Nije razmišljala o tome što je učinila. Osjećala je da se to jednostavno moralo dogoditi. Kako je bilo prirodno, nesputano, kako je sve vodilo tome i, ono što ju je posebno začudilo, kako ne želi da na tome završi.

Promatrala je Patrikovo lice preko ruba čaše. Željela ga je još, ali je osjećala da on vodi igru. U tijelu je osjećala signale koji su joj jasno govorili da želi vidjeti gdje će je ta igra odvesti.

Patrik ju je iznenada poljubio. Bilo je to nježno, toplo, meko prislanjanje njegovih usana na nju. Ništa energično i brutalno, kakav je bio još maloprije.

Mirta mu je strastveno uzvratila poljubac, osjećajući kako joj se želja vraća, kako joj ispunjava tijelo, još jača nego što je bila. Nikada se nije tako osjećala.

Kada bi s Mariom završila s vođenjem ljubavi, bila je mirna i zadovoljna, bez obzira na to koliko je seks bio dobar, je li svršila ili nije i koliko jako. Unatoč orgazmu koji je doživjela, koji joj je prožeo cijelo tijelo, osjećala je kako joj je tijelo gladno, kako želi još, više i jače i, nije znala što točno još, ali željela je još, prepuštajući se njegovu poljupcu. Negdje je u novinama pročitala da je žensko tijelo spremno na sve više i više, da jednom kada se počnu rušiti granice, poput narkomanije, može ići sve dalje. Da se orgazam lijepi na orgazam, da je godinama sve bolje i ljepše. Učinilo joj se da je to istina. Da bi moglo biti istina.

Pripijao se uz nju dok se prepuštala njegovu poljupcu. Ruka mu je klizila unutar njom stranom njezinih bedara prema njezinu međunožju koje je postajalo sve vlažnije, spremajući se za novi čin ljubavi, još uzbudljiviji od prošlog.

Mirta je željno očekivala dodir, ali bi Patrik svaki put zastao i vraćao ruku prema koljenu, ljubeći je strasno, i zatim ponovo kretao na put prema gore rukom. Mirta se uvijek iznova izvijala pod njegovim dodirom, željno iščekujući trenutak erotična dodira, ali bi on svaki put zastao, ne prestajući je ljubiti, tako da u sljedećem trenutku njegova dodira njezina čežnja i izvijanje budu još jači i još strasniji. Izluđivala ju je ta igra. Odgovarala joj je, jer je znala da je odgoda užitka isto što i njegovo uvećanje do beskonačnosti, odlazak na kraj svijeta, raspirivanje vatre nakon koje će slijediti ekstaza olakšanja. Orgazam svemirskih dimenzija.

U toj je igri sve više žudjela za dodirom, pokušavajući se pomaknuti i uhvatiti njegovu ruku u akciji, ali je svaki put to izbjegao. Mučio ju je i prepustila se tome, bila je spremna na sve...

Patrik se nakon dulje igre naglo odmaknuo od nje, kako bi joj uhvatio haljinu objema rukama i rasparao je po dužini.

Zvuk paranja haljine natjerao joj je niz kralježnicu trnce. Na trenutak je pomislila kako će se vratiti kući gola, ali tu misao je u začetku prekinuo slap hladna vina koje je Patrik izlijevao po njezinim grudima i koje joj se slijevalo niz bradavice i trbuh, hladeći joj kožu i nadražujući je do bola.

Odmah potom osjetila je njegove usne kako halapljivo sišu vino, njegov jezik kako ga liže s njezinih bradavica, grudi, slijedeći crveni trag niz njezin trbuh, među njezine noge, tražeći ga usnama i razmazujući nježno jezikom.

Mirta se izvijala pod dodirima njegova jezika jecajući i uzdišući, dok se njegova glava spuštala među njezine noge, dodirujući svojim toplim jezikom i grijući joj kožu koju je vino ohladilo. A onda je uslijedio iznenadni dodir vrha njegova jezika koji se izgubio među njezinim nogama.

Mirta je kriknula od strasti, a njegov jezik i usne nastavile su je ljubiti. Sklopila je oči, osjećajući kako tone u dubinu, kako joj tijelo sa svih strana gori pod njegovim dodirima.

Nesvjesno je uhvatila njegovu kosu čupajući ga dok ju je ljubio sve strasnije. Mičući bokovima nabijala se na njegova usta, nesvjesno, jecajući i uzdišući dok je njegov jezik budio novu strast u njoj. Ona se spremno prepuštala, a onda je osjetila kako joj se tijelo lomi, kako ga preplavljuje val užitka. Njezini krici ispunili su sobu.

Nije bila svjesna koliko ga jako čupa za kosu, ali dodir njegova jezika nije prestajao dok je val za valom užitka preplavljivao njezino tijelo. Mirta je osjećala kako tone u bezdan, kako se pod njom vrti, kako sve nestaje, osim užitka koji joj obuzima cijelo tijelo i koji je toliko jak da ga ne može izdržati, ali nema snage ni pomaknuti se od njega.

Svršila je grčeci se od osjećaja zadovoljstva.

Sve što nisam znala o sebi

Isplivala je iz dubina u kojima je živjela najveći dio života.

Činilo joj se da je ponovno rođena, da je tek sad postala svjesna svijeta oko sebe.

Nije ni slutila da može doživjeti takav užitak, takvu strast, iako je sebe uvijek doživljavala kao vrlo strastvenu osobu.

Čovjek se, zapravo, ne poznaje. „Živimo”, pomislila je, „kao strojevi, prema nekim algoritmima, kao da nas vodi automatski pilot. Malo tko se usudi iskušati novo iskustvo. Neke sprečava strah. Drugi nemaju želje. Treći su zarobljeni u rutini. U strašnoj rutini. Rode se, prožive, umru, a da jedne jedine sekunde nisu živjeli slobodno, prema svojim željama, prema svojoj unutarnjoj biti”, zaključila Mirta.

Uostalom, da mi se nije dogodilo to što mi se dogodilo, zar bih se ikad usudila iskočiti iz okvira? Sve što su me učili majka, otac, vjeroučitelj, učitelji, profesori, svodilo se na opću zamisao; budi poslušan, budi isti kao svi drugi, nemoj se izdvajati, izdvajanje je opasno, nemoj se čak ni odijevati izvan nekog koda koji se prešutno smatra prihvatljivim, nalikuj na sve ostale, a budi individua samo toliko koliko nije opasno...

Soba je bila u polutami, a kroz veliku staklenu stijenu Mirta je vidjela svjetla grada. Žmirkale su titravo brojne šarene reklame, neon koji gori i svjetla automobila koji nepovezano lete poput krijesnica u ljetnoj noći, a ona je ležala na kauču, osjećajući se kao da pluta na golemom valu velikog oceana, valu na čijem se vrhu osjeća sigurno, moćno i oslobođeno.

Patrik ju je rukom podvučenom pod leđa lagano pritiskao, kao da joj poručuje da se okrene. Njezino ga je tijelo poslušalo i prije no što je sama postala svjesna svojih kretnji. Kao da je cijelo njezino biće, njezina koža, noge, grudi, bradavice, djelovalo svojom autonomnom voljom, kao da je išlo nekim samo njemu znanim putem prema užitku, ne čekajući da Mirta da odobrenje, da uopće razumije što se događa. Kao nešto što ni sama nije znala o sebi, ali je njezina koža znala. Okrenuo ju je na trbuh. Koljena je podigla na kauč, dok je grudima bila naslonjena na naslon kauča.

Ljubio ju je po vratu, odmičući joj kosu. Njegove su je usne ljubile oko ušiju, a njegovo disanje pored njezinih ušiju ponovno je budilo

strast u njoj, pomalo pospanoj, bunovnoj. Nježnim je dodirima pratio liniju njezina struka. Tijelo joj je odgovaralo osjećajem ugode koji se razlijevao kao neka božanstvena plima i prije nego što bi joj mozak registrirao dodire. Podigao joj je ruke preko naslona, a zatim je osjetila kako je obilaze hladni trnci dok je izlijevao vino po njezinim leđima, a ono se slijevalo niz njezin struk, noge, stražnjicu.

Oteo joj se uzdah. Opet je svojim usnama počeo skupljati vino po njoj, dodirujući je jezikom, sišući s njezine kože hladnu tekućinu, ostavljajući tople tragove svog jezika kao trag žeravice.

Mirta je postajala svjesna kako njezino tijelo odgovara njegovim dodirima i kako se u njoj opet s nevjerojatnom lakoćom budi strast. Osjećala je kako sa svakim dodirrom njegovih usana postaje sve užarenija, kako njegove ruke, koje joj razmazuju vino po leđima i stražnjici, izazivaju nove vrtloge.

„Nemoj stati, nemoj nikad stati, ne idi ne idi od mene...” Začula je u sjećanju melodiju poznate pjesme Marijana Bana...

Nije željela da prekine, “Ne idi ne idi od mene, ne moj stati, nikad nemoj stati...”

Ponovo je čula svoje uzdahe. Spuštao se usnama niz njezina leđa, nježno joj ljubeći stražnjicu. Osjetila je njegove zube, a onda ugriz...

Kriknula je od iznenađenja, lagane boli i užitka koji je taj ugriz izazvao. A zatim je osjetila vrh njegova jezika kako joj dodiruje anus, dodir je bio toliko neočekivan, da je izazvao električni udar koji je putovao uz njezinu kralježnicu, sve do mozga. Tijelo joj se trgnulo, gotovo je poskočila, od nelagode, ali i užitka koji ju je preplavio istodobno s bolom. Ni sama nije bila svjesna da je izgovorila: - Ne! Njegove su se usne našle pored njezinih ušiju, njegove ruke nježno su joj dodirivale grudi.

- Vjeruješ li mi ? - šapnuo joj je na uho.

Kimnula je.

Ustao je i stao ispred nje, skinuo je remen s hlača, prihvatio je lagano za ruke, gledajući je cijelo vrijeme u oči. „Što sad radi”, pomislila je.

Iznenadila se kad je osjetila hladni dodir metala na na zapešćima. „Lisice!”

Vezao joj je ruke za metalnu šipku koja je držala naslon kauča. Stalno ju je šutke gledao u oči, kao da ispipava je i Mirta sigurna, želi

li to.

Mirta ničim nije pokazivala da to ne želi, čudeći se i sama sebi što se prepušta nečemu što nikad nije probala. Što nije ni znala želi li. Ili je znala. Ili je ipak negdje u dubini svoje mašte znala...

Vezao joj je ruke, stojeći i dalje ispred nje polako je skidao košulju, otkrivajući mišićava prsa, kožu koja je prekrivala napete mišiće što su se jasno ocrtavali u polutama, budeći požudu u Mirti. Pustio je hlače da mu spadnu, a zatim je skinuo i bokserice.

Mirta ga je ugledala, golog i moćnog. Kiptio je od snage, učinilo joj se. Njegov joj je ud bio ispred lica, čvrst i moćan, uokviren tamnim kratkim dlačicama. Gledala ga je i željela.

Stao je iza nje, i nešto je fijuknulo, resko je pecnuvši po stražnjici.

Mirta osjeti bol, a onda ponovo začu zvižduk. Opet bol.

Udarao ju je po stražnjici nečim nalik na bič.

Počela se tresti.

To je trajalo, i trajalo, i trajalo.

Dobacio bi joj je, s vremena na vrijeme, poneku prostotu. - Kurvo.

Uživala je u i tome. U slušanju, u odgovaranju, u pokoravanju. A onda je tortura prestala.

Prišao joj je, kleknuo uz nju i poljubio je, a zatim joj počeo ljubiti vrat, idući preko leđa, klizeći prstima po njezinu djelu.

Opet je bio iza njezinih leđa, ljubio je po vratu, ušima, dodirujući joj usne, dovodeći je do ludila.

Ruke su mu dodirivale svaki djelić njezina tijela, da bi zatim počeo kliziti i usnama niz njezinu kralježnicu, ljubeći joj stražnjicu. Njegov ju je jezik opet dodirnuo, šaljući joj trnce niz kralježnicu.

Opet se trznula. Dodir je budio neugodu i užitak istodobno. Neizdrživo.

Pričekao je, nekoliko dugih sekundi, a zatim je opet dodirnuo vrhom jezika. Mirta se trzala, miješala bokovima, želeći se osloboditi tog dodira, istodobno ugodna i neugodna, njegovi su je prsti pipkali i mazili između nogu dok joj je jezikom dodirivao stražnjicu.

Onda se dogodilo nešto što se jednom, mislila je, moralo dogoditi. Osjećaj neugode nestao je.

Mirtu je preplavio osjećaj čistog blaženstva, čiste želje, čiste požude. Nije se prepoznavala: tako je strasno vrtjela stražnjicom, prepuštala se dodirima, željela ga je u sebi, sada odmah, ali njegov

jezik nije prestajao. Jecala je, a onda je u jednom trenutku čula sebe kako kaže nešto što još nikad nije izgovorila.

- Jebi me...

Njezin je glas odjeknuo sobom i njoj je samoj zvučao strano, ali kad je to izgovorila, osjetila je još veću navalu užitka.

Na trenutak je prestao a zatim je osjetila udarac njegove ruke po stražnjici i zajecala u šoku.

Potom je osjetila kako joj užitak opet preplavljuje tijelo. Na trenutak je zastao, a zatim ju je opet pljesnuo po guzi. Sada je jasno osjetila kako želi opet osjetiti njegovu ruku.

Zavrtjela je stražnjicom, a on ju je najprije pomazio po njoj pa je ponovno pljesnuo. Sada joj je svjesno izletjelo iz usta:

- Stavi mi ga!

Uhvatio ju je za kosu, čvrsto. I ponovo je pljesnuo po stražnjici, izazivajući nove valove užitka.

Gubila se. Jasno je osjećala da tone u vrlog koji je nosi, i koji ne može kontrolirati ni fizičkom ni duševnom snagom pa mu se prepušta, a on je povlači sve dublje i dublje, u bezdan.

Nije bila svjesna što govori dok ju je lagano udarao po stražnjici, mazeći je između udaraca. Onda je osjetila kako prodire u nju polako, mučeći je...

Vrtjela je stražnjicom želeći se nabiti na njega, prepustiti se strasti, ali on je prodirao polako, dok nije bio cijeli u njoj.

Osjećala ga je duboko u sebi, ali je nastavila lagano vrtjeti bokovima kako bi se valovi užitka još intenzivnije širili njezinim tijelom. Patrik ga je polako vadio i opet snažno prodirao u nju, dok je ona vrištala. Ponovo je osjetila kako se svijet oko nje smračuje i kako gubi do pod nogama dok opet tone u vrlog užitka....

Mali noćni razgovori

Mirta je ležala iscrpljena od seksa, dok ju je Patrik obasipao poljupcima. Dodirujući joj usnama kožu, odvezao joj je ruke ljubeći ih, a onda ustao i natočio im vino.

Mirta ga je gledala kako gol odlazi po piće.

Mario to nikad nije činio. Uvijek bi poslije seksa najprije odjenuo odjeću. Čak i dok su bili mladi i ludi.

„Hm”, zapita se Mirta ležeći, „jesmo li mi ikad bili ludi? Odnosno, jesmo li ikad bili mladi? Ne fiziološki, dobno, generacijski mladi nego baš, ono, mladi, neobuzdani, slobodni... Slobodni, prije svega to”.

„Jesmo li? Ne bi li bilo normalno da sam ovakvo iskustvo imala sa 18, a da sam sad na misionarskom položaju? Nije li sve, kako bi rekao njezin omiljeni pjesnik Slamnig, relativno naopako?”

Mirti prođoše kroz glavu sve zabrane, sve lekcije odgoja, svi tabui koje joj je mama usadila u glavu. Budi uvijek pristojna. O seksu se ne govori. Seksualne fantazije ne postoje. Ako i postoje o njima se ne govori. Ako se i govori, onda se laže. A ako se laže onda se prijesno laže... Ako se, recimo, ide na ispovijed, onda se spomene nešto nasitno, teko toliko da se spomene, da ne ispadne da ničeg nema, da se ne vidi da se laže, a opet, da se svećeniku sviđi... Da se dobije nekakva sitna pokora...

Problem je što sve te zabrane, sva ta ograničenja, svi ti tabui, doslovno zažive. Najprije ih prihvaćaš zato što ti se ulijevaju u glavu, onda ti oni postanu navika, pomalo se i slabo buniš protiv njih, ali sve te tjera na to da ih zapravo počneš živjeti...

Ne buniš se protiv toga, ne iskušavaš slobodu, priznaješ neke ograničene bludne želje, reda radi, a zapravo, postaješ nalik na svoju mamu, i na njezinu mamu, i na prabaku... postaješ kopija iz jednog te istog kalupa koja nema svoj istinski život i teško se usuđuje čak i sebi priznati nešto tako očito, evidentno i jasno, da ti se, evo, to napeto tijelo s čvrstom malom okruglom stražnjicom užasno sviđa i da s njim želiš raditi čuda... Mirta osjeti kako je obuzima slatki umor, kako tone u mekane naslonjače kauča, dok promatra kako se Patrikovi mišići miču dok joj donosi piće... Imao je razvijeno, snažno tijelo, vitka, atletska torza, s vretenastim mišićima koji su pod svjetlom stvarali reljefne sjene. Uživala je u tom prizoru,

naročito u njegovim nogama i čvrstoj, maloj stražnjici koja je izgledala kao mišićava kugla.

Čudno, pomisli Mirta, koliko joj se sviđa taj prizor, i koliko je on uzbuđuje. Muški akt u hodu, doduše, savršen akt. Pun snage, koja je pokorava, stvarajući joj u toj napetosti osjećaj neopisiva zadovoljstva.

Prije nego što progovore pokušavala je srediti osjećaje. Nikada nije bila takva. Nikada nije bila podčinjena, dopuštala da je neko udara, da dominira, da je grubo, pa gotovo posjeduje.

Morala je priznati samoj sebi da su takve slike u njezinoj glavi znale buditi požudu, ali nikada to sama sebi nije željela osvijestiti. To je bio jedan dio nje koji nikada nije željela otvoriti. A i da je željela, nije imala s kim. Možda bi mogla s nekim prijateljicama, ali ipak, snaga tabua vezivala joj je jezik.

I sad, kad je tu činjenicu osvijestila punom snagom, kad je ona u njezinoj glavi zatitrala kao neporeciva činjenica koja izgleda kao da je oduvijek bik tu i kao da se s njom rodila, Mirta osjeti kako ju je u trbuhu gotovo zapekao trag grižnje savjesti. Ne zbog bijega u slobodu - on ju je veselio i plašio, uzbuđivao i smrzavao, otvarao nove obzore i budio stare strepnje - koliko zbog onoga što je ostavljala iza sebe toliko i zbog onog što ju je čekalo.

Dojučerašnji se život Mirti činio kao neki napušteni kontinent. A Mario?

Iako je to zaslužio, iako je njihov brak sigurno bio gotov, Mirta je - i to ju je ipak peklo - prevarila muža. I to nije bila jednonoćna avantura nego seks kakav nikad u životu nije iskusila. O kakvom nikada nije ni maštala. Odnosno, o kakvom se nije usudila maštati. Vezanje, udarci, nesputana predaja. Pomisli kako ju je u trenucima kada se to događalo strast potpuno obuzimala, kako je bila spremna na sve, i kako je željela sve.

Sada, dok je strast još isijavala iz njezina tijela, osjećala je pomalo i stid, sram što samu sebe nije prepoznala, ali na neki čudan način i ponos. Sve te misli u glavi, svi ti osjećaji ispremiješali su se u jednu veliku zbrku i Mirta je samo poželjela otići. Biti sama. Razmisliti o svemu tome. Pustiti da joj se misli slože, uhvatiti trenutak u kojem će sve to razlučiti, spremi u ladice, poredati u red, znati što je što, jer ova bujica koja je nosi, ma kako bila snažna i strastvena, nosila ju je

bez njezine kontrole. A to Mirti nije bilo drago, iako joj je s druge strane taj osjećaj pada u nepoznato ispunjavao užitkom neizvjesnoga. A Mirta je u normalnom životu imala što izgubiti, jer, znala je - da njezin eksperiment nije kolumbovska priča, nego ludovanje strogo ograničeno prostorom i vremenom, subjektima i objektima.

Što će reći mama? Što će reći sin? Srlja li u demoliranu obitelj, koju nikad, ultimativno nikad, nije željela? Hoće li svom djetetu, naviklu na oca, priuštiti pakao? Ne bi li bilo bolje da je preko svega prešla šutke, bez afere, bez *quid pro quo*, oko za oko zub za zub ?

Mučilo ju je to, naročito pomisao na sina i činjenicu da upravo stvara traumu, koja se, možda, mogla izbjeći.

A opet - ono što je sadiskusila, s Patrikom, bilo je nešto što je viđala samo na filmu - u naročito strastvenim filmovima, u „Posljednjem tangu u Parizu”. Marlon Brando i Maria Schneider, lascivne scene s maslacem kao lubrikantom, bolesna opsesija, luda ljubav. Pa „Devet i pol tjedana”. Kamo to vodi, pomisli sa strahom?

Patrik je odjenuo crni kimono. I njoj je donio jedan.

- Uzmi, dobro ćeš se osjećati u njemu - šapne joj.

Nekako se stidljivo okrenula od njega dok ga je navlačila. Dodir svile milovao joj je kožu. Tek tada se sjetila da joj je haljina potpuno razderana, zalivena vinom, ukratko - pretvorena u krpu koju treba baciti u smeće.

Istodobno se sjeti i osjećaja ugone koji je u njoj izazvao zvuk paranja haljine. Na sreću, nije obukla ništa skupo. Ništa za čime bi pretjerano žalila. Ali opet. Kako će se vratiti kući? U kimonu? Gola?

Ta misao joj izazove uzbunu u glavi.

Jer Mirta nikako nije željela ostari ovdje, u Xanaduu adeta Patrika, biznismena, ljubitelja oldtimeru, pustolova koji joj je jednu životnu dramu olakšao uvukavši je u drugu, ništa jednostavniju.

Željela je u samoći srediti misli. Sve je ovo bilo novo iskustvo, koje je većini žena nedostupno, osim kao gola fantazija.

„Ne dao Bog da vam se ostvare snovi”, sjeti se nekog dosta često spominjanog upozorenja. Nije joj bio sasvim jasan smisao - što to znači. Da su snovi razočaravajući? Ili da nakon njih nema dalje ? Ili da je sanjati ljepše nego ostvariti san, zašto što je mašta uvijek ljepša od bilo kakva doživljaja ili ostvarenja?

„Nije, nije”, pomisli Mirta. „Nije ljepša, a, to nikako ne...”

No Patrik je već počeo govoriti.

- Kao mali, često sam se tukao u Folki. Pošao bih iz škole doma, a na uglu ulice, prije kuće, dočekala bi me tri, starija i jača dečka.. .Iznenadila se. Izgledao je kao netko tko je odrastao u East Endu, na Wanseeu ili na Tuškancu. Kao netko komu je život, odmah i *bianco*, bez sustezanja, dao sve. Da se vidi kako je kad priroda ili Bog, što god, ne škrtare. Hm, nije bilo tako.

- Tukli su me i ponižavali, dok jednoga dana nisam odlučio tome učiniti kraj. Upisao sam karate. Vježbao sam mjesecima, po tri, četiri sata na dan, praveći se i dalje nevješt, dajući im da me muče dok se nisam osjetio spreman... Moja je mati radila u Kamenskom. Bila je švelja. On je govorio, a ona nijemo slušala. Odagnao joj je sve misli o odijevanju, odlasku, grižnju savjesti.

Neočekivan trenutak njihove - avanture? Romanse? Ljubavi?

- Radila je duple smjene... - govorio je Patrik, čiji je glas bio miran, suzdržan, ali se osjetila u njemu dramatična nota.

- Trošila se preko svake mjere da mi osigura školovanje, da se ne vidi da nemamo. Šila mi je odjeću od komada tkanine koji su im u tvornici ostajali kao višak. Nisam ni znao, dok je nisam pitao, otkuda joj to. Nekako, znao sam da ne idemo po dućanima kao drugi, a opet, bilo mi je teško pitati. - Kad si siromašan - nastavi Patrik. - sve ti je jasno. - Ona se trudila, ja sam se trudio, ali teško je svladati stigmu siromaštva. Teško, nemoguće. Danas još teže nego onda. Ne znam kako je danas klincima, ali mislim, ako nemaju zadnji iPhone, da su prezreni. Prije nije baš bilo tako, bile su neke subkulture, ali ja nikad nisam htio postati dio nekog plemena odbačenih. Uvijek sam smatrao da imam snage izboriti se za ono što želim.

- Stalno sam - nastavio je Patrik - bio na rubu društva, ne odbačen, ne maltretiran, to ne bih dopustio, nego nekako ostavljen po strani. Drugi su me klinci poštivali, ali me rijetko tko smatrao za prijatelja. Zato sam poslije srednje otišao studirati u Njemačku. - Otkud ti lova? - Nešto je pokrila neka iskamčena stipendija, ali sve ostalo sam morao zaraditi sam. Prao sam aute, konobario, radio na građevini.... „Otuda mišići”, pomisli Mirta.

- ...i istodobno studirao.

- Užas - reče Mirta. - To baš nije jednostavno, jedno s drugim, ha?- Nije, ali može se, ljudi pretjeruju - reče Patrik. - Tu upoznaješ razne ljude - studente, djecu bogatih Nijemaca, poduzetnike. Tu sam upoznao i Dietricha. Njemu smo uređivali kuću u koju se uselio nakon još jedne rastave. Prošla kuća je, naravno, ostala njegovoj bivšoj supruzi.- Kako si se zbližio s njim? - upita Mirta. -Takvih kao ti gore je bilo na desetke.

- Bilo ih je, ali sam imao sreće - reče Patrik - ...ako se to može nazvati srećom. Uspio sam mu naime jako brzo riješiti prilično sofisticiran sustav nadzora i sigurnosti u kući. Kako? - upita Mirta, koju je taj podatak pomalo zbunio - kakve veze Patrik ima sa sigurnosnim sustavima.

- Otkrio sam i popravio virus u njemu, što stručnjacima iz *securityja* danima nikako nije polazilo za rukom. Zato mi je dao posjetnicu i rekao da mu se javi čim završim faks. Dietrich se bavio digitalnim i telekomunikacijskim tehnologijama. Ali dečki iz *securityja* su bili brži i nisu čekali da završim fakultet, ponudili su mi mjesto vanjskog suradnika. Čovjeka koji će rješavati probleme u njihovim sustavima. A problema je bilo puno, a zato više nije bilo konobarenja, čišćenja zahoda, bauštele. Majka više nije morala štedjeti da mi pošalje nešto, sada sam ja slao njoj. Zapravo, posao je tako dobro krenuo da sam osnovao svoju tvrtku za *consulting*, pa kada sam završio faks, javio sam se Dietrichu, ali ne više kao najamni radnik nego kao strateški partner.

Tu mu je glas naglo postao tih i vrlo žalostan.

- Na žalost, ono što sam najviše htio nisam doživio. Da majka vidi kako sam uspio. Umrila je od moždanog udara, iznenada. Tu je zašutio.

„Ne vidjevši sina kako gradi carstvo,, pomisli Mirta. “Sve te igračke, stari motori, automobili koje skuplja, zapravo su samo utjeha za djetinjstvo provedeno u samoći?

- A žene?

- Nijedna posebna. Do sada - reče Patrik i znakovito je pogleda.

- Zašto sam ja posebna? Zato što dajem da me vežeš... - Ne, zato što u tome uživaš i više nego ja. - Ropstvo zna biti sloboda - reče Mirta, sama se iznenadivši toj rečenici.

Mirtu je šokirala njegova tvrdnja, da uživa više od njega. Razum joj je govorio da nije tako. Ali njezino je tijelo govorilo drukčije.

Zato se morala maknuti što prije i razmisliti o svemu.

- Dodaj mi nešto normalno, da se obučem - reče vrlo odlučno i naglo, i sama se iznenadivši svom tonu.

Upitno ju je pogledao, ali intonacija njezina glasa i pogled odavali su da je sada ona ta koja preuzima kontrolu. Poslušno joj je donio Diorovu haljinu. Nimalo jeftinu. Odjenula ju je. Stajala joj je kao salivena.

- To je ostalo od neke druge posebne? Ne sačekavši odgovor izjurila je iz stana, zovući taksi. Patrik joj je na izlazu pokušao nešto reći.

No presjekla je to rukom. Pogled je jasno govorio da mu je bolje da ne ide za njom...

Mučan noćni razgovor

Taksi ju je odvezao kući, već je prošla ponoć. Osjećala je bol na rukama na mjestima gdje su joj se lisice usijecale u kožu dok se trzala u navali strasti. Osjećala je i neobičnu bol među nogama, na koži gdje su njegovi udarci izazivali istodobno bol i užitak.

Ali, glava. U glavi je bio kaos. Na trenutke joj je dolazilo da zaplače zbog svega, a na trenutke da kaže taksistu da se okrene i vrati je kako bi provela noć u njegovu zagrljaju. Ne u seksu, jer osjećala se iscrpljeno. Umorno i mazno. Je li to ono što je htjela? Je li to ono što nije mogla imati s Mariom? Patrik je davao sve: snagu i nježnost, divlju strast i finu senzibilnost, okrutnost i sofisticirano znanje o ženi Ali koliko to može trajati? Ima li smisla? Može li se tako dovijeka? Možda - da se uda za Patrika?

Ta ju je misao posve smela. Uletjela je u opak proljetni pljusak, sijevnule su munje, na nebu se pojavilo sunce, pa duga, ali sve to već za jedan jedini trenutak može nestati, jer su takve proljetne promjene vremena - one su brze i žestoke. Mirta se osjetila kao da je upala u neko živo blato, u kojem joj je beskonačno ugodno, sunce joj miluje kožu, onda hoda, s naporom, pa gubi svijest i htjela bi da to traje što dulje, ali se boji da je ne povuče na dno.

Brak s Patrikom? Pa da je taj htio, već bi se oženio, i to ne nekom ženom čiji brak propada, koja ima dijete, muža, znači, perspektivu razvoda, muke - a on, on izgleda kao netko tko ima sva blaga ovoga svijeta. „Imam li ja išta što bi ga zadržalo uz mene” pomisli s dubokom sumnjom. „Uostalom, već je Mario pobjegao. Zapalio. Zaželio se promjene, neke nove, mlade curice, nekog čvršćeg tijela, neke neopterećenije psihe s kojom može samo uživati. A što tek onda Patrik hoće? Ne, tu ne vidim perspektivu”, pomisli, i ta je misao zaboli duboko u prsima.

Pomisao na svog, u glavi je već ga je već prekrstila u bivšeg, muža nije joj probudila ni trunku grižnje savjesti. Ali ni ljubomoru. Niti bijes i poniženje koje je osjećala prethodnih dana.

No negdje u kutku mozga znala je da je pred njom dug i mučan put okončanja braka koji je, zapravo, stvarno završen tko zna kada. Misleći o tome, nije ni primijetila da je došla kući. Taksist je zaustavio auto, motor je radio u leri, a ona je bila zadubljena u misli.

- Gospodo - rekao je taksist.
- Molim - uzvratila je zbunjeno.
- Pa stigli, smo, gospođo. Ovo je adresa na koju ste rekli da vas dovezem.- Oprostite - promucala je. Oprostite, malo sam rasijana ovih dana.

- Razumijem - slegnuo je ramenima taksist.

Platila je račun i popela se stubama do svoga stana. „A sad opet malo samoće”, pomisli otključavajući vrata.

Ali prizor koji je ugledala doslovno ju je zatekao.

Na kauču pred televizorom, u svojoj pidžami, sjedio je Mario i gledao nogomet.

Kao da se ništa nije dogodilo. Kao da je sve ovo bila samo jedna od njihovih bračnih svađa. Doduše, malo veća od onih uobičajenih, standardnih, jer nikada dosad nije svađu završio tako da ode i da ga nema dva dana.

- Bok ljubavi - dobacio joj je, ne skrećući pogled s ekrana.

- Nevjerojatno - pomisli Mirta. - Ni grižnje savjesti, ni pokušaja razgovora, ni isprike. Ništa, ništa, ništa. Ima li taj čovjek, s kojim sam trebala živjeti dok nas smrt ne rastavi, imalo suosjećanja? Ima li uopće osjećaje, zna li što mi je napravio? Onda se sjeti da on, zapravo, i ne zna da ga je vidjela s mladom pripravnicom. Zacijelo je vidio da je provalila u njegov radni stol, ali je vjerojatno mislio da tamo ništa ne može naći. On nikad nije mislio da Mirta sumnja bilo što i bio je u pravu: ona dosad nikad nije ni pomislila na to da bi njezin suprug mogao voditi dvostruki život. Zato ga je vjerojatno zbunilo ako je vidio provaljen stol, ali sigurno je on već smislio neko objašnjenje - tražila je gdje sam, gledala imam li rezerviran neki put, hotel i slično. Samo je tako mogla objasniti njegovu mirnoću.

Najviše ju je pogodilo to što on misli da ovo sve funkcionira. Što izgleda kao da bi se vratio njihovu ustaljenu životu. I čak nije važno to što je vara. Nije važno ni to što se svađaju. Ali živjeti u braku bez strasti, ljubavi, bez dodira, kao dva stranca koja je sudbina spojila u istom stanu, to se čini kao neka doživotna robija. Uz dobrovoljni pristanak. Zašto? Zbog slijepila, konvencije, običaja, imperativa obitelji i društva? Upropastiti ništa manje nego cijeli jedan život, samo zato da bi sve izgledalo normalno? Normalno je dakle ono što je, zapravo, poremećeno, pa čak i bolesno, ili patološko?

Većina ljudi, proleti joj kroz glavu, tako živi. Gdje postoje sretni, skladni brakovi ? U filmovima iz pedesetih i šezdesetih godina prošlog stoljeća? A i tada je to možda bila samo laž, sladunjava kulisa koju je još mnogo konzervativnije društvo nametalo kao poželjnu društvenu normu.

On dakle želi da sve izgleda kao da se ništa nije dogodilo, i da se vratimo u dobrovoljnu laž, patnju, robiju, u brak, to jest, fasadu braka. I njemu to ništa ne smeta. Frajer gleda nogomet, nogomet gleda....

To je u Mirtu izazvalo navalu bijesa.

- Što ti radiš ovdje - upitala ga je hladno.

Ton njezina glasa naveo ga je da se okrene i pogleda je. Upitno. Začuđeno. Od prve je shvatio da je u haljini kakvu do sada nije nosila. I koja je, već na prvi pogled, vrlo skupa.

- Kako to misliš? Pa ja ovdje živim - odgovorio joj je jednako hladno, ne skidajući ispitivački pogled s nje.

- Uostalom, gdje si ti do sada? - upita je, a u njegovu tonu osjetila je neku neprepoznatljivu emociju. Ljubomoru? Gnjev? Optužbu? Ili ipak samo radoznalost?

Izdržala je njegov pogled. Izdržala je i poriv da mu sve baci u lice. Umjesto toga otišla je u kupaonicu.

Već joj je sam pogled u zrcalo bio dovoljan da u trenu shvati da bi bilo tko odmah shvatio kako je provela večer. Barem donekle.

No Mario godinama nije obraćao pozornost na nju. Zašto bi se sada to promijenilo?

Popravila je kosu i svezala je u rep, skinula šminku. Nije žurila, puštala je da se osjećaji u njoj slegnu.

„Budi mirna. Mirna i sabrana. Hladna, budi sasvim cool/ sugerirala je sama sebi. „Ne učini nešto što bi izazvalo... Što? Svađu? Vikanje?

Da, htjela je to izbjeći. Htjela je mir. Samoću. Htjela je da ode.

Vratila se u dnevnu sobu, Mario ju je pratio pogledom, ispod oka primijeti da je napet, spreman za napad, da dvoji da li da to učini ili da ostane smiren. Uzela je čašu vode i sjela na fotelju nasuprot njega.

Pogledala ga je u oči, tražeći u njima nešto. Neki znak izgubljene ljubavi koju su nekad imali.

- I onda? Gdje si bila - upitao ju je.

Mirta opet osjeti provalu ljutnje. Ne zbog riječi, nego zbog tona.

U njemu nije bilo optužbe nego sarkazma, ironije, posprdnosti. Mario je nalikovao na čovjeka koji tim tonom želi poručiti: „Misliš da sam ljubomoran, ali ja znam da si se šetala uzaludno i izgubljeno. Znam da nisi bila kod ljubavnika jer tvoj jedini ljubavnik sam ja. Kralj kojem ti služiš i od kojeg nema boljega. Jedini kojeg poznaješ...”

Ta arogancija Mirtu je izbezumila. Sklopila je oči, osjećajući kako se bijes koji je to pitanje izazvalo pretvara u mučninu, osjećaj gađenja koji joj se polako taložio u truhu.

Da, tako ju je on vidio. Kao svoju obožavateljicu, kao osobu koja će uvijek biti tu i služiti mu, podređivati se njegovom beskrajnom egu, ne pitajući ništa. Kojoj je dovoljna samo pokoja kost. Samo pokoji sitan znak pažnje. Ljubavi. Samo pokoji dodir.

„Ja nisam to”, zaključila. „Ne želim biti to. Baš tako - to. Ne živo biće, čovjek, žena, nego 'to', lišeno životnosti. Možda je ovo s Patrikom ispalo bolje i spasonosnije nego što sam se i nadala. A i taj nesretni događaj u dućanu, kad sam ga ulovila, možda mi je nebo samo poslalo signal da je dosta takvog života. Da je vrijeme pobune, traženja i nalaženja sebe. Pa i preko seksa. Nema veze -to je možda još i bolje...”

Prisjeti se večeri provedene s Patrikom. Kako ju je vezao. Posjedovao. Dominirao. Zapovijedao joj. Kako je uživala! Kako je osjetila snažno uzbuđenje kad ju je pljeskao po stražnjici. Kad se nije mogla odvojiti od okova kreveta za koji je bila vezana lisicama.

Ovo je bilo gore. Patrik ju je posjedovao u seksu i uživala je pritom, ma kako joj se sada čini da je nešto bilo pogrešno. Ali izvan seksa tretirao ju je kao kraljicu, ili barem kao ravnopravna partnera. Mario ju je uvijek tretirao kao sluškinju svog ega.

Prekine te misli i otvori oči. Čvrstim glasom koji ni sama nije prepoznavala, obrati mu se zapovjedno:

- Želim da odeš. Sada. Odmah. Ovo je gotovo. Molim te nemoj ništa govoriti. Ne želim svađu. Ne želim povišene tonove. Ne prisiljavaj me da zovem policiju. Ne prisiljavaj me da ja moram otići. Želim da odeš sada, bez suvišnih riječi...

Gledala ga je u oči dok mu je to govorila. Mario joj je uzvrćao pogled. U njemu je bilo čuđenje i ništa više. „Pa on stvarno misli da

ja ništa ne znam”, zaključila Mirta. Shvatila je da će mu jednostavno morati nacrtati.

- Znam sve. Odnosno znam za dio, ali slutim sve. Vidjela sam te s crvenokosom pripravnicom. Znam da si bio s njom ovih dana dok te nije bilo. Znam da ona nije jedina. I znam da bih lako mogla doznati i za sve ostalo, ali ne želim. I zato želim da odeš, sada, odmah. Vidjela je da se situacija promijenila. Odmah je uočila kako se Mario, od indolentna muškarca, pretvorio u životinju koja je shvatila da je u pogibeljnoj klopci, i očajnički, panično, traži izlaz. Neko opravdanje kojim će joj zamagliti um. Iako je bio velik frajer, osvajač, zapravo je bio kukavica koja se boji nepoznatog i Mirta je to sada jasno vidjela. Bojao se ostati bez sigurne luke. Lijepa žena. Ženice koja uvijek čeka svog ratnika da se vrati iz osvajačkih pohoda. Mnogo je takvih brakova vidjela, znali su joj se upucavati oženjeni muškarci i ona bi ih ispitivala o tomu kako to mogu raditi iako imaju ženu. Uvijek ju je zapanjivala lakoća s kojom se upuštaju u flert, vjerojatno i prevaru. Bila je sigurna da je to dosta masovna pojava. Ali, mislila je, to je nešto nalik na aids: događa se drugima.

Zaustio je da nešto kaže. No Mirta je ustala i otvorila vrata.

- Umorna sam i ne želim razgovarati s tobom. Molim te da odeš ili ću ja otići. Ali ako ja odem sada, jamčim ti da će naš razvod biti nešto najbolnije i najgore što si ikad doživio. Zato te molim da se gubiš i da se razidemo civilizirano. Ili ću ti život pretvoriti u pakao, rekla mu je držeći otvorena vrata i gledajući ga u oči.

Njezini odlučnost i imperativni ton proizlazili su više iz straha da se ne predomisli, možda i iz grižnje savjesti zbog onoga što je sama napravila nego iz ljubomore - premda je Mariu to zacijelo moralo izgledati kao bijes slomljene, ponižene žene.

Vidjela je da i dalje panično kalkulira. I vidjela je u njegovim očima strah. Strah od računice. Ustao je, bez riječi skinuo pidžamu i odjenuo se.

- Nazvat ću te da dođeš po stvari i da se dogovorimo za dalje. Do tada da se nisi usudio ni riječi reći djetetu. Nek' dijete uživa na moru, on nije ništa kriv... - rekla mu je na izlazu.

Nakon što je zaključala vrata, osjetila se iscrpljeno. Jedva je skinula haljinu i bacila se u krevet utonuvši iste sekunde u san koji ju je

prekrivao poput teškog pokrova, ne dopuštajući joj ni da se sjeti kako nije čak ni zube oprala, možda prvi put u životu...

Poslovni tsunami

Jutro koje ju je dočekalo kad se probudila nije bilo jedno od onih koje miriše na pobjede. Znala je to. Slomljena, napeta, iscrpljena vrtlogom u koji je upala nehotično, nastojeći ga spriječiti da je baca kao neku slamčicu, tek je pred jutro malo sklopila oči. „Isuse” pomisli, „ovoliko drama, ne jedna, nego njih tri, četiri, ne da nisam proživjela nikad u komadu, nego mi se sve u životu, zajedno, ne može mjeriti s ovim!”

Mario, Patrik, taj neobičan, ludi seks, koji nije ni priželjkivala ni sanjala ni očekivala, a koji joj se dogodio, i ta situacija u kojoj mora prevrednovati sve što je u životu smatrala vrijednošću, ostavili su joj trag na licu: trag, koji je skrila vješto kao da se dala pod ruke najbolje visažistice, jer postajala je sve vještija u tome, iako je zapravo izvela samo kratkotrajno, rutinsko, jutarnje spremanje za posao.

Njezina maska od šminke i glume, maska hladne osobe koja je možda provela komad neprospavane noći ali ne više od toga, bila je sjajno oružje za obranu od tračeva po tvrtkinim hodnicima.

Ali njih nije bilo.

Čim je ušla u kancelariju, tajnica joj je rekla da iste sekunde treba k direktoru.

- Dejan te nestrpljivo čeka - reče Vanja.

Malo je spavala, ali to joj s druge strane nije davalo vremena da razmisli o događajima od prethodne večeri. Na posao je stigla kao neka svježja, odmorna menadžerica, besprijeckorno našminkana, frizirana i utegnuta u poslovni kostim.

- Može prvo kava? - upitala je tajnicu. - Zar je toliko hitno?. Vanja je pogleda s razumijevanjem.

No u tom trenutku je zazvonio konferencijski telefon na tajničinu stolu.

- Da, stigla je, odmah - čula je tajnicu kako govori. Znala je da je direktor zove k sebi.

Nije čekala da spusti telefonsku slušalicu nego se sama uputila prema Dejanovoj kancelariji. Tamo je već sjedila Dunja i povjerljivo razgovarala s Dejanom. Sjela je za njihov stol.

- Da te uputim - rekao je Dejan prilično dramatičnim glasom.

- Prvo, blokiran nam je račun jer nismo platili dobavljača, a argument da su naša potraživanja od njih višestruko veća, ne vrijedi. To znači da nam visi isplata plaća za sljedeći mjesec.

- To će nam srušiti cijenu - reče Mirta.

- Točno. Zato moramo posao zgotoviti kako znamo i umijemo jer će nas inače raščerupati. Dunja, nastavi...Mirta je upitno pogleda. Začudo, Dunja joj je uzvratila pogled koji nije bio nimalo neprijateljski ni suparnički. Više je djelovao izmučen i zabrinut, a takvu još nikad nije vidjela.

Kao da joj čita misli, direktor je pojasnio.

- Dunja je pokušavala naći neke nove putove i novu strategiju pregovora... Mirta osjeti žalac ljubomore. Kao da joj je Dunja ponovno uskočila i krade joj njezin zvjezdani trenutak, ali u istom trenutku shvati kako je situacija preozbiljna za nekakve korporativne igrice jer se spašava živa glava. I Dunja je podmetnula svoju glavu. „Možda i nije takva kučka” pomisli Mirta, ali odluči da će konačan sud o tome donijeti kasnije.

- Ovako. StratInvest je zainteresiran za partnerski odnos, ali traže više od 35 posto profita i udjela. Također, za to nude manju investiciju. Mislim da i o tome moramo u ovoj situaciji razmisliti. Dobra strana je da su spremni odmah potpisati i isplatiti novac. Malo zastade da provjeri dojam tih svojih riječi, pa nastavi.

- Imam još nekoliko ponuda, koje su više-manje slične, ali o tome bi se trebalo još pregovarati. To bi se moglo otegnuti, a nama vrijeme curi. Uglavnom StratInvest je spreman dovršiti pregovore u ponedjeljak...Mirta je u glavi brzo računala. Između Dietrichova otkupa projekta i ponude StratInvesta bila je velika razlika u novcu. Dietrich je bio izdašniji, i to je gotovina odmah. Kisik koji spašava život. Ali s druge strane, čak i da prepuste StratInvestu za tako malu investiciju 35 posto udjela, za desetak godina njihov će profit biti značajan. Pitanje je samo mogu li uz toliku investiciju pokrenuti tako opsežan projekt i preživjeti dok se novac ne počne slijevati na njihov račun. S druge strane ako ostanu u blokadi bit će meta lešinara koji će ih rastrgati u sekundi. Dakle mogu birati između loše ponude, još lošije ponude i mračna i brutalna kraja. Nije baš neki izbor.

Otud Dunjin zabrinut pogled i podočnjaci pod očima. Mirta nije mogla spriječiti osjećaj gorčine koji joj je stezao grlo.

- Ali ima i dobra vijest.

- ???

- Javio se Dietrich i želi nastaviti pregovore. Ali... Mirta ga upitno pogleda.

- Ali to znači da ih moramo dovršiti do ponedjeljka. Oni predlažu da se povučemo u Opatiju preko vikenda na pregovore. Ja se s tim slažem, Dunja isto. Problem je što nam je račun blokiran, a moramo ostaviti dojam. Moramo biti u najskupljem hotelu što znači da ćemo ta dva dana platiti iz svog džepa...Mirta ga prekine.

- Slažem se. - Ima još. Krećemo odmah, ako se svi slažemo. Dietrich je već tamo i ujutro moramo biti svježi za pregovore.

Ja idem svojim autom vas dvije možete sa mnom... - Ja ću sama - odluči Mirta, znajući da će Dunja vjerojatno odlučiti ići s direktorom, što će joj ostaviti dovoljno taktičkog prostora da mu tijekom puta istakne svoj strateški doprinos tom projektu i pripisivanju zasluga za uspjeh.

„Baš me briga, ne smeta mi”, zaključila Mirta. Da joj se nije dogodilo to što jest, vjerojatno bi reagirala drukčije. Aktivnije. Ljubomornije. Predatorski. Ovako, njezina je reakcija nalikovala na neki zen, istočnjačku mudrost koja traži i nalazi mir.

Očito je njezino nalaženje novih mogućih partnera prisililo Dietricha da ubrza pregovore. Jer nije bilo sumnje da je i on znao za postojanje novih igrača u pregovorima. Uostalom u poslovnom svijetu se sve više ili manje zna, jedino je trebalo razlučiti istinu od tračeva. Tko je bio bolji u tome, taj je išao prema gore. Tko to nije znao, stagnirao je ili padao. A stagnacija na dugi rok nije ništa nego pad.

- Vidimo se onda na piću u hotelu - odgovori Mirta i krene prema kancelariji. Brzinski je pokupila laptop i papire.

Tajnica ju je upitno gledala, ali Mirta joj odluči prešutjeti što se događa. Rekla joj je samo da uzme ostatak dana slobodno.

Brzinski se vratila kući i spakirala stvari. Dok je kretala prema autoputu za Rijeku, pomisli kako je u kovčeg spremila isključivo poslovnu odjeću, čak je i rublje bilo asketsko i strogo. Upita se gdje je nestala ona bludnica u njoj od sinoć. Na tu pomisao osjeti kako joj ugodni trnci prolaze između nogu....

No već je jurila 150 na sat. Na tablama uz cestu pisalo je: „Rijeka”.

Ogrlica

Parkirala je svoj citroen u hotelsku garažu praćena budnim okom hotelskog portira. Čovjek ju je čudno promatrao, nekako, prije bi se reklo da je piljio u nju dok je manevrirala u garaži, pa je Mirti palo na pamet da čovjek vjerojatno nije navikao na tako male automobile. Događalo joj se već da ljudima najave direktoricu propulzivne privatne tvrtke, a ona izlazi iz automobila kakav voze profesori u srednjim školama. „Nevjerojatni smo” pomisli, Ljude cijene samo po autima i drugim predmetima koje pokazuju cijelom svijetu. Ako imaš statusni simbol, sve je u redu, dio si klase koja je uspjela. No onda iza tebe šapuću: lopov, bogataš, tajkun, nije mu to otac ostavio sigurno. A ako imaš auto ili bilo što drugo čime ne želiš odmah cijelom svijetu staviti do znanja da si bogat, gledaju te sa sažaljenjem. Sve je to dosta pakosno”, zaključila. „Uvijek traže nešto da ti zamjere, pa u ovom ili onom smjeru. Baš smo jalni. Da mogu nešto mijenjati, kod nas, u našem mentalitetu, najprije bih mijenjala to. I trampila taj jal za američki optimizam i poduzetništvo, iako ga i oni znaju pretjerati...”.

I stvarno, u garaži očito poluprazna hotela šepirile su se luksuzne limuzine MBW, mercedes, lexus.... Tu će i direktorov audi, star pet godina, izgledati skromno poput siromašnog rođaka iz provincije koji je došao u posjet uspješnijem dijelu obitelji u velegrad. Među parkiranim autima isticao se kabrio bijeli mercedes iz '60-tih godina. Mirta je nepogrešivo znala da je old timer Patrikov. Zapita se kako se ponašati nakon prethodnih večeri na poslovnom sastanku. Kako će se odnositi prema njoj? Hoće li drugi nešto primijetiti ili već nešto znaju?

Jer u poslovnom se svijetu tračevi šire brže od svjetlosti. Nikoga od poznatih lica nije sreća dok ju je nosač pratio do sobe, iako se potajno nadala da će sresti Patrika prije nego počnu sastanci. Čisto da zna na čemu je, da vidi kakav će biti, da se zna postaviti.

Nije znala osjeća li lagani stid ili veliko uzbuđenje.

Nosač je bio neki mlad dečko, sićušan, okrugla lica, posuta pjegicama. Izgledao je kao neka muška verzija Pipi Duge čarape, infantilno, bezbrižno i bezopasno. Prisjeti se kako je u romanu

Thomasa Manna, „Ispovijesti varalice Felixa Krulla”, lik liftboja bio neki simpatičan mladi Hrvat. Taj je vjerojatno bio sličan ovome.

- Gospođo unijet ću vam stvari, imate li nekih posebnih želja? - pita mladić pri izlasku iz lifta.

„Posebnih želja”, pomisli Mirta. Kako to zvuči komično, nakon svega.

- Nemam, samo unesite - reče Mirta i spusti mu u ruku napojnicu od 50 kuna. „Kad je bal, nek' je bal”, pomisli. „Ionako me tih 50 kuna neće spasiti”.

Brzo se raspemila i otišla se otuširati u kupaonicu. Odlučila je popiti piće u hotelskom baru, dočekati direktora i Dunju koji bi trebali doći svaki tren i dogovoriti taktiku za sutra. Potajno se nadala da bi mogla sresti i Patrika te provesti nekoliko trenutaka s njim nasamo. Jedino što ne bi voljela susresti Dietricha.

Oduči odjenuti traperice i laganu bluzu. To je zapravo jedino donekle neformalno što je ponijela. Obula bi tenisice, ali ih je zaboravila uzeti. Zato se odlučila za klasične štikle. Nije voljela nositi štikle na traperice, barem ne ovakve, klasične, stvorene za poslovne kostime i suknje, ali izbora nije imala. Barem joj je stražnjica u trapericama i štiklama izgledala zamamno i mladenački, pomisli dok se ogledala u zrcalu. Vrlo brzo odagna te misli i zaputi se prema hotelskom baru.

Bio je poluprazan. U njemu nije bilo nikoga od njoj poznatih lica. Naručila je campari, ni sama ne znajući zašto. Posljednji je put je to pila kao klinka na faksu. Ali nekako je atmosfera hotelskog bara pozivala na campari. Da je muško, naručila bi martini. „*Shaken not sturb*” Nasmije se u sebi.

Dva stola u baru su bila zauzeta. Za jednim je sjedio postariji par. Očito stranci. Za drugim dvojica sredovječnih muškarca u odijelima. Nešto su živo raspravljala. Mirta nije mogla čuti na kojem jeziku, ali način na koji su živopisno gestikulirali rukama Mirti je dao povoda da povjeruje da su Talijani. Zašto ne Španjolci ili Francuzi, ili u krajnjoj liniji Hrvati, Mirti nije bilo jasno. U jednom trenutku jedan od njih je digao ruku, i jasno je začula jednu jedinu, zvonku riječ:

- Harašo... Nije znala što točno znači ta riječ, ali joj je bilo potpuno jasno da su Rusi.

Nasmije se sama sebi kako slabo poznaje fizionomije i ponašanje pripadnika različitih nacija. Ali nekako joj se činilo da u globalnom selu u koji se svijet pretvorio svi pretjerano nalikuju jedni na druge. Jedan od Rusa koji su živo raspravljali očito je razmišljao slično, pa je pomislio da Mirta nalikuje na prostitutku. Zato joj je prišao i počeo natucati nešto na vrlo lošem engleskom, a zatim se na ruskom obratio konobaru, koji mu je na tečnom ruskom odgovorio nešto na što se Rus nasmijao i vratio za svoj stol.

- Ispričavam se, događa se ponekad da svašta pomisle. Puni su para i pijani od jutra do mraka - objasnio joj je, slegnuvši ramenima mladi i, Mirta nije mogla ne primijetiti, prilično zgodan konobar.

Uz njezinu već praznu čašu u trenu se stvorila nova s camparijem. Konobar joj se nasmiješio.

- Kuća časti.

Mirta mu je uzvratila osmijeh. „Znači, mogu proći kao skupa prostitutka pijanih Rusa”, pomisli ne bez gorčine, ali i ironije u sebi. „Ako propadne firma, eto spasa.”

Nasmije se u sebi na tu pomisao. Prije još godinu dana bi pobjegla iz bara i zaključala se u sobu. Možda bi čak i pustila koju suzu. Sada joj je to bilo smiješno. Čak joj je i Rus na neki način bio simpatičan. Sirova seljačina s kojom ne bi piće popila, ali ipak simpatičan.

Ubrzo se pojavi poznato lice.

Dietrich.

No prošao je, ne primijetivši je, pored šanka i sjeo za stol s Rusima. Mirta je skliznula sa stolca i nestala iz bara. Slika Dietricha za istim stolom s razmetljivim Rusima sumnjivih manira zvonila joj je na uzbunu. A nikako nije željela da je primijeti i, nedajbože, pozovu je za stol.

Krenula je prema liftu. S recepcije su joj mahali Dunja i Dejan. Mirta nije mogla odrediti točno što, ali nešto joj je bilo čudno. Kao da su stajali preblizu jedno drugom. Ili možda to što su, unatoč lošoj poslovnoj situaciji, izgledali nekako zadovoljno.

Dejan joj prišao i namiješeno procijedio, nastojeći izgledati šaljivo i konspirativno:

- Za pola sata kod mene, ratni sastanak. Djelovao je jako veselo.

Mirta je provela pola sata u sobi, još jednom pregledavajući sve dokumente. Pomisli kako bi bilo šteta prodati cijeli projekt za malo

gotovine. Stvarna šteta. Ali tako bogati postaju još bogatiji a siromašni još siromašniji. Jednostavno te prisile da uzmeš malo kako bi oni zaradili beskrajno mnogo. „Tebi treba, a oni mogu čekati, jebeno pravilo preživljavanja” zaključili. „Džungla na asfaltu”.

Pokucala je na vrata direktorove sobe.

- *Come on* - viknuo je Dejan iznutra.

Dunja je već bila tamo. Raspravljali su o opcijama.

„Ratni plan” je bio da im ponude 49 posto za investiciju koja će potpuno omogućiti zaradu. Postotak je bio velik, ali je i investicija bila golema.

Dunja i Dejan rekli su da ako to ne prođe trebaju tražiti isplatu u gotovini i prepustiti im projekt.

Naravno, za pedeset posto više nego što je Dietrich ponudio. Ponuda StratInvesta bila je zadnje što će prihvatiti. Jer oni bi za 35 posto dali jako malo za investiciju, pa bi do pune snage projekta trebalo dizati kredite i tko zna što sve ne. Na kraju bi se moglo dogoditi da ostanu bez svega.

Mirta nije bila zadovoljna.

„Zašto odjednom Dejan i Dunja najviše nade”, tako joj se činilo, „polažu u isplatu u kešu? I s pedeset posto više, to je mnogo manja zarada od toga koliko bi projekt donio u sljedećih deset ili dvadeset, možda čak i trideset godina?”

S tim je dvojabama otišla u sobu.

Otvorivši vrata, dočekalo ju je iznenađenje.

„Što to miriše?”

Cvijeće! Kao da se našla u nekoj cvjećarnici: ugodan, smirujući miris ruža.

Upalila je svjetlo. Oko kreveta bili su naslagani buketi svježeg cvijeća, a na krevetu je stajala ruža s kutijom za nakit.

Mirta je otvorila kutiju sa zanimanjem, većim, osjeti, nego što ga je imala za maloprijašnji „ratni sastanak”.

U kutiji je bila crna kožnata ogrlica, protkana biserima i dragim kamenom te malom metalnom kukicom. Probala ju je.

Izgledala je poput robovske ogrlice, nekog luksuznog modnog dodatka za sado-mazo *party*. Jako skup *party*.

Na njezinu je vratu izgledala izazovno i opasno u isti mah. Otvorila je poruku.

Pisalo je:
„Izađi na balkon. P”
Patrik.

Soba s igračkama

Patrik je sjedio na balkonu susjedne sobe s dvije čaše vina. Bio je odjeven samo u dugi kupaonički ogrtač svijetlo plave boje. Izvrsno mu je stajao, pojačavajući dojam svježine koji je Patrik uvijek širio oko sebe. Snažan, uvježban, vitak, zgodan, lijepa lica i glatke kože, nalikovao je na nekog antičkog boga koji je upravo izašao iz saune, ili iz neke komore s kisikom. Optimizam i vedrina kojima je uvijek zračio samo su pojačavali taj dojam.

Jedna je čaša bila namijenjena njoj. Smiješio se.

Nije u tom osmijehu bilo više ničega umjetnoga. Bio je posve iskren i prodoran. Mirta osjet drhtaj u grudima. Uzbuđenje koje ju je prožimalo bilo je isto onako jako i sveprožimajuće kao i ono koje je osjećala kada je dolazila na prvi sastanak s dečkom dok je bila klinka, dok mu je prilazila, a on se smiješio iz daljine, čekajući je s kartama za kino. Kao neka zaljubljena klinka, pomisli. A ovo ipak nisu dječje igre. U jednom se trenutku uplaši da će, po drhtajima njezina glasa, Patrik naslutiti njezinu tremu. A onda, siječne joj upozorenje u glavi, cijela ta igra s podčinjavanjem i dominacijom, sa zarobljavanjem i ropstvom, može postati više od igre, nešto mnogo gore, žestoka, prava ropska ovisnost.

A što ako onda u toj ovisnosti izgubi sve? To je igra na sve ili ništa, *va banque*, igra u kojoj se mnogo dobiva - onda kada karta krene - ali se gubi sve, onda kad vam sreća okrene leđa.

Sreća, odnosno, u njezinu slučaju - Patrik.

- Lijepo ti stoji - rekao joj je.

Mirta se u tom trenutku sjeti da nije skinula ogrlicu s vrata i pomisli da sad sigurno izgleda glupo.

- Malo skupo za dar - odgovorila mu je.

- Nije važno. Ispričao sam ti o sebi. Novac nije nešto čime kupuješ sreću. Pogotovo ako nemaš kome što kupovati - odgovorio joj je.

- Ja nisam za kupnju - odgovorila mu je. Pogledao ju je, uozbiljivši se.

- Da tako mislim ne bih sjedio ovdje i glumio jebenog romantičnog kretena - rekao joj je.

- Samo želim da to bude jasno - odgovorila mu je, uzimajući u ruku čašu s vinom i otpila gutljaj. Vino je bilo trpkno i ljepilo joj se za jezik i

nepce.

S uživanjem je osjetila kako joj je gutljaj kliznuo niz grlo:

- Dobro ti stoji uloga romantičnog kretena - reče. To mu je vratilo osmijeh na lice.

- Nisam je igrao ne pamtim od kada.

- Sigurno od onda kada ti je ostala ona haljina koju si mi dao jučer da obučem - rekla mu je i ne pokušavajući skriti u glasu trag ljubomore, ali i pitanja, zahtjeva za objašnjenje.

- Želio sam te vidjeti u njoj, mislio sam da ćemo provesti noć i dan u krevetu i da ćeš je nositi na večeru - odgovorio joj je i dodao:

- Ili ti je darovati nekom drugom prilikom.

- Ponavljam ti da nisam na prodaju. Ne trebaju mi skupi darovi - rekla mu je, sada povišenijim tonom.

Slegnuo je ramenima.

- Jebi ga, ne znam kupovati darove, a volim ih kupovati. Oprosti - rekao joj je i Mirti se učinilo da to stvarno iskreno misli.

- Vidim - odgovorila mu je - ovo je jebeno preskupo i ne mogu prihvatiti - rekla je i počela skidati ogrlicu.

On je nježno uhvati za ruku. Dodir mu je bio topao. Mirta osjeti, sasvim jasno uzbuđenje, kao na prvom ljubavnom sastanku, ali i drukčije. Uzbuđenje zrele žene koja želi muškarca koji je pred njom. I nije je briga za sve ostalo.

- Nemoj - rekao je. - To je zapravo tvoj dar meni ako mi ga želiš dati. - Znači li to ono što mislim, služi li onome za što mislim da služi? - upitala ga je dok ju je i dalje držao za ruku.

- Da - rekao je - I znam da i ti to želiš. Vidio sam. Osjetio sam - rekao je.

Mirta pomisli kako je u pravu. Barem večeras. Barem sada. Željela ga je. No on je nastavio.

- Mogu te odvesti i dalje, ako želiš - rekao je. Ona odmahne glavom, boreći se sama sa sobom.

- Ne večeras, sutra je važan sastanak. Patrik se samo nasmije.

- Dietrich je već odavno pristao na vaše uvjete. Koji god bili, više novca ili zajednički projekt. Da nije tako, ne bismo bili ovdje. Uostalom, oboje znamo da je projekt profitabilan, kako god okreneš.

- A Dietrich ne zna ono što ja znam, a to je da vam je blokiran račun. I ako budeš dobra, neću mu reći.

U Mirti prokulja bijes. Je li moguće da je cijela je ova igra... samo zbog posla? Prestravi je ta pomisao, a onda, kad je naknadno razmislila, i činjenica da je tako nešto može tako uplašiti.

Je li se zaljubila?

Ni jednog trenutka dosad nije pomislila da bi, zapravo, ona bila samo topovsko meso u velikoj poslovnoj bitci. Priču s Patrikom doživljavala je kao provalu strasti, kao eksperiment, kao neku vrstu reprize pubertetskih ljubavi - neobičnu, drukčiju, iščašenu, ali ipak, kao emotivni odnos dvoje ljudi. A sad ovo: dio poslovnih pregovora, preuzimanja, kupnje, prodaje, natezanja... I onda još, ta dimenzija - zaljubljenosti?

Patrik je jasno vidio strah u njezinim očima.

- Šalio sam se - reče, široko se osmjehnuvši. - Iako ne bi bilo loše da je i to dio igre, ali jasno mi je, stvarnost je stvarnost, a ovo je drugo... Ok, shvaćam to je granica...- A koje su tvoje granice ? - odgovorila mu je protupitanjem.

- To ćeš morati sama otkriti. Ako želiš - odgovorio joj je.

Ni sama nije znala kako je to odgovorila, kao da je netko drugi odgovorio umjesto nje.

- Želim. Uzeo ju je za ruku i prekoračila je na njegov balkon. Mislila je da će je uzeti u sobi

- Ne tu. Idemo negdje - reče. Poveo ju je van. U garažu.

Ubrzo su sjedili u njegovu bijelom mercedesu kabrioletu iz šezdesetih i jurili cestom uz more.

- Imam kuću ovdje - reče Patrik.

Kuća je bila starinska i ne prevelika, iako se s ceste nije vidjela od golema vrta. Otvorio joj je vrata i pustio je da ude. Jednostavno i ukusno moderno uređena jedna prostorija krasila je prizemlje kuće. Mnoštvo knjiga na policama, razni predmeti, ugodni trosjedi, fotelje i kamin.

No Patrik ju je poveo stubama na kat. Držeći je lagano za ruku, svečano i lagano, otprilike onako kako se mlada izvodi pred oltar.

Otvorio je velika crna vrata i otvorio sobu. Upalio je prigušena svjeda i osvijetlio sobu punu igračaka za odrasle.

„Ovo sam vidjela samo na slikama”, zapanji se Mirta.

Serijski dilda u različitim veličinama, lisice, bičevi s ukrasima na vrhu i bez ukrasa, višestruki bičevi, maske, neke čudne kuglice, paketići

prezervativa, venecijanske maske, muške i ženske...

Stajala je neodlučno na vratima, osjećajući istodobno strah, sram i uzbuđenje. Ali uzbuđenje je prevladalo i zakoračila je u sobu punu igračaka.

Crna Koža

- Igrat ćemo se malo - rekao joj je Patrik, ostavljajući dojam čovjeka koji točno zna što želi.

- Vidiš sve ovo - rekao je - Sve ćemo isprobati.- Baš sve? - zamucala je Mirta, a onda shvati da to baš i nije neka inteligentna reakcija, pa se osmjehne.

- Dobro, vidjet ćemo dokle nam se bude sviđalo. Ali... -dodao je - morat ćeš mi jasno staviti do znanja kad ti se nešto ne sviđa. To ćeš učiniti znakovima koje ću ti sada reći. - Znakovima? - zapitala je Mirta. - Zašto ne riječima? - Takva su pravila igre. Ne smiješ reći da nešto nećeš, ili da ti je bolno, ili ne možeš izdržati, ili bilo što... Ako te boli, reći ćeš 'sleš', razumiješ? Mirta kimne.

- Ako ti ne čini zadovoljstvo, reći ćeš mi samo 'mrak'.

- Mrak? - Mrak, točno tako.

- Ako želiš da nešto bude još jače, i jače, i jače, govorit ćeš mi, 'sunce', i opet, 'sunce' i opet, dok god želiš da neku stvar pojačavam. Sve jasno? - Sve - rekla je Mirta, uzbuđena u iščekivanju još jednog novog iskustva koja su U posljednje vrijeme zaredala zbunjujućom brzinom.

- Morat ćeš slijediti svaku moju naredbu. -Jasno? - Jest - reče Mirta.

- Počni sa striptizom... Mirti se ta želja učini sasvim konvencionalnom. Nije bila osobito sramežljiva, ali tek tad je shvatila da u životu nije nikada izvela nijedan striptiz.

Patrik se zavalio u fotelju i pustio „Bolero”.

Glazba joj se učini idealnom za njezin *show*.

Bacala je polako komad po komad odjeće sa sebe, pokušavajući se prisjetiti filmskih scena u kojima su zgodne žene činile od toga umjetnost: Sophia Loren, Serena Grandi, Kim Basinger, Demi Moore...

Patrik je gledao mirno, ali se vidjelo da uživa.

S Mirte su letjeli komadi odjeće, a ona se prepuštala osjećaju opojnom poput droge...

Kad je ostala gola, Patrik je ustao iz naslonjača i otišao do svoje kolekcije rekvizita.

Uzeo je jedan predmet i prinio ga Mirti, poljubivši je u rame.

- Vidi.

- Što je to? - šapnula je Mirta.

- *Sqweel* - reče Patrik, kao da je taj čudan naziv nešto što svi moraju znati.

- *Sqweel* - Ima deset umjetnih jezika, koji oponašaju muškarčev jezik - reče Patrik - ali su bolji od bilo kojeg. Tu zastade pa doda: - Tako barem kažu... Mirta je poslušno sjela na spravu, koja je počela raditi. Izgledala je kao neka mala turbina, ružičaste unutrašnjosti, crna izvana...

Mehanički su se jezici rotirali u njezinu medunožju, izazivajući suludo dobar osjećaj... Patrik je kružio oko nje, promatrajući je s užitkom, povremeno mijenjajući mod rada te čudesne sprave, za koju je čula prvi put u životu...

U jednom joj trenutku kroz glavu proleti Mario.

Kako bi bio šokiran da je sada vidi, tu u ovoj zatvorenoj, izdvojenoj vili, kako se priprema sa seks na kakav nikad nije pomislio, naročito ne sa svojom ženom u glavnoj ulozi.

Glavnoj?

Sqweel se lagano počeo rotirati ispod njezine stražnjice, što ju je isprva žestoko zbunilo pa je pomislila reći „mrak” kao znak da joj nije ugodno, ali se vrlo brzo predomisli. Ritmičan rad sprave počeo joj se sviđati, pa je ubrzo već gubila kontrolu nad sobom, ispuštajući sve glasnije i glasnije, ritmične uzdahe.

I tako dok je snažne ruke nisu zgrabile za ramena i prenijele na krevet.

Patrik ju je plegao na trbuh. Bacila je pogled na njega i primijeti da je stavio masku od crne kože.

Okrenuo ju je, snažno i energično, a potom vezao za krevet.

Zrakom je sijevnuo zvuk biča. Lupio ju je po stražnjici, jednom, drugi put, treći put...

Bol joj se činila sve jačom.

- Mrak! - vrisnula je.

- Onda ću te sad ševiti! - šapnuo joj Patrik u uho i prišao joj s leđa, dok je Mirta i dalje ležala vezana na trbuhu.

Krenuo je polako, ne ulazeći u nju, oslanjajući se samo na njezinu stražnjicu, mazeći je do neizdržljivosti, dolazeći udom do njezina međunožja, ali bez naznake da namjerava dalje, što ju je izluđivalo.

Njegov snažan, muževan miris pojačavao je njezino ludilo, stimulirano promišljenom igrom odgađanja zadovoljstva. Što je na kraju rezultiralo luđačkim urlikom koji je, činilo joj se poslije, čulo pola Kvarnera...

Ožiljci strasti

Ležanje na krevetu nakon orgazma koji je nalikovao na veliki prasak, *Big Bang*, trenutak rađanja svemira, predstavljalo je Mirti čisto uživanje u spokoju, u miru kakav dugo nije osjetila.

Osjećaj sreće preplavljivao joj je cijelo tijelo. Osjećaj ispunjenja života novim smislom, koji nije samo rutina poslovnih uspjeha, ili pad u poslovne neuspjehe, nego duboka prožetost zadovoljstvom.

Osjetila je ipak pomalo bolne tragove zadovoljstva. Zapešća na rukama su je boljela, jer su joj se lisice usjekle u kožu. Bol nije bila pretjerana, naprotiv, stvarala je pomalo i osjećaj ugone, više povezan sa sjećanjem na ono što je bol proizvelo.

„Potpuno sam ušla u taj svijet”, pomisli Mirta. Zaključi kako su je događaji s Patrikom anestetizirali, učinili posve otpornom na bol koju joj je priuštio Mario, nevjeran Mario, čovjek koji je živio dvostruki život - pa to bi slomilo i najjače.

Patrikov svijet učinio ju je otpornom i na sva iskušenja posla-još prije mjesec dana, bila bi možda slomljena Dejanovim i Dunjinim bijegom, njihovom vezom koja joj se rađala pred očima, a da nije vidjela ni najmanjih naznaka nečega takvog - pa onda, slom poslovne ambicije s poduzećem. Sve to primila bi k srcu mnogo jače no što je to sad bio slučaj. Svijet poniženja, patnje, dominacije i bola u skrivenom carstvu seksa - pomisli - učinio ju je otpornom na poniženje, patnju i dominaciju u svijetu stvarnosti. „Možda je to ljubav”, zaključi, „a možda ispunjenje praznine koja je postojala u meni, a nisam je ni bila svjesna. Kako god bilo, dobro je”, zaključi. Bol u zapešću natjera je da jednu ruku dohvati drugom, a ta je kretnja privukla Patrikovu pozornost. On je naime ležao na svojoj polovici kreveta i piljio u plafon. Patrik se nagnu nad nju, dohvativši je prstom po nosu.

- Nije tako loše, ha?- Upravo me strah jer i ja tako mislim-reče Mirta.

- Rekao sam ti. Odmah sam vidio da uživaš u tome i više nego ja. Patrik prestade govoriti i spusti glavu među njezine noge. Ljubio ju je, nježno, polako, kao da mu je na raspolaganju sve vrijeme ovoga svijeta.

Mirti se *sqweel* učini, nakon svega, mnogo lošijim od Patrikova jezika koji ju je izluđivao.

Osjećaj topline, osjećaj blažene oduzetosti, širio joj se po cijelom tijelu.

Uskoro je bila sva mokra. Patrik je, vidjelo se, uživao. On legne na leđa. - Zajaši me! - reče.

Jedva je dočekala... Ubrzo je skakala po njemu u suludu ritmu, zatvorenih očiju, luda od uzbuđenja. Patrik nije mijenjao položaj. Očito mu je bilo sjajno...

Trajalo je cijelu vječnost, a opet, prekratko.

Mirta se ujutro se ušuljala u hotel, nastojeći doći do svoje sobe prije nego što se svi probude, pitajući se intenzivno sviđa li joj se sve to previše.

U svakom slučaju, dopre joj do svijesti da će čitav njezin odnos s Patrikom biti takav.

„Želim li to? Želim li to na duge staze? Imam li uopće snage da se oduprem?” Pitanja su se gomilala, odgovora nije bilo. Samo snažan instinkt, koji joj je govorio da je sve to jače od nje, jače od ičega što je prije doživjela.

Ujutro ju je probudio telefonski poziv.

Dunja.

- Dietrich je sazvaio sastanak, očekujemo te...

All you need is love (and some money too)

Kad je Mirta ušla u sobu za sastanke, u njoj su već sjedili Dejan, Dunja i Dietrich. „Tri D”, pomisli Mirta.

Patrika nije bilo. Dietrich je izgledao njemački ozbiljno. Kad je ušla, pogledao ju je vrlo hladno, bezosjećajno, poput robota. Promatrao ih je arogantno, poput sveznajućeg učitelja koji se obraća zaostalim učenicima.

Očito taktika da ih zaplaši.

Mirtu to nije pretjerano impresioniralo. Uostalom, kao žena u poslovnom svijetu kojim su uglavnom vladali muškarci stalno je nailazila na takav izraz na licu ljudi s kojima je pregovarala. Znala je da će se nakon jedne razmjene argumenata taj izraz lica pretvoriti u izraz straha ili otvorena neprijateljstva ili divljenja. U sva tri slučaja Mirta bi izašla kao pobjednik, jer bi zaskočila neprijatelja na njegovu terenu. Jedina varijanta u kojoj bi stvari postale ozbiljne bila bi ona u kojoj bi suparnik zadržao pokroviteljsko-arogantan stav. Ali tada je znala da dogovora ionako neće ni biti.

Zato se nije brinula zbog Dietrichova izraza lica.

No ono što joj je unijelo nemir bio je, pa ne baš izraz lica, nego stav Dunje i direktora. Djelovali su opušteno, smireno, da ih bolje ne poznaje Mirta bi čak rekla - sretno. Na onaj način na koji su sretni ljudi koji su otkrili neku istinu koja je ostatku svijeta nepoznata. Ljudi koji ne mare pretjerano za ono što će se oko njih dogoditi u sljedećim trenucima, jer njihova je spoznaja jača i veća od bilo čega što im okrutna stvarnost može baciti pred noge.

Nadala se da je to ipak blef, kao što je i Dietrichova arogancija djelomično blef. Znala je da je Dunja majstorica svih živih vrsta blefa, jedino što Dejan nikada nije koristio tu metodu. Obično bi nabacio nekakav *pokerface*, iz kojeg se nisu mogli iščitati nikakvi osjećaji niti misli, nikada nije glumio da je nešto drugo nego što je. Hladni poslovni subjekt u pregovorima. „Možda griješim”, pomislila je, „možda mi se čitava percepcija svijeta promijenila u posljednjih nekoliko dana”. „Ili sam jednostavno neispavana”.

Čim je Mirta sjela, Dietrich je iznio svoju ponudu.

Začudila se.

- Zar nećemo sačekati Patrika - upita.

- Mi smo se usuglasili, nije ga potrebno čekati - reče Dietrich i doda: -Uostalom, sad će on, svaki čas. Ponuda je i dalje bila otkup projekta. Doduše, za nešto više novca, ali ne pedeset posto više nego što je bila prva ponuda.

Dunja, Dejan i Mirta se pogledaše.

Nisu se unaprijed dogovorili tko će odgovarati, ali nekako je prirodnu tu ulogu preuzeo Dejan.

Vratio je ugovor s ponudom Dietrichu. Obratio mu se smirenim tonom:

- Nadam se da to nije jedino s čime ste došli na sastanak. Izveo je to vrlo nonšalantno. Tako da ne uvrijedi Dietricha, ali i da mu jasno da do znanja da je daleko od dogovora.

Mirta je bila prilično impresionirana Dejanovim nastupom, smirenošću, ali i elegancijom s kojom je to izveo. Ničim nije dao do znanja unutarne uzbuđenje - izgledalo je kao da ga i nema.

Nikada ga nije vidjela takvog.

No ni Dietrich nije izgubio niti mrvicu samopouzdanja. Nasmiješio se.

- Naravno da ne... Izvadio je drugi papir.

- OK. Nudim vam partnerstvo i 45 posto vlasništva. Nudio je vrlo dobru početnu investiciju, ali i tražio visok udjel u vlasništvu. To je bilo prilično mnogo, ali s druge strane pokrivalo ih je dok projekt ne počne donositi novac.

Sada je Dunja preuzela inicijativu. Razgovarali su o vremenu potrebnom za investiciju, načinu uplate, rokovima... Uglavnom, o detaljima. Dietrich je imao spremne odgovore. Dunja je postavljala milijun potpitanja.

Dogovor je, zapravo, bio vrlo povoljan, ali se Mirti činilo da Dunja svojim pitanjima odugovlači.

U međuvremenu se u sobu ušuljao Patrik.

U djeliću sekunde uputio joj je osmijeh, a onda se njegovo lice uozbiljilo kao prvi put kada ga je vidjela. Dunjino odugovlačenje činilo je Dietricha nervoznim, kao i Mirtu, ali je on to nekako bolje skrivao od nje.

Iznenadio ju je Dejanov glas kad je mirno rekao:

- Zapravo smo više zainteresirani za prvu ponudu samo nam ne odgovara cifra...

Mirta je ostala zabezeknuta, a to je izbacilo i Dietricha iz takta.

Gotovo istodobno, i Mirta i Dietrich su zatražili stanku. Složili su se da se pregovori nastave nakon sat vremena. Povukli su se u zasebnu sobu. Mirta je bez okolišanja napala Dejana,

- Dobro, jesi li ti poludio? Što ti bi? Imamo točno ono što želimo a ti sad tu izvodiš... O čemu je riječ? - U pravu si - reče Dejan - ali moramo uzeti što više gotovine.

Mirta je ostala šokirana.

Pogledala je Dunju, ali ona je samo kimala glavom, pokazujući da se slaže s direktorom.

Mirta je izgubila kontrolu.

- Što se događa? Što ti je učinila? Jesi li poludio? Već je gotovo vikala, ali Dunja i direktor ostali su mirni u toj nekoj čudnoj auri sreće i smirenosti.

- Želim van - reče Dejan. - Pun mi je kufer ovog preživljavanja s ovim poslom. Riješit ću si bogatu otpremninu i odlazim. Ima drugih stvari u životu osim ganjanja poslova i brige o stanju računa. Uostalom, za to ti nitko nikad i nije zahvalan.

Mirta je bijesno pogledala Dunju smatrajući da je to njezino maslo. Ali Dunja je samo kimnula glavom:

- Slažem se, i ja se povlačim.

- Zapravo, povlačimo se zajedno... Mirti se napokon upalila lampica. Dunja je to samo potvrdila.

- Da, zajedno smo - rekla je.

Oboje su smiješili kao zaljubljene budale. Znala je da tu ništa ne može, da će se povući ako izvuku toliku lovu.

- Nije sve tako crno - reče Dejan. - I ti se možeš izvući s velikom otpremninom, ali mogu se kladiti da će ti ponuditi posao razvoja s deset puta boljim uvjetima nego što si imala kod nas. Mirta je samo slegne ramenima. Odlučila je prepustiti se sudbini.

- Ok, a ako ne iskamčite lovu? Dejan samo odmahne rukom.

- Definitivno hoćemo.

Vratili su se natrag u sobu za sastanke.

Jedini muškarac kojeg mora zadržati

Mirta se vratila na sastanak pokušavajući smisliti manevar kojim bi izbjegla prodaju projekta i, praktički, prodaju tvrtke Dietrichu. Pogledi između Dunje i direktora sada su joj bili potpuno jasni. Zapravo, Dunju nikada nije vidjela takvu. U njoj se nikada nije mogla vidjeti niti trunka pozitivnih emocija. Mirta, prisjećajući se, dođe do zaključka da u tim očima osim mržnje, strogosti i odlučnosti nije, zapravo, vidjela ništa drago. Tople emocije, poput ove u pogledima koje je upućivala direktoru, nije vidjela nikad prije. Zapravo, prvi je puta vidjela neku auru sreće oko Dunje...

Njezina borba, želja za napredovanjem, nemilosrdnost, iz Mirtine su glave izbrisale bilo kakvu pomisao da je i Dunja žena, da čezne za ljubavlju, razumijevanjem, muškarcem.

Dunja je uhvatila njezin pogled i nasmiješila joj se. Prvi put od kada se znaju, Mirta nije osjetila da je taj osmijeh prijetnja, da se u njemu krije omalovažavanje, suparništvo ili ljubomora.

Ima li Mirta pravo svojim upletanjem uništiti njihovu sreću? Barem onu sreću koju su si umislili da će imati? Jer Mirta je bila uvjerena da im odlazak neće donijeti mir kojem se nadaju, uvijek će ih iza ugla, kao razbojnik s nožem, dočekati neki problem. Ali tko je ona da ih u to uvjerava, pomisli. Uostalom, je li ona bolja?

„Koliko sam puta radi vlastite sreće zapostavljala posao, zaboravljala na sreću drugih, pa čak i na sudbinu drugih? Ajde, Mirta, priznaj si to iskreno i bez laganja”, pomisli.

Odgovor u njezinoj glavi i na njezinu žalost, glasio je „premalo puta”.

I sada joj je zbog toga bilo žao. Znala je da brak ionako nije mogla spasiti, ali, zapita se, nije li mogla pružiti više Petru. Biti više s njim, ne ostavljati ga cijelo ljeto kod bake i djeda.

„Uostalom, uskoro će postati mladić, uskoro će ga zanimati mnoge druge stvari osim ribolova i ronjenja. I u tim drugim stvarima za njegovu majku neće biti mjesta...”

Mirta je nepovezano slušala kako teče razgovor između direktora i Dietricha. Shvatila je da je i Patrika i Dietricha Dejan uhvatio na prepad. Da nisu očekivali da će ustrajati na otkupu. Grozničavo je razmišljala da li da se umiješa u njihov razgovor, osjećajući kako joj

mobitel u neprestano vibrira. „Koji je kreten toliko uporan”, zapita se nervozno.

Sada je Dietrich zatražio stanku. Patrik ju je upitno gledao, ali ona je samo slegnula ramenima, dajući mu do znanja da je čitav razvoj situacije i njoj novost.

Ponovo su se povukli u sobu.

Dejan je slavodobitno namignuo:

- Popustit će! - rekao je.

Mirta je pogledala mobitel. Imala je desetak propuštenih poziva. Broj joj je bio poznat, od bake i djeda. Petar.

Nešto mu se dogodilo. U tom trenutku mobitel je ponovo zavibrirao. Javila se. S druge strane čula je plač i jecaje.

- Petre, Petre, što se dogodilo - zapitala je panično. Osjetila je kako joj čelo oblijeva hladan znoj.

- Je li istina da ti i tata više nećete biti moji mama i tata? Da će tata otići? Da se rastajete?” - govorio je Petar kao u nekom bunilu. Riječi su mu se miješale sa suzama.

„Prokleti idiot”, pomisli Mirta, „rekao je djetetu. Nije mu mogao omogućiti ni bezbrižno ljeto...”

Bila je ljutita, ali je smireno odgovarala Petru da ga mama i tata i dalje vole, da ga vole najviše, i to što se sada događa da nema veze s njim.

- Nemoj - katkad bi ubacivala, osjećajući kako je neuvjerljiva. - Nemoj plakati, sine!

Neutješno je slušala kako joj sin plače i srce joj se paralo.

Petar je stalno zapitkivao je li on kriv zato što ga ostavljaju. Uspjela ga je nekako utješiti. Ali je znala da je to samo trenutačno. Čim je završila razgovor, okrenula je Mariov broj. Javio se odmah.

- Prokleti idiote. Ako mi još jednom uznemiriš sina, uništit ću ti život - Čula je kako je Mario udahnuo da nešto kaže.

Ali ona je spustila slušalicu. Sastanak je ponovno počeo.

Cjenkali su se, ali Mirti je u glavi šumilo od Petrovih jecaja. Nije ju više bilo briga za poziciju u tvrtki, za njezin projekt, za bilo što.

Kao kroz maglu čula je da su pristali na cijenu koju je Dejan predlagao.

Šutjela je. Dok su izlazili, Dietrich ju je zaustavio.

On i Patrik rekli su joj da žele da oстане s njima, da vodi projekt. Šutke je i ne razmišljajući kimnula glavom, ne postavljajući nikakve uvjete niti pitajući za njih.

Dietrich se slagodobitno nasmiješio i izašao. Patrik joj je prišao i ovlaš je poljubio.

- Radit ćemo zajedno. Svijet će biti pod našim nogama.

Ali Mirta ga nije čula. Čim je izašla, mahnula je Dunji i direktoru i rekla im da detalje pregovora dovrše sami. I poželjela im je sreću u životu. Čak je i poljubila Dunju u obraz.

Rekavši to, pošla je prema autu.

Na parkiralištu ju je presreo Patrik. Pitao ju je kamo ide, nastavljajući, prvi put otkako ga poznaje, krajnje zbunjeno:

- Nisi valjda toliko luda da se vratiš mužu. Da odbaciš sve. Mene, novi posao. Jesi li... Što ti je? Nije uspijevao povezati rečenice do kraja.

Mirta prvi put shvati da je novi posao vezan uz njezinu vezu s Patrikom.

Pogledala ga je.

- Posao je posao, a sve drugo je sve drugo. Ako me želiš, čekat ćeš me.

- Kamo ideš?

- Jedinom muškarcu kojeg ću sigurno zadržati u svom životu. Sjela je u automobil i već u sljedećem trenutku jurila je prema Krku, prema svom uplakanom sinu.

Table of Contents

[Buđenje u bezdanu](#)

[Ljudi koji vjeruju u sudbinu stalno opravdavaju svoj neuspjeh](#)

[Dvije čaše vina](#)

[Zelene oči u mraku](#)

[Gorka svila](#)

[Bad girl](#)

[Coming out](#)

[Jutro poslije](#)

[Možda je sve nepopravljivo](#)

[Oslobođenje](#)

[Bezdan u koji padam s užitkom](#)

[Sve što nisam znala o sebi](#)

[Mali noćni razgovori](#)

[Mučan noćni razgovor](#)

[Poslovni tsunami](#)

[Ogrlica](#)

[Soba s igračkama](#)

[Crna Koža](#)

[Ožiljci strasti](#)

[All you need is love](#)

[Jedini muškarac kojeg mora zadržati](#)